

**AGATHA
CHRISTIE**

**CELE
DOUĂ
ADEVĂRURI**

EXCELSIOR - MULTI PRESS

AGATHA CHRISTIE -

**"Dilema este creată
de informații plauzibile.
Intotdeauna, însă, adevărul
nu poate fi decât unul.**

Consilier editorial : dr. Gheorghe Sprințeroiu
Coperta : Miruna - Luiza Sprințeroiu
Stilizare : Robert Daniel Vasile

© Agatha Christie Ltd. 1958
Drepturile exclusive de traducere și tipărire
în limba română în întreaga lume aparțin
Casei de editură "MULTI PRESS"

ISBN 973-9086-40-5

AGATHA CHRISTIE

**CELE DOUĂ
ADEVĂRURI**

Traducerea: SIMINA SPRINȚEROIU
DOINA CERNICA

Coordonatorul ediției: CONSTANTIN TĂNASE

CASA DE EDITURA

București

*“Oricâtă dreptate aş avea, gura mea mă va osândi.
Sunt îngrozit de toate durerile mele. Ştiu că nu mă vei
scoate nevinovat”.*

IOV

Capitolul I

Când sosi la locul de trecere cu bacul, se însera.

Ar fi putut să ajungă mult mai repede, dar o lungise cât mai mult cu putință.

Întâi întârziase la masa prietenilor din Redquay într-o plăcută conversație, punctată de un schimb de vești despre cunoștințe comune. Apoi, prietenii îl invitaseră să rămână la ceai și el acceptase. Dar la un moment dat își dăduse seama că nu mai putea să amâne.

Automobilul închiriat aștepta afară. Îi salutase pe toți și plecase. După șapte mile de drum de-a lungul coastei, mașina o cotise spre interior, urmând poteca în pantă prin pădurea care se sfârșea în micul chei de piatră al râului.

Acolo era un clopot, pe care șoferul îl lovi cu putere, ca să cheme bacul de la malul opus.

– Mai aveți nevoie de mine, domnule?

– Nu, răspunse Arthur Calgary. Am comandat o altă mașină, care va veni să mă ia peste o oră de acolo și să mă ducă la Drymouth.

Omul băgă în buzunar prețul cursei și bacșișul. Scrută râul în obscuritate și zise:

– Vine, domnule.

Cu un scurt salut, întoarse mașina și o luă în susul colinei. Arthur Calgary rămase să aștepte singur pe chei. Singur cu gândurile sale și plin de teamă pentru ceea ce îl aștepta. Ce decor sălbatic, se gândi. Puteai să-ți imaginezi că te găseai pe un lac scoțian, departe de toate. Și în schimb, la câteva mile mai încolo, erau hotelurile, magazinele, barurile și forfota din Redquay. Medită, și nu era pentru prima dată, la extraordinarele contraste ale peisajului englez.

Auzi plescăitul molcom al vâslelor, în timp ce bacul acosta la micul chei. Calgary coborî scărița și sări în vasul pe care bătrânul barcagiu îl ținea în loc cu o cange. În timp ce ieșeau în larg, o ușoară boare de vânt îi ajunse, foșnind dinspre mare.

– Este frig astă seară, zise bătrânul.

Calgary răspunse cum se cuvenea. Și admise că în ziua precedentă temperatura fusese mai blândă.

I se părea că ochii barcagiului exprimau o curiozitate voalată. Un străin după terminarea sezonului turistic... Și care, pe deasupra, traversa la o oră insolită... Prea târziu ca să servească ceaiul la barul local... Fără bagaj, așadar cineva care nu avea de gând să rămână. (De ce, la urma urmelor, se gândi Calgary, se făcuse atât de târziu? Încercase, poate inconștient, să amâne acest moment? Să îndepărteze la maximum momentul crucial?) Minte sa se îndreptă spre altă apă – Tamisa.

Rămăsese acolo să fixeze impunătoarea masă lichidă, fără să o vadă (era cu puțință să se fi întâmplat doar cu o zi înainte?), apoi se întoarse din nou către omul așezat la birou. Privise ochii aceia pierduți într-o reflecție pe care nu reușise să o înțeleagă. O anume rezervă, ceva de gândit, dar nu de exprimat...

“Probabil că învață să nu lase niciodată să se vadă ceea ce cred”, își spusese. Totul la un loc, dacă stai să te gândești bine, era destul de înspăimântător. El trebuia să facă ce era de făcut și după aceea – să uite!

Își încruntă fruntea la amintirea discuției avute cu o zi înainte. Glasul acela plăcut, calm, detașat, întrebare:

– Sunteți, într-adevăr, hotărât să procedați astfel, dr. Calgary?

Răspunsese cu impetuozitate:

– Cum aş putea să procedez altminteri? O înțelegeți bine și dumneavoastră. Trebuie să admiteți că nu pot să mă sustrag!

Dar nu înțelesese privirea ochilor cenușii, feriți de ai săi, și rămăsese cumva perplex din cauza răspunsului.

– Trebuie să examinăm totul cu atenție... Sub toate aspectele.

– Nu poate să aibă, neîndoielnic, decât un singur aspect, din punctul de vedere al justiției. Nu credeți?

Vorbise cu avânt, suspectând pentru o clipă faptul că vorbele celuilalt ar fi mascat sugestia infamă de a trece totul sub tăcere.

– Într-o privință, da. Dar, vedeți, există ceva mai mult decât ceea ce se numește obișnuit justiție.

– Nu sunt de acord. Trebuie să avem în vedere familia.

– Desigur... Tocmai la ei mă gândeam.

Lui Calgary i se păruse absurd că se gândea la ei...

Dar imediat, cu același ton plăcut, adăugase:

– Normal, dr. Calgary, rămâne ca dumneavoastră să hotărâți. Trebuie să faceți ceea ce simțiți ca o datorie.

Bacul se izbi de plajă. Trecuse Rubiconul.

Cu accentul său dulce, din vest, barcagiul îi spuse:

– Face patru pence, domnule, sau doriți dus-întors?

– Nu, răspunse Calgary, nu va fi întoarcere. (Ce aer de rău-augur avea fraza asta!) Plătesc. Cunoști o casă numită Sunny Point*?

Bătrânul nu se strădui să-și ascundă curiozitatea. În ochii lui fulgeră o scânteie de lacom interes.

– Cum să nu? E acolo, la dreapta – iată, se poate vedea printre copacii aceia. Nu aveți altceva de făcut decât să urcați colina, să țineți dreapta și să o luați pe strada nouă care traversează așezarea. Este ultima casă, la capăt.

– Mulțumesc.

– Sunny Point ați spus, domnule? Unde doamna Argyle...

– Da, da! i-o tăie scurt Calgary, care nu voia să vorbească despre asta. Sunny Point.

* Vârful însorit

Un zâmbet ambiguu lăți buzele barcagiului, făcându-l să semene cu un faun bătrân și viclean.

– Ea a botezat casa așa, în vremea războiului. Atunci era nouă, abia construită și nu avea nume. Însă terenul, colțul acela de pădure, se chema Viper's Point*. Dar, pentru ea, nu suna bine..., nu era un nume potrivit... Și i-a spus Sunny Point. Noi, însă, îi zicem Viper's Point...

Calgary îi mulțumi brusc, îi ură o seară bună și se îndreptă spre colnic. După câte se părea, toți erau la treburile lor, dar el avea impresia că ochi invizibili iscodeau pe la ferestre. Lumea îl privea, știa spre ce se îndrepta și șoptea: "Se duce la Viper's Point"...

Își întrerupse brusc șirul gândurilor. Trebuia să se concentreze și să decidă cu exactitate cum avea să înceapă....

Calgary ajunse la capătul frumoasei străzi noi, flancată de vilizoare grațioase, de construcție recentă, fiecare cu grădinița sa, aranjată după gustul celui care o ocupa.

Trecu de poarta cu înscrisul SUNNY POINT în litere gotice și parcurse o scurtă alee. Casa era aici, dinaintea lui. Era un edificiu modern, lipsit de trăsături distinctive, solid construit, cu fronton și portic. Ar fi mers bine în orice zonă suburbană de o anumite clasă, sau undeva într-un perimetru în dezvoltare. Nu-și merita frumoasa vedere, se gândi Calgary. Într-adevăr, peisajul era uluitor. Râul descria o curbă în jurul podului, aproape învârtindu-se în jurul lui însuși. În față se înălțau coline împădurite, la stânga râul urca din nou, formând o altă toartă, iar mai departe se zăreau fânețe vaste și livezi.

Calgary se opri un moment să privească în jur. Aici ar fi trebuit construit un castel, se gândi. Unul din acele imposibil

* Cuibul Viperei

ridicole castele din poveștile cu zâne, care par făcute din turtă dulce și din zahăr-candel. În schimb, această casă dovedea bun gust, echilibru, moderație, abundență de bani și nici un dram, măcar, de imaginație. Pentru aceasta, firește, nu trebuia acuzată familia Argyle. Ei cumparaseră casa gata făcută. Totuși, o aleseseră sau o alesese unul dintre ei (doamna Argyle?)...

Nu poți să mai amâni, își zise Calgary și apăsă pe butonul soneriei de lângă ușă.

Așteptă. După un interval cuviincios, sună din nou.

Nu se auziră pași înăuntru, dar, pe neașteptate, ușa se deschise.

Calgary tresări, făcând un pas înapoi. În închipuirea sa, deja superscitată, figura ivită în prag i se păru însăși personificarea Tragediei venită să-i bareze mersul. Avea o față tânără. Într-adevăr, tragedia își avea veritabila esență în durerile răscolitoare ale tinereții. Masca Tragică, se gândi, trebuie să fi fost întotdeauna o mască tânără. Vulnerabilă, predestinată... Ca soarta care o poartă inexorabil la întâlnirea cu... viitorul.

Revenindu-și, notă pentru sine: "Tipul irlandez". Albastrul închis al ochilor umbriți de gene întunecate, neîmblânzirea pletelor negre, delicata frumusețe a structurii craniene și a pomeților...

Fata stătea nemișcată în prag, tânără, vigilentă și ostilă.

– Ce doriți? întrebă în cele din urmă.

– Domnul Argyle e acasă? întrebă la rândul său Calgary, pe un ton convențional.

– Da, dar nu primește pe nimeni. Oameni pe care nu-i cunoaște, vreau să spun. Dumneavoastră nu sunteți un cunoscut de al lui, e adevărat?

– Nu, dar...

Ea începu să închidă ușa.

– Atunci ar fi mai bine să-i scrieți...

– Scuzați-mă, dar trebuie neapărat să-l văd. Sunteți domnișoara Argyle?

– Da, încuviință în silă. Sunt Hester Argyle. Dar tatăl meu nu primește pe nimeni. Nu, fără fixarea întâlnirii.

– Vin de departe...

– Așa spun toți. Dar credeam că s-a terminat, odată pentru totdeauna! Cu un ton acuzator, adăugă:

– Sunteți ziarist, îmi închipui!

– Nu, nicidecum!

Fata îl privi în ochi, suspicioasă, aproape fără să-i vină să creadă.

– Atunci, ce doriți?

În spatele ei, în fundul vestibulului, Calgary văzu un alt chip. Era plat, comun, chipul unei femei la jumătatea vârstei, cu părul creț, de un cenușiu-gălbui, adunat în vârful capului. Părea suspendat în aer.

– Este vorba de fratele dumneavoastră, domnișoară Argyle.

Hester Argyle își reținu brusc respirația. Fără convingere, întreabă:

– Michael?

– Nu, fratele dumneavoastră Jack.

Izbucni:

– Știam! Știam că o să ajungeți la Jacko! De ce nu ne lăsați în pace? Totul e trecut! Terminat. De ce să mai vorbim de asta?

– Niciodată nu se poate spune cu certitudine că un lucru e sfârșit.

– Dar acesta este sfârșit! Jacko este mort. Totul e trecut. Dacă nu sunteți ziarist, sunteți medic, psihiatru sau ceva de acest gen. Vă rog: plecați! Tatăl meu nu poate fi deranjat. Este ocupat.

Făcu gestul să închidă ușa, dar Calgary smulse precipitat din buzunar un plic și i-l puse în mână, zicând:

– Am aici o scrisoare de la domnul Marshall.

Descumpănită, întrebă:

– Domnul Marshall din Londra?

Îmediat, femeia de vârstă mijlocie se alătură fetei. Îl scrută pe Calgary cu atitudinea unei poslușnice care cercetează vizitatorul prin ferăstruica mănăstirii.

– Vine din partea domnului Marshall? întrebă femeia, ca și cum i-ar fi imputat vreo vină.

Hester fixa plicul pe care îl ținea între degete. Deodată, fără nici o vorbă, se întoarse și alergă în sus, pe trepte.

Calgary rămase în prag, într-o tăcere prudentă.

Aproape deîndată îi ajunse vocea lui Hester, rece și distantă:

– Tata spune să urce.

Împotriva voinței sale, femeia se dădu la o parte. Calgary îi trecu prin față, își puse pălăria pe un scaun și o urmă pe tânăra care îl aștepta pe palier.

Interiorul casei îi dădu impresia unui ambient vag igienic. Ca un orfelinat de lux, se gândi. Hester îl conduse de-a lungul unui coridor, coborî trei trepte și, deschizând larg o ușă, îl invită să intre. Apoi îl urmă și închise ușa.

Camera era o bibliotecă și Calgary privi în jur cu o senzație de plăcere. Aici se respira un alt aer. Aceasta era o încăpere în care un om trăia, fie lucrând, fie stând în tihnă. Pereți tapetați de cărți, fotolii ample, un pic șubreze, dar comode. Era o simpatcă dezordine de hârtii pe birou, de cărți pe măsuțe. Zări fugar o femeie părăsind camera. Era tânără și mai degrabă drăguță. Pe urmă, atenția îi fu atrasă de bărbatul care se ridica în picioare și îi venea în întâmpinare, cu scrisoarea deschisă în mână.

Prima impresie pe care Leo Argyle i-o făcu lui Calgary a fost aceea a unei ființe rarefiate și transparente, aproape inexistente. O amintire de om! Vocea i se revelă plăcută, dar puțin sonoră.

– Dr. Calgary? Luați loc, vă rog.

Calgary se așeză. Acceptă o țigară. Amfitrionul luă loc în fața lui. Totul – fără grabă, ca într-o lume în care timpul nu prea avea importanță. Pe chipul lui Leo Argyle plutea un zâmbet afabil și, atunci când vorbea, ciocănea ușor scrisoarea cu un deget pal.

– Domnul Marshall îmi scrie că aveți să ne dați o veste importantă, dar nu precizează ce fel. Zâmbetul i se accentuă. Avocații sunt mereu atenți să nu se compromită, nu?

Cu surprindere, Calgary își dădu seama că, în comparație cu el, acesta era un om fericit. Nu pentru că s-ar fi bucurat de viață cu ardoare, cum obișnuit se concepe fericirea, ci fericit într-un fel al său de a se retrage în umbră, de a căuta satisfacții mai intime. Era un om asupra căruia lumea exterioară nu lăsa urme. Și era fericit că era așa. Calgary nu-și dădea seama de ce era surprins de asta, dar era.

– Ați fost foarte amabil că m-ați primit, spuse pentru început. Am crezut că e mai bine să vin personal, decât să vă scriu. Făcu o pauză, apoi, cu o neașteptată agitație, adăugă: E dificil... Foarte dificil...

– Nu vă grăbiți.

Tonul lui Leo Argyle era politicos și distant. Se înclină spre vizitator, cu evidenta intenție de a-l încuraja.

– Dat fiind că această scrisoare vine de la Marshall, presupun că vizita dumneavoastră are legătură cu nefericitul meu fiu Jacko – Jack. Jacko îi spuneam în familie.

Toate cuvintele și frazele pregătite cu grijă fugiseră din mintea lui Calgary, care se găsi confruntat cu teribila realitate a ceea ce trebuia să zică. O luă de la capăt:

– E îngrozitor de dificil...

După o scurtă tăcere, Leo spuse cu precauție:

– Dacă putem să vă fim de ajutor... Noi știam perfect că Jacko nu era... o ființă într-un tot normală. Probabil, orice ați avea să ne comunicați, nu va fi pentru noi o surpriză. În ceea ce privește tragedia, am fost întotdeauna convins că, în realitate, Jacko nu a fost responsabil de actele sale.

– Sigur că nu a fost.

Vorbise Hester, și Calgary tresări la sunetul glasului ei. Momentan o uitase. Fata stătea pe brațul unui fotoliu chiar în spatele său, la stânga, și când se întoarse să o privească, Hester se aplecă iute în față.

– Jacko era înspăimântător încă de copil, spuse ea, pe un ton confidențial. Când se înfuria apuca ce îi cădea în mână și arunca împotriva...

– Hester... Hester, draga mea!

Vocea lui Argyle era îndurerată.

Cu o tresărire, fata își duse mâna la gură. Se împurpură dintr-odată și, cu tipica stinghereală a tinerilor, se bâlbâi:

– Îmi cer scuze... Uitasem... Nu ar fi trebuit să spun așa ceva, acum că el este... Acum că totul s-a sfârșit și...

– Sfârșit și înmormântat, completă Argyle. Toate acestea aparțin de-acum trecutului. Eu încerc – noi încercăm – să ne gândim la băiat ca la un invalid. O greșeală a naturii. Asta-i, cred, definiția justă. Îl privi pe Calgary: Sunteți de acord?

– Nu.

Urmă un moment de tăcere. Negația seacă îi luase prin surprindere pe cei doi ascultători. Ieșise cu o forță aproape explozivă. Încercând să atenueze afectul, Calgary adăugă încurcat:

– Îmi pare rău... Dar, vedeți, nu înțelegeți încă...

– Așa! Argyle reflectă o clipă, apoi se întoarse către fiica sa: Hester, poate că ar fi mai bine să ne lași singuri...

– Nu mă duc! Trebuie să aud... Să știu despre ce este vorba.

– Ar putea să fie neplăcut.

Hester izbucni cu nerăbdare:

– Ce importanță are dacă Jacko a comis și alte nelegiuiri! Acum, totul s-a sfârșit.

Calgary interveni prompt:

– Nu e vorba ca fratele dumitale să fie comis ceva... Dimpotrivă, e chiar contrariul.

– Nu înțeleg.

Ușa din fund se deschise și tânăra întrezărită cu puțin timp înainte de Calgary intră din nou în cameră. Era pregătită să plece și purta o geantă mică de serviciu. I se adresă lui Argyle:

– Plec. Dacă mai e ceva...

Argyle avu un moment de ezitare (probabil că ezită întotdeauna, se gândi Calgary), apoi o luă de braț și o făcu să înainteze.

– Așează-te, Gwenda, spuse. Să te prezint, hm!, dr. Calgary. Aceasta este domnișoara Vaughan..., ezită din nou, ca și cum ar fi fost cuprins de-o îndoială,... secretara mea de ceva ani, de-acum. Dr. Calgary, adăugă, a venit ca să ne zică... Sau ca să ne întrebe ceva legat de Jacko...

– Pentru ca să vă spun, interveni Calgary, întrerupându-l. Și nu vă dați seama că îmi faceți sarcina mai grea cu fiecare minut care trece.

Cei trei îl priviră un pic surprinși, dar în ochii Gwendei Vaughan Calgary sesiză un fulger, care s-ar fi zis că era de înțelegere. Ca și cum, pentru o clipă, el și ea ar fi fost aliați. Ca și cum ea i-ar fi zis: "Știu foarte bine cât pot fi de dificili acești Argyle".

Era, intra-devăr, atrăgătoare femeia aceasta, deși nu mai era foarte tânără, poate spre treizeci și șapte sau treizeci și opt de ani. Avea o figură frumoasă, păr și ochi castanii și, pe total, un aer de vitalitate, sănătos. Părea abilă și inteligentă.

Argyle observă, cu o nuanță de răceală:

– Chiar nu mi-am dat seama că îngreunez situația, dr. Calgary. Și sigur că nu aveam intenția. Dar, dacă vreți să treceți la problemă...

– Aveți multă dreptate și îmi cer scuze. Însă îndărătnicia cu care dumneavoastră și fiica dumneavoastră continuați să insistați că totul e trecut, sfârșit, încheiat... Nu este așa. Cine a spus că "Nimic nu este terminat..."

– ... până când nu-i drept încheiat", sfârși pentru el domnișoara Vaughan. Kipling.

Îi făcu din cap un semn de încurajare și Calgary încercă o senzație de recunoștință.

– Când veți auzi ceea ce am să vă spun, continuă Calgary, veți înțelege dificultatea sau, mai bine zis, durerea mea. Dar, mai întâi, trebuie să vă spun câteva lucruri despre mine. Specialitatea mea este geofizica și recent am luat parte la o expediție în Antarctica. M-am întors în Anglia doar cu câteva săptămâni în urmă.

– Expediția "Hayes Bentley"? întrebă Gwenda.

– Întocmai. Spun aceasta pentru a vă explica cine sunt și de ce n-am avut posibilitatea, pentru aproximativ doi ani, să fiu la curent... cu evenimentele cotidiene.

Gwenda îi veni din nou în ajutor:

– Vreți să ziceți, de exemplu, cu procesele pentru omucidere?

– Exact, domnișoară Vaughan. Și, întorcându-se spre Argyle: Vă cer iertare dacă vă vorbesc despre lucruri dureroase, dar trebuie să verific cu dumneavoastră ore și date. Pe 9 noiembrie, acum doi ani, spre ora șase a serii, fiul dumneavoastră Jack a trecut pe aici și a avut o discuție cu mama sa, doamna Argyle.

– Soția mea. Da.

– I-a spus că avea necazuri și i-a cerut bani. Ceea ce se mai întâmplase...

– De mai multe ori, admise Leo cu un oftat.

– Doamna Argyle l-a refuzat. El a devenit insistent, amenințător. În cele din urmă, a ieșit urlând că se va întoarce și că ea ar fi trebuit să se debaraseze de el cu "frumosul". Îi zisese: "Doar nu vrei să ajung la închisoare!"

Însă răspunsul a fost: "Încep să cred că ar putea fi cel mai bun lucru pentru tine".

Leo Argyle părea că stă pe ghimpi.

– Am stat de vorbă cu soția mea despre asta. Eram îndurerați din cauza băiatului. După ce l-am salvat în repetate rânduri, încercând de fiecare dată să-l aducem pe calea cea dreaptă, ni s-a părut că, poate, numai șocul unei sentințe... disciplina carcerii... Dar, vă rog, continuați!

– În aceeași seară, mai târziu, reluă Calgary, soția dumneavoastră a fost ucisă... Lovită cu un vâtrai, pe care erau amprente digitale ale fiului dumneavoastră. În afară de aceasta, o sumă însemnată dispăruse din sertarul biroului, unde fusese ascunsă de sărmana doamnă. Poliția v-a capturat fiul la Drymouth și a găsit asupra sa banii, aproape totul în bancnote de câte 5 lire sterline. Pe o bancnotă era scris un nume și o adresă, astfel încât banca a fost în măsură să-i identifice ca o restituire făcută doamnei Argyle chiar în dimineața aceea. Fiul dumneavoastră a fost acuzat și judecat. După o pauză, Calgary adăugă: Verdictul l-a desemnat vinovat de crimă cu premeditare.

Cuvântul fatal, crimă, nu suscită nici un ecou și dispăru, absorbit de perdele, de cărți, de covoarele groase.

– De la domnul Marshall, avocatul apărării, urmă Calgary, am aflat că fiul dumneavoastră, când a fost arestat, și-a proclamat nevinovăția cu ardoare, ca să nu spun cu îndrăzneală. A susținut că avea un alibi perfect pentru ora delictului, stabilită de poliție între șapte și șapte și jumătate. A zis că tocmai atunci intra în Drymouth, cu mașina unui necunoscut, care îl luase de la Redmyn, adică la circa o milă de aici, cu puțin înainte de ora șapte. Nu știa marca automobilului (la ora aceea era deja întuneric), dar a mai spus că era vorba de o berlină neagră sau albastru-închis, condusă de un bărbat de vârstă mijlocie. Toate eforturile

depuse pentru găsirea acelei mașini și a conducătorului au rămas inutile și, pentru că a lipsit confirmarea celor susținute de tânăr, avocații au ajuns la concluzia că era vorba de o minciună însăilată la întâmplare și pe deasupra nu prea inteligentă...

La proces, linia de apărare principală a fost construită pe mărturia psihiatrilor, care s-au străduit să dovedească faptul că Jack Argyle era un dezechilibrat din naștere. Judecătorul nu numai că nu a acceptat această teză, dar a și comentat-o biciuitor și a trecut decis împotriva acuzatului. Jack Argyle a fost condamnat la ocnă și a murit de pneumonie în închisoare, șase luni mai târziu.

Calgary tăcu. Trei perechi de ochi erau fixați asupra lui. Cei ai Gwendei Vaughan exprimau interes și profundă atenție. Cei ai lui Hester rămâneau bănuitori. Privirea lui Leo Argyle părea goală.

– Confirmați că expunerea faptelor este corectă?

– Absolut, răspunse Leo. Însă nu înțeleg necesitatea readucerii aminte a unor fapte chinuitoare, pe care noi facem totul ca să le uităm.

– Iertați-mă. Trebuie să o fac. Mi se pare că dumneavoastră nu dezaprobați verdictul.

– Admit că faptele au fost cele pe care le-ați înșirat. De aceea, dacă nu se trece de suprafață, a fost vorba, crud zicând, de un asasinat. Dar dacă se trece dincolo de suprafață, putem găsi atunci circumstanțele atenuante. Băiatul era dezechilibrat, chiar dacă, din păcate, nu în sensul legal al termenului. Vechile legi sunt înguste și nesatisfăcătoare. Vă asigur, dr. Calgary, că însăși Rachel, biata mea soție, ar fi fost prima care să-l ierte și să-l înțeleagă pe nefericitul băiat pentru actul său negândit. Avea idei foarte avansate și umane, precum și o profundă cunoaștere a factorilor psihologici. Ea nu l-ar fi condamnat.

– Știa exact cum era Jacko, întări Hester. A fost întotdeauna așa și părea incapabil să se îndrepte.

– Așadar, spuse încet Calgary, nici unul dintre dumneavoastră nu s-a îndoit de vinovăția lui?

Hester făcu ochii mari.

– Cum am fi putut? Sigur că era vinovat!

– Nu într-adevăr vinovat, o dezaprobă Leo. Nu-mi place să se folosească acest termen.

– Și nici măcar nu este potrivit. Calgary suspină adânc: Jack Calgary era nevinovat.

Capitolul II

Vestea ar fi trebuit să producă un efect impresionant. În schimb, căzu înmuindu-se, ca un sac gol. Calgary se așteptase la un prim-moment de năuceală, urmat de o furtună de exclamații și de întrebări nerăbdătoare... Nimic din toate astea! Numai circumspecție și suspiciune. Gwenda Vaughan avea sprâncețele încruntate. Hester îl fixa cu ochi uriași. La urma urmelor, poate că era firesc... Nu putea fi ușor de digerat o asemenea revelație.

Leo Argyle îl întrebă, ezitând:

– Vreți să spuneți, dr. Calgary, că, după dumneavoastră, Jacko nu era responsabil de acțiunile sale?

– Vreau să spun că nu a comis delictul! Nu pricepeți, oameni buni? Nu l-a comis. Nu putea să-l comită. Dacă nu ar fi fost să se întâmple cea mai stranie și mai nefericită combinație de împrejurări, aș fi putut să-i dovedesc nevinovăția. Eu aș fi putut să depun mărturie.

– Dumneavoastră?

– Eu eram omul cu mașina.

O spuse cu atâta simplitate, încât, pe moment, rămaseră încremeniți. Înainte ca să poată răspunde, ușa se deschise și femeia între două vârste intra hotărâtă.

– Trecând, am auzit că acest om spunea că nu Jacko a ucis-o pe doamna. Cum de știe asta?

Fața sa, din agresivă și aspră, păru să se înmoaie dintr-odată.

– Trebuie să aud și eu, imploră. Nu pot să rămân deoparte...

– Se înțelege, Kirsty. Faci parte din familie.

Leo Argyle i-o prezintă:

– Domnișoara Lindstrom, dr. Calgary. Doctorul tocmai ne spunea lucruri incredibile.

Calgary rămase perplex auzind numele suedez al lui Kirsty. Engleza femeii era excelentă, dar păstra un ușor accent strain. Întorcându-se spre el și asumându-și un ton de reproș, femeia zise:

– Nu trebuia să veniți aici să povestiți asemenea lucruri. Erau resemnați și acum i-ați răscolit. Ceea ce s-a petrecut a fost din voința Domnului.

Se simți iritat. Probabil, reflectă, femeia aceea erau un soi de piață-rea, care aduna exultând calamitățile. Ei bine, o să rămână cu mâinile goale.

Cu promptitudine și scandând clar cuvintele, Calgary povesti:

– La ora șapte fără cinci a acelei seri, pe șoseaua principală de la Redmyn la Drymouth am luat în mașină un tânăr care făcea autostopul. L-am dus până la Drymouth. Am sporovăit și l-am găsit foarte simpatic.

– Jacko era cuceritor, spuse Gwenda. Tuturor plăcea. Temperamentul său a fost acela care l-a ruinat. Și-apoi era necinstit, dar lumea nu-și dădea seama imediat.

Domnișoara Lindstrom o muștră:

– Nu ar trebui să vorbești așa, acum, că e mort.

Cu o umbră de asprime în glas, Leo Argyle luă din nou cuvântul:

– Continuați, vă rog, dr. Calgary. De ce nu ați apărut înainte, imediat?

– Da. Vocea lui Hester avea un sunet sufocat. De ce v-ați ținut deoparte de toate acestea? Au fost apeluri în ziare, anunțuri. Cum ați putut să fiți atât de egoist, atât de perfid?

– Hester! Hester! o întrerupse tatăl său. Dr. Calgary nu și-a terminat încă povestea.

– Înțeleg prea bine ceea ce simțiți, îi spuse Calgary fetei. Dacă ați ști ceea ce simt eu... Și ceea ce am să simt mereu... Reveni: Era trafic mare pe stradă și trecuse de șapte și jumătate când l-am lăsat pe tânăr, al cărui nume nu-l cunoșteam, la Drymouth, în centru. Aceasta exclude vinovăția sa, dat fiind că poliția a stabilit definitiv că delictul a fost comis între șapte și șapte și jumătate.

– Da, zise Hester. Dar dumneavoastră...

– Aveți răbdare, vă rog! Trebuie să știți că mă găseam la Drymouth de câteva zile, în apartamentul pus la dispoziție de către un prieten, ofițer de marină, plecat în perioada aceea. Îmi împrumutase și mașina sa, pe care o ținea într-un garaj particular. Chiar atunci, pe 9 noiembrie, trebuia să mă întorc la Londra. M-am hotărât să plec cu trenul de seară, ca să am timp să fac o ieșire cu automobilul, o plimbare la Polgarth, care se află la aproximativ 40 de mile de Drymouth, pentru ca să mă întâlnesc cu o bătrână și devotată guvernantă a familiei noastre. La înapoiere, m-am decis să fac un ocol, trecând prin Redmyn, ca să salut o altă persoană, pe care însă nu am găsit-o acasă.

Așa se face că pe porțiunea dintre Redmyn și Drymouth mi s-a întâmplat, cum v-am spus, să iau în mașină un necunoscut care făcea autostopul. După ce l-am lăsat în oraș, am dus automobilul la garaj, mi-am luat valiza și am plecat la gară. Pentru că era devreme, m-am întors să-mi cumpăr țigări. În timp ce traversam strada, am fost lovit de un autocar, care ieșea cu o viteză foarte mare dintr-o curbă.

După declarațiile unor trecători, m-am ridicat aparent teafăr și m-am comportat în modul cel mai normal. Mi-am zis că nu mi s-a întâmplat nimic, că trebuie să iau trenul și m-am grăbit să mă reîntorc la gară. Când trenul a ajuns la Londra, mi-am pierdut cunoștința și am fost transportat la spital, unde mi-au pus diagnosticul: comoție cerebrală. După câte se pare, un asemenea efect întârziat nu e neobișnuit.

Când după câteva zile mi-am recăpătat cunoștința, nu-mi aminteam nici incidentul, nici călătoria la Londra. Ultimul lucru care îmi rămăsese în minte era plecarea cu mașina la Drymouth, ca să merg la bătrâna mea guvernantă, la Polgarth. Apoi – o lacună. M-au liniștit, asigurându-mă că fenomenul e destul de comun. Aparent nu exista nici un motiv pentru a crede că acele ore de rătăcire ar fi avut vreo importanță. Nimănui, inclusiv mie, nu i-ar fi trecut prin minte că, în seara aceea, am parcurs cu mașina șoseaua dintre Redmyn și Drymouth.

Mai era puțină vreme până la data plecării mele din Anglia. Am fost ținut în spital, în liniștea cea mai deplină, cu interdicția de a citi până și ziarele. Când a sosit momentul, am plecat direct la aeroport și am luat avionul spre Australia, unde m-am alăturat expediției. Eram prea prins de pregătiri și aveam mintea prea ocupată, ca să mă intereseze cronicile judiciare. În plus, lucrurile se calmaseră după arestare, iar când a avut loc procesul și a fost amplu relatat în presă, eu eram de-acum în drum spre Antarctica.

Făcu o pauză. Toți îl urmăreau cu sufletul la gură.

– Cam după o lună de la întoarcerea mea în Anglia, am făcut descoperirea. Cerusem ziare vechi ca să înfășor niște mostre și proprietara casei mi-a adus un teanc. Întinzând unul pe masă, am văzut fotografia unui tânăr al cărui chip mi-era cunoscut. Am încercat să-mi amintesc cine

era și unde îl întâlnisem. Nu am reușit, dar, cu toate acestea, foarte ciudat, mi-a venit în minte că îi vorbisem de țipari... Și că rămăsese fascinat de ciclul lor de viață. Dar, când? Unde? Am citit articolul și am aflat că tânărul se numea Jack Argyle, era acuzat de crimă și spusese poliției că, făcând autostopul, fusese luat de un conducător auto cu o mașină închisă, neagră.

Și iată că deodată, pe neașteptate, am regăsit perioada aceea, foarte scurtă, rătăcită din viața mea. *Eu* fuseseam, cel care îl luase pe tânăr să-l ducă la Drymouth. Îl lăsasem acolo... Mă întorsesem în apartament... Apoi traversasem strada să cumpăr țigări. Mi-am amintit vag autocarul care mă lovea... După aceea – nimic, până la trezirea în spital. Din mersul la gară și din drumul cu trenul la Londra nu rămăsese nici o urmă în memorie. Am citit și am recitit articolul. Procesul se închisese de peste un an. Am consultat colecțiile de ziare pentru a afla amănunte, pe urmă am mers la Marshall & Marshall, care asiguraseră apărarea. Am aflat că sosisem prea târziu pentru ca nefericitul tânăr să fie eliberat. Murise în închisoare de pneumonie. dar dacă nu i se mai putea face dreptate, putea să i se reabiliteze memoria, Am mers cu avocatul Marshall la poliție. Cazul este în curs de-a fi analizat la parchet. Și Marshall nu se îndoiește că va fi remis Ministerului de Interne.

Normal, veți primi de la Marshall o relatare completă. Întârzierea se explică prin faptul că am vrut să fiu primul care să vă aducă la cunoștință adevărul. Datoria îmi cere să trec prin această încercare. Înțelegeți, sunt sigur că voi avea permanent un sentiment de vinovăție. Dacă aș fi fost mai atent la traversarea străzii... Vocea i se frânse. Îmi dau seama că sentimentele dumneavoastră față de mine nu vor putea fi niciodată de bunăvoință. Cu toate că, în final, nu sunt de condamnat, nu pot să nu mă consider răspunzător.

Gwenda Vaughan se grăbi să-l contrazică:

– Nici gând! Este... Este unul din lucrurile acelea tragice..., incredibile..., dar care se întâmplă.

Hester întrebă:

– V-au crezut?

Calgary o privi stupefiat.

– La poliție... V-au crezut? Nu putea să fie în întregime invenția dumneavoastră?

Fără voie, Calgary schiță un surâs.

– Sunt un martor foarte credibil, răspunse politicoș. Nu am nici un interes personal și mi s-a verificat foarte amănunțit povestea: certificatul medical, diverse informații și, în mod deosebit, la Drymouth. A, da! Marshall a fost prudent, firește, ca toți avocații. Nu dorea să vă renască speranța înainte de a avea certitudinea succesului.

Leo Argyle se agită în fotoliu.

– Dr. Calgary, ce înțelegeți, exact, prin succes?

– Îmi cer scuze, se corectă în grabă Calgary. Nu este termenul potrivit. Fiul dumneavoastră a fost acuzat de o crimă pe care nu a comis-o, a fost judecat, condamnat și a murit în închisoare. Dreptatea a sosit prea târziu, pentru el, dar o dreptate va fi aproape sigur făcută și se va acționa pentru aceasta. După toate probabilitățile, ministrul de interne va recomanda Reginei reabilitarea lui Jack Argyle.

Hester râse, ironică:

– Reabilitarea... pentru ceva ce nu a comis?

– Da, știu. Terminologia are întotdeauna ceva absurd. Dar, după câte cunosc, obiceiul cere prezentarea unei interpelări în Cameră. Va fi scos la lumină faptul că Jack Argyle nu a comis delictul pentru care a fost condamnat. Și ziarele vor relua pe larg știrea.

Tăcu. Nimeni nu deschise gura. O lovitură grea pentru ei, se gândi. Dar, după toate, și o consolare.

Se ridică în picioare.

– Din păcate, nu-mi rămâne altceva de spus... Decât să repet cât sunt de mâhnit pentru tot ce s-a întâmplat și să vă cer iertare. Tragedia care a pus capăt vieții sale a tulburat-o și pe a mea. Dar cel puțin, accentuă cu multă căldură, este

ceva să știi că nu el a comis crima aceea atroce... Că numele lui, numele dumneavoastră, va fi reabilitat în ochii lumii... Nu-i așa?

Dacă spera să obțină un răspuns, greșea.

Leo Argyle stătea cufundat în fotoliu. Privirea Gwendei era ațintită pe chipul lui Leo. Hester se uita fix înaintea cu ochii mari și tragici. Domnișoara Lindstrom bolborosi ceva și scutură din cap.

Calgary se opri dezorientat lângă ușă, întorcându-se să-i privească.

Gwenda Vaughan luă situația în mâini. Îl ajunse și, atingându-i brațul, șopti:

– Ar fi bine să plecați acum, dr. Calgary. A fost un șoc prea puternic. Trebuie să aibă vreme să-și revină.

Calgary încuviință și trecu pragul. Dădu peste domnișoara Lindstrom, care îi zise:

– Vă conduc.

În timp ce această închidea ușa, o întrevăzu pe Gwenda, care îngenunchea lângă fotoliul lui Leo Argyle. Fu surprins.

Pe palier, domnișoara Lindstrom îl înfruntă cu o voce severă, înțepenind asemenea unei santinele:

– Nu puteți să-l înviați. Și-atunci, de ce să le readuceți în minte toate astea? Se resemnaseră. Acum suferă. E întotdeauna mai bine să lași în pace câinele care doarme, încheie cu iritare.

– Memoria sa trebuie reabilitată.

– Frumoase sentimente, nimic de zis! Dar nu vă gândiți ce înseamnă în realitate toate astea. Oamenii nu se gândesc niciodată. Bătu cu piciorul. Eu le vreau binele. Tuturor. Am venit în 1940, ca să o ajut pe doamna Argyle când a organizat sus, aici, în casă, un cămin de război... pentru copiii scăpați din ruina caselor lor. Ce nu se făcea pentru-ei! Aveau ce era mai bun. Au trecut aproape 18 ani. Și-acum, când ea e moartă, tot aici sunt... Să le port de grijă,

să conduc casa, să-i fac să mănânce cum trebuie. Țin la toți, desigur... Și la Jacko țineam mult. Dar... era un ticălos!

Brusc îi întoarse spatele și se îndepărtă. Părea că uitase oferta de a-l conduce. Calgary coborî încet scara. Era pe punctul de a deschide ușa de la intrare, dotată cu o încuietoare de siguranță căreia nu reușea să-i dea de capăt, când auzi pași ușori pe trepte. Era Hester, care cobora în fugă.

Fata făcu să sară încuietoarea și îi deschise ușa. Se priviră în față și Calgary înțelese mai puțin ca niciodată de ce trebuia să-l fixeze cu privirea aceea tragică și plină de un mut reproș.

– De ce ați venit? De ce?

Se uită la ea descumpănit.

– Nu vă înțeleg. Nu doriți ca numele fratelui dumneavoastră să fie reabilitat? Nu doriți să se facă dreptate?

– Frumoasă dreptate! replică sarcastică.

– Nu înțeleg...

– Toți îi dați cu dreptatea! Ce importanță are de-acum pentru el? El este mort. Nu Jacko e cel care contează. Suntem noi.

– Ce vreți să spuneți?

– Nu vinovatul e cel care contează. Contează nevinovații. Îl apucă de braț, apăsându-l cu degetele. Suntem noi cei care contăm. Nu vedeți ce ne-ați făcut?

Pe fundalul întunericului de afară se profilă figura unui bărbat.

– Dr. Calgary? întrebă. Taxiul dumneavoastră pentru Drymouth.

– A... Mulțumesc. Vin acum.

Calgary începu să se întoarcă spre Hester, dar fata se retrăsese în casă.

Ușa de la intrare se închise cu o bufnitură.

Capitolul III

Hester urcă încet scara, aruncându-și pe spate părul negru. Kristen Lindstrom îi ieși în întâmpinare pe palier.

– A plecat?

– Da.

– Ești tulburată, Hester, observă femeia, punându-i blând mâna pe spate. Vino cu mine. Am să-ți dau o picătură de brandy. Nu ne trebuia asta.

– N-am chef de nimic, Kirsty.

– Chiar dacă n-ai, îți va face bine.

Pasivă, fata se lăsă condusă de-a lungul coridorului și intră în salonașul lui Kirsten Lindstrom. Acceptă băutura și o sorbi încetisor. Exasperată, femeia explodează:

– A fost totul prea pe neașteptate! Nu eram pregătiți! De ce Marshall, avocatul, n-a scris mai întâi?

– Îmi închipui că dr. Calgary îl rugase să n-o facă. Voia să vină și să ne spună chiar el.

– Ce idee! Cum își imagina că vom primi veștea?

– Îmi închipui, răspunse Hester cu o voce nesigură și neutră, că după el ar fi trebuit să ne facă plăcere.

– Plăcere sau nu, oricum era o lovitură. N-ar fi trebuit să facă așa ceva.

– Însă a fost un act de curaj din partea lui, remarcă fata, colorându-i-se chipul. Nu poate fi ușor să mergi la o familie să o anunți că fiul, condamnat pentru crimă și mort în temniță, era în realitate nevinovat. Da, mă gândesc că îți trebuie curaj, dar aș fi preferat să nu fi avut.

– E ceea ce am fi preferat cu toții, aprobă domnișoara Lindstrom.

Hester o privi cu un interes subit, ceea ce o smulse din gândurile sale.

– Așadar, și tu, Kirsty, crezi asta? Mi se părea că numai eu.

– Nu sunt o proastă, replică brusc domnișoara Lindstrom. Pot să intuiesc anumite consecințe la care acest dr. Calgary al tău pare să nu se fi gândit.

Hester se ridică.

– Trebuie să mă duc la tata, zise.

– Bine, încuviință Kirsten Lindstrom. De-acum o fi avut răgaz să se gândească la ceea ce e de făcut.

Când Hester intră în bibliotecă, Gwenda Vaughan era ocupată la telefon. Tatăl îi făcu semn să se apropie și ea merse să se așeze pe brațul fotoliului lui.

– Încercăm să intrăm în legătură cu Mary și cu Micky, îi spuse. Trebuie să fie informați imediat.

– Alo! spuse Gwenda Vaughan. Doamna Durrant? Aici Gwenda Vaughan. Tatăl dumneavoastră vrea să-ți vorbească.

Leo se duse la telefon și luă receptorul.

– Mary? Ce faci? Dar Philip?... Bine. S-a întâmplat ceva extraordinar... Și m-am gândit să vă anunț neîntârziat. Cu puțin timp în urmă a fost la noi un anume dr. Calgary. Avea o scrisoare din partea lui Andrew Marshall. Este vorba de Jacko. După cât se pare, și asta e extraordinar, povestea spusă de Jacko la proces – aceea că făcuse autostopul și că venise la Drymouth cu o mașină necunoscută –, era absolut autentică. Dr. Calgary e omul care l-a luat cu mașina... Se opri ca să asculte ceea ce fiica sa îi spunea la celălalt capăt al firului. Da. Bine, Mary, nu pot să-ți dau acum toate amănuntele, dar dacă n-a apărut imediat a fost din cauză că a avut un accident – comoție cerebrală. Se pare că totul se confirmă, fără posibilitate de îndoială. Mă gândesc că ar trebui să ne vedem cu toții, cât mai repede. Sfatul unui avocat ne-ar fi de folos. Tu și Philip ați putea veni?... Da... Da.... Da, înțeleg. Dar, draga mea, sunt convins că asta e important... Da... Bine, sună-mă mai târziu, te rog. Trebuie să încerc să pun mâna pe Micky. Așeză receptorul.

– Să-l caut pe Micky? zise Gwenda Vaughan, apropiindu-se de telefon.

Hester spuse:

– Gwenda, dacă e vorba de ceva care durează, aş putea să telefoneze eu prima? Aş vrea să-l sun pe Donald.

– Desigur, zise Leo. Seara aceasta trebuie să te întâlneşti cu el, nu?

– Trebuia, rectifică Hester.

Tatăl îi aruncă o privire scrutătoare.

– Toate astea te-au răvăşit. E-adevărat?

– Nu înţeleg nici eu ce mi se întâmplă.

Gwenda îi cedă locul la telefon şi Hester formă un număr.

– Vă rog, aş vrea să vorbesc cu dr. Craig. Da. Da. Sunt Hester Argyle.

După un moment de aşteptare, spuse:

– Tu eşti, Donald?... Te sun ca să te anunţ că nu cred că voi putea veni cu tine la conferinţa de diseară. Nu, nu, mă simt foarte bine... Numai că am primit veşti mai deosebite.

Ascultă ceea ce îi zicea dr. Craig, apoi întoarse capul spre tatăl ei şi, cu o mână pe receptor, întrebă: Nu e un secret, nu?

– Nu. Nu tocmai, răspunse Leo lent. Însă... Poate că ar trebui să-l rogi pe Donald să nu spună nimănui pe moment. Ştii bine că vorbele circulă repede şi dezinformează.

– Da, ştiu. Hester se aplecă spre receptor. Într-un anume sens sunt veşti bune, Donald, dar... Mai degrabă, răvăşitoare. Aş prefera să nu discutăm la telefon. Nu, nu veni aici, te rog. Diseară, nu. Mâine, poate. Este vorba de Jacko. Da, fratele meu... Am descoperit că, în final, nu el a ucis-o pe mama... Dar, te rog, nu spune nimănui... Nu vorbi cu nimeni. Mâine îţi voi povesti totul... Nu Donald, nu... Numai că în seara asta nu pot să văd pe nimeni... Nici măcar pe tine. Ai răbdare şi nu vorbi de asta.

Puse receptorul și îi făcu semn Gwendei să se întoarcă la aparat.

Gwenda ceru un număr din Drymouth.

– De ce nu te duci cu Donald la conferință, Hester? întrebă Leo, afectuos. Ar fi o distracție.

– N-am chef, tăticule. N-aș putea.

– Ascultându-te, s-ar zice că nu ar fi vorba de o veste bună. Dar, nu e așa, Hester! Am rămas foarte tulburați, dar suntem bucuroși... Foarte bucuroși... Cum am putea fi altfel?

– Vom zice așa tuturor, nu?

Cu o nuanță de avertisment, Leo începu:

– Fetița mea dragă...

– Dar nu este adevărat, îl întrerupse Hester. Nu este o veste bună. E numai teribil de descumpănitoare.

– Micky la telefon, anunță Gwenda.

Leo merse din nou la aparat și-i spuse fiului același lucruri pe care i le comunicase fiicei sale, Mary Durrant, dar de data aceasta reacția a fost alta. În loc să protesteze, să se arate surprins și neîncrezător, Micky acceptă imediat vestea.

– Drace! exclamă. După atâta timp? Martorul dispărut! Asta-i, în seara aceea norocul i-a întors spatele lui Jacko.

Leo vorbi iar și Micky răspunse:

– Da, sunt de acord cu tine. Ar fi bine să ne găsim împreună cât mai repede și să auzim și părerea lui Marshall. Izbucni într-un hohot de râs care lui Leo îi aducea așa de tare aminte de puștiul care cândva se juca în grădiniță: Punem pariu pe cine a fost dintre noi?

Leo puse brusc receptorul și plecă de lângă aparat.

– Ce a zis? întrebă Gwenda.

Leo îi spuse.

– Mi se pare o glumă stupidă, comentă ea.

Leo o privi în fugă.

– Poate – spuse cu jumătate de voce – nu era numai o glumă.

Mary Durrant traversă încăperea, culese câteva petale căzute dintr-o vază cu crizanteme și le aruncă în coșul de hârtii. Era o femeie de 26 de ani, înaltă și cu un aspect senin. În ciuda chipului proaspăt, arăta mai mult decât vârsta sa, poate din pricina unui anume aer matur și chibzuit, care părea partea cea mai pregnantă a personalității sale. Poseda calități fizice, dar era absolut lipsită de farmec. Trăsăturile regulate, o carnație frumoasă, ochi de un albastru deschis, păr blond, pieptănat astfel ca să lase fața descoperită, adunat într-un coc gros pe ceafă. În momentul acela, pieptănătura era la modă, dar nu de asta o adoptase Mary. Mary era o femeie care ținea întotdeauna la propriul ei stil. Înfățișarea îi era ca și a casei sale: îngrijită și elegantă. Un fir de praf sau de dezordine o indispunea.

Bărbatul care o observa din scaunul său de invalid schiță un zâmbet ușor ironic.

– Mereu aceeași făptură ordonată, comentă. Un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul său.

Râse cu o intonație nu lipsită de maliție. Dar Mary nu puse la inimă.

– Îmi place, într-adevăr, ca totul să fie în ordine, admise. Nici ție, Phil, nu ți-ar plăcea ca să fie casa ca un câmp de bătaie.

Cu o ușoară urmă de amărăciune în voce, soțul ei obiectă:

– Ei bine, în orice caz, eu nu aș avea posibilitatea să o aduc într-o asemenea stare.

La puțin timp după căsătoria lor, Philip Durrant a fost lovit de poliometită. Pentru Mary, care îl adora, a devenit nu numai soțul, ci și copilul ei. Câteodată, Philip se simțea un pic stânjenit de dragostea sa posesivă. Mary nu înțelegea că plăcerea ei de a-l vedea depinzând de ea îl mânăne.

– Trebuie spus, se grăbi Philip să continue, ca și cum s-ar fi temut de vreun cuvânt de mângâiere din partea soției sale, că vestea tatălui tău e mai mult decât descumpănitoare. După atâta timp! Cum poți să o primești așa de calmă?

– O fi pentru că încerc să mă conving... E un lucru atât de extraordinar încât, în primul moment, nu mi-a venit să dau crezare cuvintelor tatii. Dacă mi-ar fi zis-o Hester, m-aș fi gândit că era poate rodul imaginației. Știi bine cum e Hester!

Chipul lui Philip Durran își pierdu puțin din expresia sa amară.

– O faptură impetuoasă și pasională, care în viață o să dea peste multe necazuri, spuse cu jumătate de voce.

Mary avu un gest de nepăsare. Caracterele altora nu o interesau.

– Dar o fi adevărat? zise cu un aer de îndoială. Nu crezi că tipul acela și-o fi băgat în minte totul?

– Cercetătorul care și-a pierdut memoria? N-ar fi o idee rea, dar se pare că Andrew Marshall a tratat afacerea cu multă serizitate. Și acești Marshall sunt avocați celebri pentru scrupulozitatea lor.

Mary întrebă, încruntând sprâncenele:

– În puține cuvinte, ce înseamnă asta?

– Înseamnă că Jacko va fi total disculpat. Pentru ca întotdeauna autoritățile să fie mulțumite... Fapt, după părerea mea, indiscutabil!

– A, bine! spuse Mary. Deci, toate vor fi la locul lor.

Philip râse iar.

– Polly! exclamă. Ai să mă bagi în pământ!

Nimeni în afara soțului nu i se adresase vreodată cu acest apelativ, care contrasta comic cu aspectul ei statuar. Mary îl privi pe Philip, ușor surprinsă.

– Nu-mi dau seama ce am spus atât de hazliu.

– A fost tonul condescendent cu care ai vorbi. Ca o patroană la o serbare de binefacere.

Un pic uimită, Mary obiectă:

– Dar este foarte frumos! Nu o să pretinzi că a fost plăcută ideea de a avea un asasin în familie!

– Nu tocmai în familie.

– Ei, practic e același lucru. Vreau să spun că era un gând chinuitor și o situație neplăcută. Toți, atât de excitați, de plini de curiozitate... Ceva odios!

– Tu ai știut să-i înfrunți foarte bine împietrindu-i cu privirea ta albastră de gheață și obligându-i să-și țină gura închisă și să se rușineze. E nemaipomenit, adăugă Philip, cum reușești întotdeauna să-ți stăpânești emoțiile.

– A fost o situație dezagreabilă, replică Mary, dar bine măcar că după moartea lui s-a terminat. Acum însă îmi închipui că vor dezgropa totul. Ce neplăcut!

– Așa-i, spuse Philip gânditor. Se îndreptă puțin de spate și o umbră de suferință îi trecu pe față.

Soția sa își dădu seama imediat.

– Stai rău? Așteptă. Lasă să-ți aranjez perna. Gata! E mai bine?

– Ar fi trebuit să te faci infirmieră, îi răspunse soțul.

– Nu aș dori deloc să mă ocup de mulți oameni. Numai de tine.

O spuse cu simplitate, dar cuvintele erau generate de un sentiment adânc.

Se auzi soneria telefonului și Mary se duse să răspundă.

– Alo! Da, eu sunt... O, bună... Se întoarce și îi zise lui Philip: E Micky. Da, da... Am auzit, continuă. A telefonat tăticu... Bine, sigur că... Da... da, Philip spune că dacă avocații sunt satisfăcuți, totul va merge bine ... Zău, Micky, nu văd de ce trebuie să te agiți... Nu mi se pare că aș fi chiar încuiată... Serios, Micky, cred că tu... Alo!... Alo!... Chipul lui

Mary se posomorî. A închis telefonul. Puse receptorul. Cu adevărat, Philip, nu reușesc să-l înțeleg pe Micky.

– Ce-a spus exact?

– Of, era într-o stare!... Mi-ă zis că sunt încuiată că nu-mi dau seama de... repercursiuni. A pomenit de consecințe infernale. Dar, de ce? Nu înțeleg.

– E întors pe dos, nu?

– Dar din ce cauză?

– Ei, nu greșește întru totul. Vor fi repercursiuni.

Mary îl privi uluită.

– Vrei să zici că acest caz va stârni interes? Normal, mă bucur că Jacko o să fie reabilitat, dar mi se pare neplăcut că lumea va vorbi iar de toate.

– Nu este vorba numai de bârfele cunoscuților. Este ceva mai mult în joc.

Soția îl cercetă cu ochi scrutători.

– O să intereseze și poliția! explică Philip.

– Poliția? sări Mary. Ce legătură are poliția?

– Fată dragă, gândește-te!

Încet, Mary merse să se așeze lângă el.

– Vezi, acum este din nou un delict nesoluționat, îi explică Philip.

– Doar n-or să-și facă iar de lucru... După atâta timp...

– Un gând drăgălaș și consolator, dar mă tem că fundamental lipsit de consistență.

– Totuși, insistă Mary, după ce au fost așa de proști și au comis o eroare așa de gravă în privința lui Jacko... Nu, n-or să mai dorească să o ia de la început.

– Nu vor dori, dar probabil vă trebuie să o facă. Datoria e datorie.

– Vai, Philip, sunt sigură că greșești. O să se vorbească un pic, apoi n-o să se mai gândească nimeni la asta.

– După care vom trăi mulți ani fericiți, încheie Philip, cu aerul său ironic.

– De ce nu?

El clătină din cap.

– Nu este atât de simplu cum crezi... Tatăl tău are dreptate, trebuie să ne întâlnim și să-l consultăm pe Marshall, cum a propus el.

– Vrei să spui... Să mergem la Sunny Point?

– Da.

– Aha! Dar nu putem.

– De ce nu?

– Este o călătorie de neconceput. Tu ești invalid și...

– Nu sunt invalid, o întrerupse Philip, iritat. Sunt puternic și sănătos. Am pierdut uzul picioarelor, asta-i tot. Cu un mijloc de transport potrivit aş putea să merg până la Tombuctu!

– Sunt sigură că o să-ți faci foarte rău să mergi la Sunny Point. Să trebuiască să dezgropăm toată afacerea aceea neplăcută...

– Nu mintea mi-a fost afectată.

– Și nici nu văd cum am putea să lăsăm casa. În ultima vreme au fost multe spargerii.

– Găsește pe cineva care să vină să doarmă aici.

– Ca și cum ar fi lucrul cel mai ușor din lume!

– Doamna noastră – cum o cheamă? – ar putea să vină să arunce o privire în fiecare zi. Hai, încetează cu obiecțiile de acest soi. În realitate, Polly, tu ești aceea care nu vrea să mergă.

– Exact.

– Nu vom sta mult, o asigură Philip. Însă nu putem să nu mergem. În acest moment, familia trebuie să se prezinte unită în confruntarea cu lumea. Și trebuie să știm precis cum stăm.

La hotelul din Drymouth, Calgary luă cina, apoi urcă în camera lui. Se simțea puternic marcat de experiența trăită la Sunny Point. Că misiunea aceasta avea să fie

dificilă nu se îndoiesc nici o clipă și fusese nevoie de toată puterea sa sufletească pentru ca s-o ducă la capăt. Însă ea fusese grea și chinuitoare în alt fel decât își închipuise. Se aruncă pe pat și își aprinse o țigară, continuând să se gândească la cele petrecute.

Imaginea care îi apărură cel mai limpede în ochii minții fu cea a lui Hester, în timp ce el ieșea. Cu ce dispreț respinsese apelul său la dreptate! Ce zisese? "Nu vinovatul e cel care contează. Contează cine e nevinovat". Și apoi: "Nu vă dați seama ce ați făcut?" Dar ce făcuse? Nu înțelegea.

Și ceilalți... Femeia care se numea Kirsty (straniu, Kirsty era un nume scoțian, în timp ce ea trebuie să fi fost suedeză sau norvegiană), de ce se exprimase într-un mod atât de sever, de... acuzator?

Fusese ceva ciudat și la Leo Argyle... Reticență, circumspecție... Nici măcar o simplă frază, "Mulțumesc lui Dumnezeu, fiul meu era nevinovat!" Cum ar fi fost cel mai firesc să reacționeze!

Și secretara aceea... Îi venise gentil în ajutor, dar și ea se purtase straniu. Îngenunchease lângă fotoliul lui Leo Argyle, ca și cum ar fi încercat să-l consoleze. Pentru ce să-l consoleze? Pentru că fiul său nu fusese vinovat de crimă? Și neîndoielnic... O, da, era ceva mai mult decât atitudinea unei secretare, chiar dacă era aici de mai mulți ani... Ce era dedesubt? De ce niciodată...

Telefonul de pe măsuta de lângă pat sună. Calgary ridică receptorul.

– Alo!

– Dr. Calgary? Vă caută cineva.

– Pe mine?

Era surprins fiindcă, după cum stăteau lucrurile, nimeni nu știa că avea să-și petreacă noaptea în Drymouth.

– Cine e?

Urmă o pauză. Apoi, portarul răspunse:

– Domnul Argyle.

– Așa! Spune-i... Arthur Calgary se abținu la timp să-i spună că va coborî. Dacă pentru un anume motiv, Leo Argyle îi venise pe urme la Drymouth și reușise să-i descopere hotelul, ar fi fost stânjenitor să discute problema în holul aglomerat. Fii amabil și roagă-l să urce în cameră la mine.

Se ridică din pat și pași înainte și înapoi până ce auzi bătăi în ușă. O deschise.

– Pofțiți, domnule Argyle...

Se opri, nedumerit. Nu era Leo Argyle. Era un tânăr de vreo 20 de ani, al cărui chip smead, cu trăsături regulate, era umbrit de o expresie amară.

Avea un aer insolent, dușmănos, nefericit.

– Vă așteptați să-l vedeți pe tatăl meu, nu? În schimb sunt eu, Michael Argyle.

– Intrați. Leo îi dădu drumul și închise ușa. Cum ați știut că mă aflam aici? adăugă, oferindu-i tânărului o țigară.

Michael Argyle o luă și izbucni într-un scurt hohot de râs dezagreabil.

– Foarte ușor! Un telefon la principalele hoteluri în eventualitatea că v-ați oprit să înoptați la Drymouth. Nimerit – la a doua tentativă.

– Și de ce voiați să mă vedeți?

Michael Argyle răspunse încet:

– Voiam să văd ce soi de individ era... Ochii săi îl măsurară pe Calgary, observând spatele ușor adus, părul încărunțit, fața slabă și sensibilă. Așadar, sunteți unul dintre cei care au fost la pol cu "Hayes Bentley". Nu păreți foarte rezistent.

Arthur Calgary surâse:

– Câteodată aparențele înșală. Ceea ce trebuie nu e bazat în întregime pe forța musculară. Sunt necesare alte importante însușiri: putere de a îndura, răbdare, cunoștințe tehnice.

– Câți ani aveți? 45?

– 38.

– S-ar zice mai mult.

– Da, da. E posibil. Fu izbit de un val de melancolie în confruntarea cu atotputernica tinerețe a băiatului care îi stătea în față. Repetă, mai degrabă brusc: De ce voiați să mă vedeți?

Celălalt își încruntă fruntea.

– Ce e așa ciudat? Am aflat vestea. Cea care îl privește pe scumpul meu frate. Calgary nu răspunse. A venit destul târziu, nu-i așa? urmă Michael Argyle.

– Da, încuviință Argyle, cu voce joasă. Prea târziu.

– De ce ați tăcut? Ce e toată povestea asta despre comoția cerebrală?

Cu răbdare, Calgary își repetă istoria. Ciudat, se simțea încurajat de felul impetuos și aspru al băiatului. Exista măcar cineva puternic interesat de cauza celui mort.

– Furnizați un alibi pentru Jacko și acesta este punctul esențial, nu? Cum știți că datele sunt exact acestea?

– De asta sunt mai mult decât sigur, răspunse ferm Calgary.

– Ați putea să vă fi înșelat. În general, voi, savanții, sunteți mai curând distrați când e vorba de nimicuri precum orele și locurile.

Calgary avu un aer vag înveselit.

– Ceea ce vă imaginați este tipul profesorului distrat din romane, care poartă încălțări desperecheate, nu știe niciodată ce zi este și unde se găsește. Munca tehnică, dragă tinere, cere mare precizie, cifre, date, calcule exacte. Fii sigur: nu există nici cel mai mic dubiu că aș fi putut să mă înșel. L-am luat pe fratele dumitale cu puțin timp înainte de șapte și l-am lăsat în Drymouth la șapte și treizeci și cinci.

– Ceasul dumneavoastră putea să nu meargă bine. Sau, poate, v-ați uitat la cel de la bord.

– Ceasul meu și cel al mașinii erau exact sincronizate.

– Jacko ar fi putut, într-un fel sau altul, să vă facă să pierdeți timpul. Era în stare de multe șiretlicuri.

– Nici un șiretlic. De ce ții atât de mult să fi greșit? Înfierbântându-se un pic, Calgary continuă: Mă așteptam să-mi fie greu să conving autoritățile de injusta condamnare pronunțată asupra unui inocent, dar, cu certitudine, nu însăși familia sa.

– Deci, ne-ați găsit greu de convinși?

– Reacția mi s-a părut puțin... neobișnuită.

Micky îl fixă cu o căutătură pătrunzătoare:

– Nu voiau să vă creadă?

– Cel puțin așa mi s-a părut...

– Nu vi s-a părut: așa era. Normal, de altminteri, dacă vă gândiți un moment.

– Dar, de ce? De ce trebuie să fie normal? Mama dumitale a fost ucisă. Fratele dumitale este acuzat și condamnat. Acum reiese că era nevinovat. Ar trebui să fii vesel, mulțumit... La urma urmelor, era fratele dumitale și...

– Nu era fratele meu. Și ea nu era mama mea.

– Poftim?

– Nu v-a spus nimeni? Am fost toți adoptați. Toți. Mary, "sora" mea cea mare, la New York. Ceilalți, inclusiv eu, în timpul războiului. "Mama" mea, cum îi ziceți, nu putea să aibă copii, de aceea i-a venit ideea să creeze o frumoasă familie adoptivă. Mary, eu, Tina, Hester, Jacko. O casă bogată și comodă, cu supraabundență de dragoste maternă. A sfârșit prin a uita că nu eram în realitate copiii ei. Dar a fost ghinionistă când l-a ales pe Jacko.

– Nu știam nimic, murmură Calgary.

– Acum, știți. Și nu mai ziceți "mama dumitale" și "fratele dumitale" când vorbiți cu mine. Jacko era un păduche!

– Dar nu un asasin!

Micky îl privi și încuviință:

– În regulă. O spuneți dumneavoastră și nu renunțați. Așadar, nu Jacko a asasinat-o. Și-atunci? Cine a ucis-o? La

asta nu v-ați gândit, e adevărat? Gândiți-vă acum! Gândiți-vă bine și o să începeți să înțelegeți ce ne faceți nouă, tuturor.

Se întoarse și ieși din încăpere.

Capitolul IV

Pe ton de scuză, Calgary spuse:

– Sunteți foarte amabil că mă primiți din nou, domnule Marshall.

– Nici o problemă, zise avocatul.

– Cum știți, am fost la Sunny Point și am văzut familia lui Jacko Argyle.

– Da, știu.

– Îmi imaginez că s-au referit deja la vizita mea și că vă pare ciudat că am revenit la dumneavoastră... Însă, vedeți, lucrurile nu au decurs exact cum mă gândeam.

– Posibil.

Glasul avocatului Marshall era sec și imperturbabil, ca de obicei, dar cu toate acestea conținea ceva care îl încurajă pe Arthur Calgary să continue.

– Credeam că vestea va închide definitiv cazul. Eram pregătit pentru un anume... Cum să vă spun? Un anume resentiment firesc din partea lor față de mine. Lucru de iertat, chiar dacă trauma produsă mie s-a datorat unor împrejurări independente de voința mea. În același timp, speram că va prevala un sentiment de gratitudine pentru reabilitarea lui Jack Argyle. Dar faptele nu au decurs conform previziunilor mele. Cu totul altfel.

– Înțeleg.

– Poate că dumneavoastră, domnule Marshall, ați bănuț, mai mult sau mai puțin... Îmi amintesc că atitudinea

dumneavoastră, când am venit prima oară, m-a lăsat perplex. Ați știut în ce stare mentală mă voi afla?

– Încă nu mi-ați descris-o, dr. Calgary.

Arthur Calgary se înclină înainte în scaun.

– Credeam că voi încheia ceva, dând, ca să zic așa, o concluzie diferită unui capitol deja scris. Dar am fost făcut să pricep că în loc să pun sfârșit la ceva, puneam început. La ceva complet nou. Credeți că acest mod de a expune situația corespunde adevărului?

Domnule Marshall încuviință încet:

– Destul de mult. Mă gândisem, recunosc, că nu vă dădeați seama de toate complicațiile. Normal, nu vi se putea pretinde, dat fiind că nu cunoșteam nimic despre culise și despre fapte, în afară de cele povestite de cronicile judiciare.

– Exact. Acum pricep. Și încă prea bine. Vocea sa își înalță tonul, în vreme ce urma surescitat: În realitate, nu era ușurare ceea ce încercau și nici gratitudine. Era aprehensiune... Teamă de ceea ce s-ar putea întâmpla în continuare. Am dreptate?

Marshall răspunse precaut:

– Mă gândesc că, poate, nu greșiți. Țineți cont, nu vorbesc în cunoștință de cauză.

– Și așa stând lucrurile, se precipită Calgary, simt că nu mă pot întoarce să mă ocup de treburile mele, mulțumit de opera mea reparatorie. Sunt încă implicat. Am răspunderea introducerii unui factor nou în viața unor persoane. Nu pot, pur și simplu, să mă spăl pe mâini.

Avocatul își drese glasul.

– Acesta este, poate, un punct de vedere întrucâtva bizar, dr. Calgary.

– Nu cred... Cu adevărat, nu. Trebuie să-mi asum responsabilitatea propriilor acțiuni, și nu numai, ci și a consecințelor pe care le implică. Acum doi ani am luat în mașină un tânăr, de pe stradă. În momentul acela am declanșat un anume curs al evenimentelor, de care nu mă

pot disocia. Avocatul clătină din cap. Foarte bine, spuse Calgary cu nerăbdare. Numiți punctul meu de vedere bizar, dacă așa considerați. Dar sentimentele și conștiința mea rămân la fel de implicate. Nu doream decât să corectez ceva ce nu mi-a stat în putere să previn. Dimpotrivă, am înrăutățit lucrurile pentru cei care suferiseră deja. Cu toate acestea, încă nu înțeleg limpede de ce.

— Nu, spuse lent Marshall, nu puteți înțelege. În ultimele optsprezece luni nu ați fost la curent cu evenimentele cotidiene. Nu ați citit ziarele cu relatările despre desfășurarea procesului și cu amănunte despre această familie. Probabil nu ați fi citit aceste lucruri nici dacă ați fi rămas aici, dar cred că nu ați fi putut evita să auziți vorbindu-se de ele. Faptele sunt foarte simple, dr. Calgary, și nu au caracter confidențial, pentru că au fost publicate. Întreaga problemă se reduce la asta: Dacă Jack Argyle nu a comis delictul (și declarațiile dumneavoastră exclud că putea să-l comită), atunci, cine? Aceasta ne duce la reexaminarea circumstanțelor asasinatului. A fost săvârșit între orele șapte și șapte și jumătate ale unei serii de noiembrie, într-o vilă în care victima era înconjurată de membrii familiei sale și de lumea din casă. Ușa de la intrare și ferestrele erau perfect închise și dacă cineva a intrat în casă trebuia să fi avut cheia familiei Argyle, numai dacă nu i-a deschis doamna în persoană. Cu alte cuvinte, ar fi trebuit să fie vorba de cineva cunoscut de ea. Aceasta aduce aminte de cazul soților Borden, petrecut în America. Soț și soție au fost masacrați cu lovituri de topor, într-o duminică dimineată. În casă, nimeni nu a auzit nimic și nici nu s-a știut de cineva care să fi venit de afară. Puteți, deci, înțelege, dr. Calgary, de ce membrii familiei Argyle au rămas, cum ați zis, mai mult tulburați decât mângâiați de revelația dumneavoastră.

— Vreți să spuneți, întrebă Calgary rar, că ar fi preferat să-l creadă în continuare vinovat pe Jack Argyle?

– O, da, fără îndoială, răspunse Marshall. Când Jack Argyle a fost recunoscut vinovat în baza unor probe zdrobitoare (jurații au hotărât verdictul într-un sfert de oră), poliția nu a avut decât să claseze afacerea ca rezolvată. Dar acum, cu obținerea grațierii postume, cazul e redeschis.

– Și poliția va întreprinde noi cercetări?

– O, da, neîndoielnic, răspunse Marshall, trecându-și degetele pe bărbie, cu un aer mediativ. Dar e greu de crezut că – după atâta timp și date fiind particularitățile acestui caz, va reuși să ajungă la un rezultat... După părerea mea – nu. Vor putea să ajungă chiar să suspecteze foarte tare pe cineva, dar nu va fi ușor de obținut proba definitivă.

– Înțeleg, spuse Calgary. Înțeleg... Sigur: la asta se referea.

– De cine vorbiți? întrebă brusc avocatul.

– De fată, răspunse Calgary. Hester Argyle.

– A, da, Hester. Și, curios, Marshall adăugă:

– Ce v-a spus?

– Că nu contează cine e vinovat, ci cine este nevinovat. Acum îi înțeleg gândul... Voia să spună că, din nou, familia îi va fi suspectată.

– Din nou – nu! îl întrerupse Marshall. Familia nu a fost niciodată suspectă. Încă din prima clipă, bănuielile au căzut, fără nici o umbră de îndoială, asupra lui Jack Argyle.

Calgary nu dădu atenție intervenției și continuă:

– Familia va fi suspectată și ar putea să fie pentru mult timp... Poate pentru totdeauna. Dacă vinovatul este unul dintre ei, este posibil ca ceilalți să nu știe cine e. Se uită unul la celălalt, întrebându-se... Desigur, aceasta e cel mai rău: ei înșiși nu vor ști cine...

A urmat un moment de tăcere. Marshall îl cerceta pe Calgary, fără să vorbească.

– Știți, e teribil... Fața slabă și sensibilă a savantului oglindește o emoție crescândă. Să treacă anii fără să știe, suspectându-se unul pe celălalt, distrugând cu bănuiala raporturile, afecțiunea.

Marshall își dresă glasul:

– Nu vi se pare, hm!, că zugrăviți situația în culori mai degrabă tari?

– Nu. Nu cred. Vă rog să mă scuzați, domnule Marshall, dar am impresia că de data aceasta văd lucrurile mai clar decât dumneavoastră. Pot să-mi închipui ce înseamnă...

Urmă un alt moment de tăcere.

– Înseamnă, reluă savantul, că vor suferi nevinovații... Și asta nu e drept. Iată de ce nu pot să mă spăl pe mâini. Nu pot să o șterg, zicând: "Am procedat bine, am făcut tot ce puteam ca să repar... Am slujit cauza justiției", pentru că, așa cum vedeți, ceea ce am făcut nu a servit cauza justiției. Nu a dus la condamnarea vinovatului și nu a eliberat nevinovații de umbra suspiciunii.

– Cred că sunteți un pic suprasurescit, dr. Calgary. Indubitabil, există adevăr în ceea ce spuneți, dar nu văd... Într-adevăr, nu văd ce ați putea face dumneavoastră.

– Nici eu, admise cu franchețe Calgary. Dar, cu toate acestea, trebuie să încerc. De aceea, de fapt, am venit la dumneavoastră, domnule Marshall. Am nevoie să cunosc – și cred că am un anume drept – culisele.

– A, dacă e vorba de asta, zise Marshall, cu o voce puțin mai însuflețită, nu sunt secrete și pot să vă relatez toate faptele. Spun fapte, pentru că altceva nu știu. Cu persoanele casei nu am avut niciodată raporturile confidentiale. Firma noastră a reprezentat-o pe doamna Argyle un număr însemnat de ani. Am ajutat-o în înființarea unor diferite fundații și i-am apărut interesele. O cunoșteam pe doamna Argyle destul de bine și l-am cunoscut și pe soțul ei. În ceea ce privește atmosfera de la Sunny Point și caracterele celor

care trăiesc acolo, știu doar ceea ce am aflat, să zicem la mâna a doua, de la doamna Argyle însăși.

– E foarte bine, zise Calgary, dar am nevoie de un punct de plecare. E adevărat că fiii nu erau ai ei, ci adoptați?

– E adevărat. Doamna Argyle, născută Rachel Konstam, era unica fiică a lui Rudolph Konstam, un om extraordinar de bogat. Mama sa era americană și, la rândul ei, foarte bogată. Rudolph Konstam s-a dedicat mult operelor de binefacere și și-a crescut fiica în același spirit. El și soția sa au murit într-un accident aerian și Rachel și-a consacrat importanta avere moștenită de la părinți unor acțiuni de binefacere, în mare parte inițiate și organizate de ea, personal. În această activitate a avut prilejul să-l cunoască pe Leo Argyle, un universitar de la Oxford, interesat de reforme economice și sociale. Pentru a o înțelege pe doamna Argyle trebuie știut că faptul de a nu putea să aibă copii a reprezentat marea tragedie a vieții sale. Cum se întâmplă cu multe femei, această neputință i-a înnegurat treptat traiul. Când, după ce a consultat tot soiul de specialiști, și-a pierdut definitiv speranța de a deveni mamă, a căutat alinare cum a putut. A adoptat o fetiță născută în drojdia societății din New York, actuala doamnă Durrant, și s-a dedicat în întregime operelor de caritate legate de copii. La izbucnirea războiului, în 1939, a fondat, sub auspiciile Ministerului Sănătății, un fel de orfelinat pentru copii, cumpărând casa în care ați fost: Sunny Point.

– Numită pe atunci Viper's Point, zise Calgary.

– Da. Cred că, într-adevăr, la origine a avut acest nume. Care, în definitiv, poate că i se potrivea mai mult decât numele ales de ea – Sunny Point. În 1940, avea în casă de la doisprezece la șaisprezece copii, de obicei neglijăți de părinți sau aparținând unor familii care nu puteau să părăsească orașul. Nu mai știa ce să facă pentru ei. Trăiau de-a dreptul în lux. I-am exprimat dezaprobarea mea, atrăgându-i atenția că va fi dificil pentru copiii aceia să se

întoarce după anii războiului și să se adapteze din nou la mediul lor umil. Nu mi-a dat ascultare. Se atașase de ei și, în cele din urmă, s-a hotărât să adopteze câțiva, alegându-i dintre cei orfani și dintre cei ale căror familii trăiau în condiții deosebit de grele. A adoptat cinci: Mary, acum căsătorită cu Philip Durrant; Michael, care lucrează la Drymouth; Tina, o creolă; Hester și Jacko. Copiii au crescut considerându-i pe soții Argyle drept părinții lor și au primit cea mai bună educație pe care banii pot s-o asigure. Dacă mediul ar conta cât, cu certitudine ar fi ajuns departe, pentru că au avut toate posibilitățile de realizare. Jack s-a comportat întotdeauna rău. La școală a furat bani și ai săi au trebuit să-l retragă. În timpul primului an de universitate a intrat în tot soiul de combinații. În două rânduri i-a lipsit puțin să ajungă la închisoare. A avut întotdeauna o natură neînfrânată. Dar toate acestea, probabil, deja le-ați dedus. De două ori s-au cheltuit bani ca să fie antrenat în afaceri, dar ambele tentative au eșuat. După moartea sa a fost stabilită o pensie care continuă să-i fie dată văduvei.

Calgary se înclină înainte, uluit:

– Văduva? Nu știam că avea soție!

– Ce zăpăcit sunt! exclamă avocatul cu un gest de iritare. Uit că nu ați citit ziarele cu toate informațiile. Pot să vă spun că nimeni din familia Argyle nu știa de această căsătorie. Imediat după arestare, nevasta sa s-a prezentat la Sunny Point, grozav de îndurerată. Domnul Argyle a tratat-o cu multă bunătate. Era o tânără care lucrase ca animatoare la o sală de dans din Drymouth. Probabil că am uitat să vă spun de ea, pentru că s-a recăsătorit la scurtă vreme după moartea lui Jack; dacă nu greșesc, s-a măritat cu un electrician din Drymouth.

– Mă voi duce s-o caut, spuse Calgary. Și, cu un ton de reproș, adăugă: Era persoana pe care ar fi trebuit s-o văd mai întâi.

– Sigur, sigur. Vă voi da adresa sa. Chiar nu știu cum s-a făcut că nu m-am gândit la asta când ați venit prima dată la mine.

Clagary tăcu.

– Era un factor... Ei, bine, mai degrabă neglijabil, se scuză avocatul. Nici măcar ziarele nu s-au înghesuit să se ocupe de ea... Nu și-a vizitat niciodată soțul în închisoare... Și nici nu s-a mai interesat de el.

După o scurtă tăcere, Calgary întreabă:

– Puteți să-mi spuneți cu exactitate cine se afla în seara crimei în casa familiei Argyle?

Marshall îi aruncă o privire pătrunzătoare:

– Leo Argyle, normal, și fiica sa cea mică, Hester. Se găseau acolo, temporar, și Mary Durrant cu soțul ei, invalid de-a război, ieșit din spital. Apoi era Kirsten Lindstrom, pe care, probabil, ați cunoscut-o; este o infirmieră profesionistă suedeză, angajată inițial ca să o ajute pe doamna Argyle să se ocupe de căminul ei de război și care a rămas în serviciu și după aceea. Michael și Tina nu erau; Michael lucrează la un magazin de automobile din Drymouth, iar Tina la biblioteca comitatului, în Redmyn, unde și locuiește într-un micuț apartament. Marshall făcu o pauză și continuă: Mai era și domnișoara Vaughan, secretara domnului Argyle. Părăsise casa înainte ca să fie descoperit cadavrul.

– Am cunoscut-o. Pare foarte atașată de domnul Argyle, observă Calgary.

– Într-adevăr. Cred că va fi anunțată o logodnă cât de curând.

– Ah!

– El s-a simțit foarte singur după moartea soției sale, explică avocatul, cu o undă de dezaprobare în glas.

– Așa, zise Calgary. Apoi întreabă: Și mobilul, după părerea dumneavoastră?

– Dragă dr. Calgary, zău nu știu unde să-l caut! Nu era nici un beneficiu material direct pentru nici unul.

Doamna Argyle stabilise o serie de fonduri discreționare, sistem azi larg răspândit, în favoarea tuturor copiilor. Aceste fonduri sunt administrate de trei oameni de încredere, dintre care doi suntem eu și domnul Argyle, iar al treilea este un jurist american, văr de departe al doamnei. Foarte marea sumă de bani investită poate fi reglată de cei trei administratori, așa încât să-i favorizeze pe beneficiarii care au mai multă nevoie.

– Și domnul Argyle? În sens financiar a câștigat prin moartea soției sale?

– Nu în mod deosebit. Cea mai mare parte a averii ei a fost destinată constituirii fondurilor de care v-am vorbit. Lui i-a lăsat restul averii sale, care însă nu este remarcabil.

– Și domnișoara Lindstrom?

– Doamna Argyle îi stabilise un venit generos de mai mulți ani. Cu iritare, avocatul adăugă: Un mobil? Nu văd chiar nici unul care să explice crima. Cu certitudine nu poate să fi fost financiar.

– Și în domeniul afectiv? Nici un dezacord deosebit?

– În această privință, mă tem că nu pot spune nimic, declară hotărât Marshall. Nu eram la curent cu viața lor familială.

– Ar fi cineva în măsură să-mi spună?

Marshall reflectă un moment.

– Ați putea să mergeți la medicul de circumscripție, doctorul... MacMaster, dacă nu mă înșel. E la pensie acum, dar locuiește încă în împrejurimi. Acorda asistența sanitară căminului de război și trebuie să fi văzut și cunoscut bine viața care se ducea la Sunny Point. Nu știu dacă veți reuși să-l convingeți să vă spună ceva, dar dacă o s-o faceți, mă gândesc că v-ar putea fi util... Însă, iertați-mi întrebarea, cum credeți că veți obține rezultate acolo unde nici poliția nu s-a descurcat?

– Nu știu, răspunse Calgary. Probabil nu voi reuși. Dar un lucru e sigur: Trebuie să încerc. Trebuie neapărat.

Capitolul V

Sprâncenele șefului poliției locale se arcuiră lent, până să ajungă aproape de linia căruntă a părului. Privirile i se urcară în tavan și se întoarseră în jos, ca să fixeze din nou hârtiile așezate pe birou.

– Nemaiauzit! exclamă.

Tânărul a cărui sarcină consta în a da șefului răspunsuri precise, zise:

– Da, domnule.

– Strașnic bucluc! mârâi Finney, bătând cu degetele în masă. Huish este aici?

– Da, domnule. A venit acum câteva minute.

– Bine, zise comisarul. Te rog, trimite-l la mine.

Superintendentul Huish era un om înalt, cu un aer melancolic. Nimeni n-ar fi crezut că este un animator al sărbătorilor pentru copii, pe care îi distrau strașnic caraghioslăcurile și micile sale scamatorii.

– Bună ziua, Huish, îl întâmpină comisarul. În frumoasa încurcătură am intrat. Ce părere ai?

Superintendentul Huish scoase un oftat și se așază.

– După câte se pare, acum doi ani am comis o eroare, răspunse. Tipul acela... cum îl cheamă...

Comisarul răsfoi hârtiile pe care le avea în față.

– Calory, nu, Calgary. Un soi de profesor. Să fie genul acela, cu capul în nori, care are, de regulă, o idee destul de vagă despre ore și despre lucrurile de acest fel?

În glasul său vibra poate umbra unei sugestii, dar Huish nu o primi.

– Este un savant, după câte înțeleg.

– Asta înseamnă că te gândești că ar trebui să acceptăm ceea ce zice?

– Deh, spuse Huish. Sir Reginald se pare că a acceptat, și lui nu-i scapă nimic, după câte știu.

Aceasta era un tribut adus președintelui Curții de Casație.

– Da, admise fără chef Finney. Dacă el este convins, nu ne rămâne decât să acceptăm. Și aceasta înseamnă să redeschidem cazul. Ai adus, cum ți-am cerut, datele legate de el?

– Da, domnule, le am aici.

Superintendentul înșiră diverse documente pe birou.

– Le-ai revăzut? întrebă comisarul.

– Da, am făcut o trecere în revistă, aseară. Țin minte lucrurile destul de bine. În definitiv, nici n-a trecut mult timp de atunci.

– Ei, bine, să ne punem pe treabă, Huish. Cu ce să începem?

– Cu începutul. Necazul e, vedeți, că în vremea aceea nu a existat nici o urmă de îndoială,

– Chiar așa, încuviință comisarul. Părea un caz perfect clar. Fii sigur că nu intenționez să te mustru. Eram cu totul de acord cu tine.

– Într-adevăr, nu se putea să te gândești la altcineva, medită Huish cu voce tare. Un telefon ca să ne anunțe că fusese ucisă. Apoi, informația că baiatul fusese acolo și o amenințase. Amprentele sale pe topor... Și după aceea, banii. L-am arestat aproape imediat și i-am găsit asupra lui.

– Ce impresie ți-a făcut în acel moment?

Huish reflectă înainte de a răspunde.

– Foarte proastă. Prea arogant și vorbăreț. Și-a etalat alibiul cu un aer insolent. Cunoașteți genul. De obicei, asasinii sunt impertinenți. Se cred tare vicleni și cred că orice lucru făcut de ei este perfect, fără să le pese de ce gândesc alții. Era, într-adevăr, o lichea.

– Da, un ticălos, aprobă Finney. Toate antecedentele sale o dovedeau. Dar te-ai convins repede că era și un criminal?

Superintendentul cântări întrebarea.

– Nu este unul din acele lucruri de care poți să fii sigur. Era genul, aş zice, care adesea sfârşeşte prin a deveni un criminal. Ca în cazul Harmon, din 1938. Un lung trecut bazat pe furturi de biciclete, înşelăciuni, bani luaţi de la femei în vârstă; în cele din urmă asasinează o femeie, o pune într-o baie de acid, se simte bine în pielea lui şi o continuă pe aceeaşi cale. Aş fi jurat că Jack Argyle era la fel.

– Cu toate acestea, zise încet Finney, se pare că am făcut o greşală gravă.

– Da, e adevărat, aprobă Huish. Şi a murit. Urâtă treabă! Totuşi, adăugă însufleţindu-se, serios, era o lichea. Nu o fi fost un criminal, după cum a reieşit mai târziu, dar era un ticălos.

– Bine, să mergem mai departe. Cine putea să o ucidă? Spui că ai revăzut ieri cazul. Cu certitudine, femeia nu s-a lovit singură la ceafă! Cineva a ucis-o. Dar, cine?

Huish scoase un oftat prelung, rezemându-se de spătar.

– Mă întreb dacă o vom şti vreodată, răspunse.

– E mai curând dificil, nu?

– Da. Pentru că de-acum urmele s-au spulberat şi vor fi foarte puţine probe de descoperit. Ba, chiar aş zice că nu au fost nicicând multe.

– Din cauza faptului că a fost cineva din casă, foarte apropiat de ea?

– Nu văd cine altcineva ar fi putut să fie, răspunse superintendentul. Sau cineva din casă, sau cineva căruia ea însăşi i-a deschis uşa. Familia Argyle avea obiceiul să se baricadeze în casă. Ferestre cu gratii, zăvoare, chei şi încă un rând de chei la uşa de la intrare. Cu câţiva ani înainte suportase un furt prin efracţie şi de atunci nu neglija măsurile de prevedere. Făcu o pauză şi continuă: Necazul este că cercetările au fost circumscrise faptelor aparente. Acuzaţia împotriva lui Jack Argyle nu prezenta lacune. Normal, acum nu este greu de înţeles că asasinul a profitat de asta.

– A profitat de faptul că băiatul fusese acolo, se certase cu mama sa și o amenințase?

– Sigur, nu a făcut altceva decât să intre în încăpere, să apuce vătraiul cu o mână înmănușată, de unde îl aruncase Jack, să se apropie de doamna Argyle și să-i aplice o lovitură în ceafă.

– Motivul? Întrebă simplu Finney.

Huish dădu încet din cap.

– Tocmai asta va trebui să descoperim, și va fi dificil. Nu se vede un mobil.

– Atunci nu părea să fi existat un mobil din acelea care sar în ochi. Ca multe femei care au proprietate și impresionante bunuri drept avere, victima dăduse diverse dispoziții, permise din punct de vedere legal, ca să evite taxele de succesiune. Exista deja un fond destinat copiilor, grație căruia acestora nu le lipsea nimic, și nu ar mai fi primit altceva la moartea ei. Și nu e cazul să ne gândim că ar fi putut să iște aversiuni oprimându-i ori chinându-i s-au arătându-se avară. A fost întotdeauna, cu toți cinci, darnică. Cele mai bune școli, sume importante ca să se apuce de treabă, generoase ajutoare. Și, pe deasupra, afecțiune, bunătate, indulgență.

– Chiar așa, încuviință Huish. Dacă judeci după aparențe, nu există nici o cauză ca unul dintre ei să aibă motiv să-i curme viața. Totuși...

– Da?

– Domnul Argyle, am auzit, se gândește să se recăsătorească. Se însoară cu domnișoara Gwenda Vaughan, care este secretara sa de ceva timp.

– Exact, zise Finney. Ar putea fi, aici, un mobil. Pe atunci nu știam nimic. Lucrează cu el de câțiva ani... Credeți că o fi fost ceva între ei în perioada crimei?

– Mă îndoiesc. Sunt lucruri care la țară nu întârzie să suscite comentarii. Vreau să zic, nu cred că ar fi fost ceva pe care doamna Argyle să-l poată descoperi sau reteza.

– Așa ceva, nu, admise șeful poliției locale. Dar se poate ca el să fi vrut să se însoare cu Gwenda Vaughan cu orice preț.

– Este o tânără atrăgătoare. Nu genul fatal, așa spune, însă o femeie care are un nu știu ce care inspiră simpatie.

– Probabil i-a fost devotată ani de zile. După cât se pare, aceste secretare sunt întotdeauna înamorate de șeful lor.

– Așadar, un mobil de cercetat pentru aceștia doi, trase concluzia Huish. Apoi guvernanta suedeză. Poate că nu era atașată de doamna Argyle, așa cum părea. Ar fi putut să fi fost lipsuri în materie de tact, în măsură să genereze resentimentele. Din punct de vedere financiar, femeia nu avea nici un avantaj din moartea doamnei Argyle, pentru că îi asigurase deja o pensie substanțială. Pare să fie un soi cumsecade și sensibil. Nu ți-ai imagina-o lovind pe cineva cu un vâtrai în cap. Însă nu se știe niciodată. Ca în cazul Borden.

– Așa e! încuviință comisarul. Nu se poate ști niciodată! Și chiar este exclusă posibilitatea unor străini?

– Nici urmă de străini. Sertarul în care se găseau întâi banii era deschis. Nu lipsea o tentativă de a face să pară ca și cum ar fi trecut pe acolo un hoț, dar era treabă de diletanți. Se potrivea perfect cu ideea că tânărul Jack încercase să facă o punere în scenă.

– Cea mai de neînțeles este afacerea cu banii.

– Da, e foarte greu de explicat, conveni Huish. Una dintre bancnotele de cinci lire sterline aflate asupra lui Jack Argyle făcea parte, cu siguranță, din cele eliberate de bancă doamnei în aceeași dimineată. Bottleberry era numele scris pe verso. El a zis că banii îi dăduse mama sa, dar domnul Argyle și Gwenda Vaughan au declarat, amândoi, categoric definitiv, că doamna Argyle a intrat în bibliotecă la șapte fără un sfert și a povestit că Jack îi ceruse bani. Dar ea îl refuzase categoric.

– Firește, văzând cum stau lucrurile, s-ar putea ca Argyle și Vaughan să fi mințit, observă comisarul.

– Da, e posibil... Doar dacă...

Superintendentul se opri.

– Hai, spune! îl încurajă Finney.

– Să admitem că cineva a auzit, din întâmplare, cearta și amenințările lui Jack și s-a decis să profite de această ocazie. Ce a făcut? A luat banii, a alergat după băiat și i-a spus că, în ciuda a toate, mama sa s-a hotărât să-i dea. A pregătit, astfel, terenul pentru concretizarea planului lui. A avut grijă să folosească vătraiul pe care Jack îl înșfăcase ca să o amenințe pe doamna, fără să-i șteargă amprente.

– Drace! exclamă enervat comisarul. Nu e ceva care să se potrivească celor din casă, după câte-i știu! Cine altcineva era acolo, în afară de Argyle, Vaughan, Hester și Lindstrom?

– Fata cea mare, căsătorită, Mary Durrant, cu soțul ei.

– El este invalid, de aceea rămâne exclus. Dar ea, ce gen e?

– O femeie foarte calmă. Cu neputință să ți-o închipui furioasă... Și cu atât mai puțin omorând pe cineva.

– Personalul de serviciu?

– Toți – angajați cu ziua, care plecaseră la șase.

– Dă-mi să-mi arunc privirea peste ore.

Superintendentul îi întinse hrtia.

– Mda... Așa! La șapte fără un sfert, doamna îi povestea soțului, în bibliotecă, despre amenințările lui Jack. Gwenda Vaughan a fost prezentă la o parte din discuție și a plecat acasă imediat după ora șapte. Hester Argyle și-a văzut mama două sau trei minute înainte de șapte. Apoi, nimeni nu a mai văzut-o pe doamna Argyle până la șapte și jumătate, când cadavrul a fost descoperit de domnișoara Lindstrom. Între șapte și șapte și jumătate a fost tot timpul. Ar fi putut fi ucisă de Hester. Sau de Gwenda Vaughan, după ce a plecat din bibliotecă și înainte de a ieși din casă. Sau de domnișoara Lindstrom, când a "descoperit" cadavrul.

Leo Argyle a rămas singur în bibliotecă de la șapte și zece până când domnișoara Lindstrom a dat alarma. Ar fi putut să fi mers în salonul soției sale și s-o fi ucis în orice moment în cele douăzeci de minute. Mary Durrant, care se afla sus, în cameră, ar fi putut să fi coborât, în răstimpul acelei jumătăți de oră, să-și ucidă mama. În afară de asta, adăugă Finney meditativ, doamna Argyle însăși ar fi putut să deschidă ușa oricui altcuiva decât lui Jack Argyle, cum ne-am gândit. Dacă îți amintești, Leo Argyle a spus că el credea că ar fi auzit o dată soneria și zgomotul ușii de afară, deschizându-se și închizându-se, dar a fost foarte vag asupra orei. Noi am considerat că ar fi fost când s-a întors Jack și a ucis-o.

– Nu ar fi avut nevoie să sune, observă Huish. Avea cheia lui, ca toți ceilalți.

– Mai există un frate, nu?

– Da, Michael. Este concesionar de automobile la Drymouth.

– Ar fi bine să reușim să aflăm ce a făcut în seara aceea, zise comisarul.

– După doi ani? Nici o posibilitate să-și amintească cineva, nu credeți?

– A fost interogat la vremea aceea?

– A reieșit că era plecat ca să testeze mașina unui client. Atunci nu era nici un motiv să fie suspectat, însă avea, la rândul lui, o cheie și ar fi putut să fi mers acolo ca să o omoare.

Comisarul oftă.

– Nu știu cum ai să faci primul pas, Huish, nici dacă vom ajunge vreodată la ceva.

– Aș vrea, într-adevăr, să știu cine a fost. Din tot ce am aflat, îmi dau seama că era o femeie cumsecade. A făcut o grămadă de lucruri bune, de tot felul, îndeosebi pentru copiii

amărăți. Nu merita să sfârșească așa. Sigur, aş vrea cu adevărat să ştiu. Chiar şi dacă nu am reuşi să obţinem probe suficiente pentru intentarea unui proces.

– Ei, bine, Huish, îţi doresc să reuşeşti, zise comisarul. Din fericire, în acest moment, nu avem multe de făcut. Totuşi, să nu te descurajezi dacă nu izbuteşti să ajungi la o concluzie. Este o pistă îngheţată, de-acum.

Capitolul VI

În sala cinematografului se aprinseră luminile, iar pe ecran fu proiectată publicitatea. Plasatoarele circulau cu băuturi şi îngheţate. Calgary le examinează. O fată era brună şi rotofeie, o alta, mai curând şatenă şi înaltă; cea de-a treia, mărunţă şi blondă, era cea pe care dorea să o vadă. Văduva lui Jack era soţia unui oarecare, pe nume Joe Clegg. Avea o feţişoară dragălaşă, dar insignifiantă şi foarte machiată, cu sprâncenele epilate şi părul întărit de un permanent ieftin. Arthur Calgary îi ceru o îngheţată. Avea adresa sa de acasă şi intenţiona să-i facă o vizită, dar întâi dorise să o vadă fără ca ea să ştie. Ei, bine, gândi, nu era, desigur, tipul de noră care, pe cât putea deduce, i-ar fi plăcut doamnei Argyle. De aceea o şi ţinuse Jack ascunsă.

Oftă, aruncă paharul de carton sub scaun şi aşteaptă ca luminile să se stingă. Apoi se ridică şi ieşi.

În dimineaţa următoare, la unsprezece, se duse la adresa tinerei femei. Uşa îi fu deschisă de un băiat spre şaisprezece ani, care, la întrebarea lui Calgary, răspunse:

– Clegg? La ultimul etaj.

Scările o dată urcate, Calgary bătu la ușa. Maureen Clegg apăru în prag. Fără uniforma strălucitoare și fără machiaj, părea alta. Chipul mărunț și insipid oglindea o fire bună, dar nu avea nimic deosebit de interesant. Fata privi cu îndoială vizitatorul, încruntându-și bănuitoare sprâncenele.

– Mă numesc Calgary. Cred că ați primit o scrisoare de la avocatul Marshall, care vă vorbea de mine.

Fața tinerei se însenină.

– A, dumneavoastră sunteți! Intrați, vă rog. Se dădu la o parte, ca să-l lase să treacă. Scuzați dezordinea: nu am avut încă vreme să le pun pe toate la locul lor. Apucă de pe un scaun niște haine botițe și înlătură resturile unei mese consumate cu câteva ore înainte. Vă rog, luați loc. Ați făcut bine că ați venit.

– Era minimul pe care îl puteam face, zise Calgary.

Maureen avu un râs scurt, stânjenit, ca și cum n-ar fi priceput semnificația acelor cuvinte.

– Avocatul Marshall mi-a explicat în scrisoarea sa că, după toate, istoria aceea inventată de Jackie... a fost adevărată. Cineva l-a luat, într-adevăr, cu mașina, în acea seară, ca să se întoarcă la Drymouth. Deci, dumneavoastră ați fost?

– Da, eu am fost, răspunse Calgary.

– Mi se pare încă de necrezut. Am petrecut o jumătate de noapte stând de vorbă, Joe cu mine. Întocmai ca într-un film, îi ziceam. Cu doi ani în urmă sau aproape, nu?

– Da, aproximativ.

– Lucruri care se văd la cinematograful și par absurdități care n-ar putea niciodată să se petreacă în viața reală. În schimb, iată că se întâmplă cu adevărat! Excitant, într-un anume fel, nu vi se pare?

– Îmi închipui că da, răspunse Calgary, observând-o cu un soi de îndurerare.

Mereu cu același ton ușuratic, ea continuă:

– Și Jackie, sărăcuțul de el, el e mort și nu poate nici măcar s-o cunoască. Știți, a făcut o pneumonie în închisoare. Din cauza umidității sau ceva de genul acesta.

Calgary își dădu seama că Maureen avea în minte o imagine clar romanescă a ceea ce era o închisoare: celule subterane umede cu șobolani uriași.

– Trebuie să vă spun, reluă ea, că, treptat-treptat, moartea lui mi s-a părut lucrul cel mai bun.

– Da, pot să mi-o imaginez...

– Vreau să spun că de-acum trebuia să stea acolo închis ani și ani. Joe zicea că aş fi făcut bine să cer divorțul și chiar începusem demersurile.

– Doreați să divorțați?

– Păi... La ce folosește să fii legată de un om care trebuie să stea în închisoare atâția ani? În afară de asta, știți, chiar dacă țineam la Jackie și așa mai departe, el nu era ceea ce se cheamă un tip constant. Ca să vă zic drept, nu m-am amăgit niciodată că măritișul ar fi durat.

– Începuseți, efectiv, demersurile pentru divorț, când el a murit?

– Mda... Într-un anume mod, da. Vreau să spun că fusesem la un avocat. Mă trimisese Joe. Normal, el nu putea să-l sufere pe Jackie.

– Joe este actualul dumneavoastra soț?

– Da. Este electrician. Are un post foarte bun și este foarte apreciat. Îmi zicea mereu că Jackie nu era așa bun, dar pe atunci nu eram decât o fetișcană proastă. Iar Jackie avea un fel al lui de-a atrage simpatiile...

– Da, așa am auzit...

– Fantastic cum reușea să convingă femeile! Și zău dacă știu pentru ce! Frumos nu era. Îi ziceau mutră de maimuță. Însă era simpatic și ajungeai să faci cum dorea el. Și asta, să știți, ne-a fost de folos de câteva ori. Eram de-abia căsătoriți când i s-a întâmplat un necaz la garajul la care lucra, pentru o reparație la mașina unui client. N-am înțeles

niciodată bine cum au decurs lucrurile. Oricum, patronul își ieșise din țâțâni. Dar Jackie a cucerit-o pe soția patronului. Era bătrână, trebuie să fi avut vreo 50 de ani, dar el a lingusit-o într-o mie de feluri, până i-a sucit mințile. Așa că, în cele din urmă, biata de ea ar fi făcut orice pentru el. Și-a înduplecat bărbatul și l-a convins să accepte ca Jackie să plătească dauna fără să fie dat pe mâna legii. El însă n-a știut niciodată de unde au venit banii... I-a scos din pungă nevastă-sa... Și ce-am mai râs, noi doi!

Calgary o privi cu un soi de repulsie.

– Era așa de... amuzant?

– Îhî! Eu cred că da. Dumneavoastră, nu? Să mori de râs, nu alta! Să vezi o femeie atât de bătrână pierzându-și capul după Jackie și renunțând la economii ca să i le dea...

Calgary oftă. Se gândi că lucrurile nu erau niciodată așa cum le credea cineva. Cu fiecare zi care trecea se simțea tot mai puțin înclinat spre omul pentru apărarea numelui căruia se zbatuse atât. Aproape că începea să înțeleagă și să împărtășească punctul de vedere care îl uluise așa de tare la Sunny Point.

– Doamnă Clegg, zise, am venit aici numai ca să văd dacă pot face ceva pentru dumneavoastră... Ceva care ar putea să compenseze prin ce ați trecut.

Maureen Clegg păru oarecum surprinsă.

– Sigur, e foarte drăguț din partea dumneavoastră. Dar de ce ar trebui să vă deranjați? Suntem în regulă. Joe câștigă bine, iar eu am munca mea. Știți, sunt plasatoare la cinematograful.

– Da, știu.

– Luna care va veni vom avea televizor, adăugă, toată numai mândrie.

– Sunt foarte bucuroși, zise Calgary, că... întâmplarea aceea nefericită nu a lăsat nici o... umbră permanentă. Reușea tot mai dificil să nimerească vorbele potrivite, discutând cu fata aceasta, care fusese soția lui Jackie. Oricum

ar fi zis suna pompos și artificial. De ce nu reușea să i se adreseze cu naturalețe? Mă temeam că pentru dumneavoastră a fost o durere teribilă, adăugă.

Ea îl fixă cu ochii săi albaștri, zgâiți, fără să priceapă.

– În momentul acela a fost un lucru oribil, cu vecinii care vorbeau de asta și cu preocuparea pentru tot ce se întâmplase, încât pot să spun, ținând cont de toate, că poliția a fost foarte gentilă. M-au tratat cu multă amabilitate și mi-au vorbit foarte politicos.

Calgary se întrebă dacă simțise ceva pentru mort. Brusc, o întrebă:

– V-ați gândit că a fost el?

– Să-i facă de petrecanie maică-sii?

– Exact.

– Bine... Dacă înțelegeți că... În sfârșit, aş spune că da, într-un anume fel. El, normal, zicea că nu, dar nu puteai să dai crezare vorbelor lui Jackie și părea chiar că fusese el. Devenea o fiară când nu reușea să obțină ceva. Știam că se afla într-un necaz, dar nu știam de ce soi. Când l-am întrebat, a început să injure. Dar în ziua aceea a plecat zicând că totul va fi în ordine. Mi-a spus că mama sa va ceda. Din dragoste sau cu forța. Firește, eu l-am crezut.

– Am auzit că nu vorbise niciodată familiei despre căsătoria dumneavoastră. I-ați cunoscut vreodată pe ai lui?

– Nu. Pricepeți, era lume de clasă, aveau o casă frumoasă și așa mai departe. Nu le-aș fi convenit. Jackie gândea că era mai bine să mă țină ascunsă. Și apoi zicea că, dacă m-ar fi dus acolo, mama sa ar fi vrut să ia în mână conducerea vieții noastre. Spunea că doamna Argyle nu se putea abține să nu conducă viața celorlalți și că el era sătul până în gât de asta... O ducea foarte bine așa, zicea...

Nu avea nici o umbră de resentiment în glas. Se părea că, pentru ea, modul de comportare al soțului fusese perfect natural.

– Îmi închipui că arestarea lui a fost pentru dumneavoastră o lovitură îngrozitoare.

– Sigur, se-nțelege. E cu putință, îmi ziceam, să fi făcut așa ceva? Dar apoi m-am convins. Nu era ușor cu el când își ieșea din sărite.

Calgary se aplecă înainte.

– Ascultați-mă bine! Nu vi s-a părut surprinzător ca soțul dumneavoastră să-și fi lovit mama cu un vâtrai ca să o jefuiască de o sumă mare de bani?

– Ei, bine, domnule... hm!... Calgary, scuzați-mă, dar acesta este un mod mai degrabă nesuferit de a privi lucrurile. Eu nu m-am gândit că a avut intenția să o lovească atât de tare și nici măcar aceea de a o ataca, ci că, refuzând să-i dea banii, el a luat vâtraiul ca să o sperie, însă, după aceea, văzând că nu obține nimic, și-a pierdut controlul. În sfârșit, gândeam că a fost un ghinion. Trebuie să știți că avea absolut nevoie de bani, altminteri ar fi ajuns la închisoare.

– Așadar... Nu l-ați dezaprobat?

– Sigur ca l-am dezaprobat. Nu sunt, categoric, de acord cu un astfel de gest... Și cu atât mai mult împotriva propriei sale mame! Nu, nu l-am scuzat cu adevărat. Am început să cred că Joe avea dreptate când îmi zicea să-l las pe Jackie. Dar știți cum e! O fată nu reușește ușor să se hotărască. Joe a fost mereu un tip constant și îl cunoșteam de ceva timp. Jackie era diferit, instruit și așa mai departe. Părea și bogat, văzându-l cheltuind și aruncând cu banii așa! Și-apoi, cum v-am spus, știa să te ia. Reușea să-i convingă pe toți și m-a convins și pe mine. "Ai să te căiești, fata mea!", îmi zicea Joe. Credeam că era vorba doar de gelozie. Dar la sfârșit s-a văzut că Joe chiar avea dreptate.

Calgary o privi, întrebându-se dacă își dădea seama de ceea ce implicau cuvintele sale.

– Dreptate, în ce sens, mai exact? spuse.

– Păi, apropo de situația groznică în care m-a pus Jackie. Noi am fost întotdeauna persoane respectabile. Mama ne-a crescut cum se cuvine. Viața noastră a fost întotdeauna liniștită, fără bârfa lumii. Și dintr-odată, poliția îmi arestează soțul! Toți vecinii au ajuns s-o știe. Era în capul tuturor ziarelor, de la primul la ultimul. Și o mulțime de reporteri în preajmă, iscodindu-te. Între una și alta, m-am găsit într-o situație groznică.

– Dar acum, fată dragă, îți dai seama că nu el a comis crima?

Pentru o clipă, fetișoara încadrată de păr blond păru năucită.

– E adevărat! Uitasem. Bine, în orice caz... s-a dus de fapt să facă o scenă, să o amenințe și tot tacâmul. Dacă n-ar fi făcut așa, nici măcar nu l-ar fi arestat, nu?

– Foarte adevărat, încuviință Calgary.

Era posibil, se gândi, ca prostuța aceea dragălașă să fie mai realistă decât el?

– Oh! A fost ceva oribil! reluă Maureen. Nu știam cum să procedez. Apoi, mama mi-a zis că era mai bine să merg imediat să-i văd pe ai lui. Trebuiau să facă ceva pentru mine, mi-a spus, pentru că, în definitiv, aveam drepturile mele și era mai bine să arăt că știam asta. Așa că m-am dus. Guvernanta aceea străină mi-a deschis ușa și în primul moment nu am reușit să o fac să priceapă despre ce era vorba. Părea că nu mă crede. Continua să repete: "Este imposibil, absolut imposibil ca Jackie să se fi căsătorit cu dumneata!" În cele din urmă, m-am supărat și i-am zis: "Singur că ne-am căsătorit, și nu la starea civilă. Ci la biserică!" Așa a vrut mama mea. Și aia: "Nu e adevărat! Nu cred asta!" După aceea a venit domnul Argyle și a fost atât de amabil! Mi-a zis să nu fiu așa îngrijorată și că se va face tot ce e cu putință pentru a-l apăra pe Jackie. M-a întrebat cum stăteam cu banii... Și în fiecare săptămână îmi trimitea cu regularitate o alocație. Continuă să mi-o trimită și acum.

Lui Joe nu-i place că o accept, dar eu îi zic: "Nu fi prost! Ce-i costă pe ei?" Mi-a trimis și o sumă frumoasă ca dar de nuntă, când eu și Joe ne-am căsătorit. Și a spus că era foarte mulțumit și că spera ca această căsătorie să fie mai fericită decât prima. Da, a fost mereu atât de drăguț, domnul Argyle!

Se întoarse, auzind ușa care se deschidea.

– Oh, iată-l pe Joe!

Joe era un tinerel blond, cu buze subțiri. Primi explicațiile lui Maureen și prezentarea, încruntându-și ușor sprâncenele.

– Speram că afacerea asta s-a terminat, zise cu dezaprobare. Iertați-mă dacă vorbesc așa, domnule, dar nu ajută la nimic să scormonești trecutul. Asta e părerea mea. Maureen a avut ghinion, asta-i tot!

– Da, conveni Calgary. Înțeleg perfect punctul dumneavoastră de vedere.

– Sigur că n-ar fi trebuit niciodată să se lege de un asemenea individ. Știam că nu era de treabă. Au fost și înainte niște lucruri care îl priveau. De două ori, cercetat. Când tipii ca el încep așa, nu se mai opresc. Întâi trag pe sfoară femeile ca să le smulgă economiile. Apoi ajung la crimă.

– Dar, în acest caz, nu la crimă.

– O ziceți dumneavoastră, replică Joe Clegg. Și din tonul său se înțelegea că nu era deloc convins.

– Jack Argyle are un alibi de fier pentru ora la care a fost comis delictul. Se găsea cu mine, în mașina mea, pentru că îl găsisem făcând autostopul pentru Drymouth. Iată de ce, domnule Joe Clegg, Jack nu a avut posibilitatea să comită acest delict.

– Se poate. Dar, scuzați-mă, vă rog, e un păcat să scormonești totul. La urma urmelor, el a murit și de-acum nu-i mai pasă de nimic, în schimb lumea va reîncepe să vorbească și va face mii de presupuneri.

Calgary se ridică.

– Ei, bine, poate că din punctul dumneavoastră de vedere așa stau lucrurile. Dar mai există ceva care se cheamă justiție.

– Am auzit mereu spunându-se, replică imediat Clegg, că procesele engleze se desfășoară în modul cel mai drept cu putință.

– Nici cele mai bune sisteme nu exclud posibilitatea unei erori, încheie Calgary. Justiția, în definitiv, este în mâna oamenilor și oamenii nu sunt infailibili.

Când ieși în stradă, se simți mai tulburat decât ar fi putut să creadă. Nu ar fi fost cu mult mai bine, se întrebă, dacă amintirea acelei zile nu i s-ar mai fi întors niciodată în minte? La urma urmelor, după cum spusese înfumuratul acela cu buze subțiri, băiatul era mort. Se găsea în fața unui judecător care nu comitea erori. Că era pomenit ca un asasin sau, pur și simplu, ca un pungaș, pentru el nu mai exista nici o diferență.

Apoi, deodată, îl invadă o neașteptată undă de mânie. "Dar pentru cineva ar trebui, da, să existe această diferență! se gândi. Careva dintre ei ar trebui să fie mulțumit. De ce nici unul nu e? Fata aceea, bine, se poate înțelege... Probabil că ținea la Jack, dar nu-l iubise niciodată. Poate că nici nu e în stare cu adevărat să iubească. Dar ceilalți? Tatăl, sora, guvernanta... Ar fi trebuit să se bucure. Ar fi trebuit să-i consacre un gând înainte de a începe să se teamă pentru ei înșiși... Cu siguranță, cuiva ar fi trebuit să-i pese!"

– Domnișoara Argyle? Acolo, în fund, la al doilea birou. Calgary zăbovi un moment, ca să o studieze.

Atent îngrijită, micuță, foarte liniștită și laborioasă. Era îmbrăcată cu o rochie albastru-închis, cu gulerul și manșetele albe. Părul negru îi era adunat la ceafă. Avea pielea smeadă, mai smeadă decât poate fi o epidermă engleză. Și osatura îi era mai delicată. Aceasta era fiica adoptivă creolă, pe care doamna Argyle o adusese în familia sa.

Ochii care se ridicară ca să-i întâlnească pe cei ai lui Calgary erau închiși și opaci. Ochi care nu lăsau să transpară nimic.

Vocea îi era joasă și plăcută.

– Ce doriți?

– Domnișoara Argyle? Christina Argyle?

– Da.

– Mă numesc Calgary, Arthur Calgary. Poate ați aflat.

– Da. Mi-a scris tatăl meu.

– Aș dori să vă vorbesc.

Ea înălță privirile spre ceasul de pe perete.

– Biblioteca se închide într-o jumătate de oră. Puteți să mai așteptați?

– Desigur. Ce ați spune dacă am merge să stăm undeva și să luăm un ceai?

– Mulțumesc. Se întoarce spre un nou-venit: Ce doriți?

Arthur Calgary începu să se plimbe, examinând conținutul rafturilor, fără să o piardă din vedere pe Tina Argyle. Fata era mereu calmă, stăpână pe sine, impasibilă. Jumătatea de oră îi păru lungă, dar în cele din urmă se auzi zbârnâitul unei sonerii și ea îi făcu semn să se apropie.

– Ieșim în câteva minute.

Nu îl făcu să aștepte. Era fără pălărie și purta o haină grea, închisă la culoare. O întrebă unde puteau să meargă, explicându-i că nu prea se descurca în Redmyn.

– Este un loc în preajma catedralei. Nu e cine știe ce, dar e mai puțin aglomerat decât altele.

Puțin după aceea stăteau la o măsuță și o ospătăriță veștejită luă comanda cu un aer plictisit.

– Nu va fi un ceai excelent, se scuză Tina, dar m-am gândit că ați prefera un loc mai puțin aglomerat.

– Într-adevăr. Trebuie să vă explic de ce am venit să vă caut. I-am văzut pe ceilalți membri ai familiei, inclusiv

soția... văduva fratelui dumneavoastră Jack. Erați singura persoană din familie pe care nu o cunoscusem încă. Ba nu, mai este și sora căsătorită...

– Vi se pare necesar să-i cunoașteți pe toți?

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton educat, dar cu o anume apăsare, care îl făcu pe Calgary să se simtă puțin jenat.

– Nu chiar ca necesitate socială, răspunse cu răceală. Și nu din simplă curiozitate. Doream numai să-mi exprim personal în fața fiecăruia profundul meu regret că nu am putut să dovedesc nevinovăția fratelui dumitale la vremea procesului.

– Așa...

– Dacă țineți la el... Țineți la el, nu?

Ea reflectă un moment, apoi răspunse:

– Nu.

– Totuși, îi aud pe toți spunând că era... foarte simpatic.

– Nu aveam încredere în el și îl găseam detestabil.

– Iertați-mă, dar nu v-ați gândit nici o clipă că nu el a fost cel care v-a ucis mama?

– Nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut să existe o altă posibilitate.

Ospătărița aduse ceaiul. Pâinea cu unt era veche, marmelada, o curioasă substanță gelatinoasă, prăjiturelele, grosolane și respingătoare, băutura prea slabă.

Calgary sorbi o înghițitură și zise:

– După câte se pare... am fost făcut să înțeleg că... informațiile pe care le-am adus și care spulberă acuzația de omor care apasă asupra fratelui dumitale ar putea să aibă repercursiuni nu prea plăcute. Ar putea să dea loc unor neliniști pentru voi toți.

– Fiindcă va trebui să fie redeschis cazul?

– Exact. V-ați gândit deja la asta?

– Tata pare să o considere inevitabilă.

- Îmi pare rău. Regret cu adevărat.
- De ce vă pare rău, dr. Calgary?
- Detest ideea că, din cauza mea, veți avea alte supărări.
- Dar ați fi rămas mulțumit dacă nu ați fi vorbit?
- Vă referiți la justiție?
- Da. Nu la asta vă gândeați?
- Într-adevăr. Mi se părea că justiția era foarte importantă. Acum însă încep să mă întreb dacă nu sunt lucruri încă și mai importante?
- De exemplu?
- Calgary se întoarse cu gândul la Hester.
- De exemplu... Nevinovăția, poate.
- Ochii opaci ai Tinei deveniseră și mai impenetrabili.
- Ce credeți, domnișoară Argyle?
- După câteva clipe de tăcere, răspunse:
- Mă gândesc la cuvintele din Magna Charta care spun: "Nici unui om să nu-i refuzăm justiția".

Capitolul VII

Doctorul MacMaster era un bătrân cu sprâncenele în smocuri, ochii cenușii și perspicaci și cu bărbia bătaioasă. Sprijinându-se pe spătarul fotoliului uzat, îl studie cu atenție de vizitator. Rezultatul examenului fu favorabil.

Și Calgary își făcu despre el o impresie bună. Pentru prima dată de când se întoarsese în Anglia, simți că vorbește cu cineva care îi aprecia sentimentele și punctul de vedere.

– Vă sunt foarte recunoscător că m-ați primit, doctore MacMaster, spuse.

– Nu e cazul, pară medicul. De când nu mai lucrez, mă plictisesc de moarte. Colegii mai tineri îmi spun că trebuie să

stau în fotoliu ca o mumie, ca să nu-mi obosesc inima zdruncinată, dar nu mă pot acomoda. La naiba! Dacă deschid radioul, blaa, blaa, blaa... Dacă dau drumul televizorului, flic-flic-flic! Am trudit toată viața, alergând mereu la dreapta și la stânga. Nu mi-e ușor să stau nemișcat. Așadar, nu trebuie să vă temeți că mă faceți să-mi pierd timpul.

– În primul rând, îi zise Calgary, este necesar ca să reușesc să vă fac să înțelegeți de ce continui să mă interesez de această afacere. Practic, am făcut deja ceea ce îmi pusesem în minte, supunându-mă ingratei povestiri a traumei mele cu pierderea memoriei și reabilitând figura băiatului. După asta, singurul lucru normal și logic ar fi să mă duc și să nu mă mai gândesc la cele întâmplate. Înțelegeți?

– Depinde. Este ceva care vă frământă?

– Da. Totul mă frământă. Vedeți, faptul e că dezvăluirea mea nu a fost primită cum mă așteptam.

– Da, bine, nu-i nimic ciudat, observă doctorul. Lucruri care se întâmplă în fiecare zi. Ne pregătim pentru ceva, ca o consultație la medic, o cerere în căsătorie, o discuție cu băiatul care se întoarce la colegiu sau mai știu eu ce și când aceasta are loc, nu se petrece niciodată cum ne-am gândit. Te gândești la toate, întrebări și răspunsuri, dar ele, în practică, nu corespund deloc celor pe care le aveai în minte și rămâi descumpănit. Îmi imaginez că vi s-a întâmplat ceva asemănător.

– Da.

– La ce vă așteptați? La o primire sărbătorească?

Calgary reflectă un moment.

– Poate la cuvinte de reproș sau de resentiment. Dar și la recunoștință.

– Și nu a fost recunoștință, nici acel resentiment pe care, după părerea dumneavoastră, ar fi trebuit să-l manifeste?

– Ceva în genul acesta, mărturisi Calgary.

– Asta, pentru că nu ştiaţi împrejurările înainte de a vă duce la ei. Şi la mine, pentru care motiv aţi venit, exact?

– Doresc mai multe informaţii despre familie. Ştiu doar faptele cunoscute. O femeie de clasă, înzestrată cu spirit altruist, face tot ce e posibil pentru copiii pe care i-a adoptat. O frumoasă figură de femeie, plină de avânt către aproape. La antipodul celui care poate fi definit, cred, ca un băiat dificil, care o sfârşeşte rău... Tânărul delicvent. Nu ştiu altceva. Despre cum era doamna Argyle, nu am cea mai mică idee.

– Iată că aţi atins clapa cu adevărat importantă, zise MacMaster. Dacă te gândeşti bine, e ceea ce întotdeauna contează mai mult în cazurile de omucidere: personalitatea victimei. Toţi se preocupă mereu de cercetări privind mentalitatea asasinului. Dumneavoastră probabil că v-aţi gândit că doamna Argyle era o femeie care nu merita să sfârşească asasinată.

– Îmi închipui că toţi au gândit aşa.

– Conform principiilor eticii, aveţi perfectă dreptate, conveni MacMaster. Cu toate acestea, continuă frecându-şi vârful nasului, chinezii consideră binefacerea mai mult ca un păcat, decât ca o virtute. Au lovit la ţintă, să ştiţi. Binefacerea produce efecte ciudate asupra oamenilor. Cunoaştem cu toţii cum este alcătuită natura umană. Fă-i un serviciu cuiva şi te vei simţi bine dispus în ce-l priveşte. Dar cel care a primit favoarea îţi întoarce sentimentele? Ar trebui, bineînţeles, dar o face? Ei bine, reluă medicul după o scurtă pauză, doamna Argyle era ceea ce se cheamă o mamă minunată. Însă binefacerea ei a mers prea departe. Asupra acestui fapt, nu-i nici o îndoială. Poate din nevoia de a face mai mult, poate cu intenţie.

– Da, şi ei nu erau copiii ei, spuse Calgary.

– Intocmai. Aici a fost necazul, îmi închipui. Priviţi cum se comportă orice pisică normală. Aduce pe lume puii, îi protejează cu înflăcărare, îl zgârâie pe oricine încearcă să se

apropie de ei. Apoi, după ce trece cam o săptămână, începe să-și reia viața. Iese, mai vânează, alternează îngrijirea micuților ei cu odihna. Continuă să-i apere dacă cineva îi atacă, dar nu mai este stăpânită de obsesia de a-i proteja. Se joacă un pic cu ei, dar când întrec măsura, își iese din sărite, le administrează o scatoalcă, avertizându-i că vrea să fie lăsată în pace. Se reîntoarce la natură, înțelegeți. Și cu cât cresc, le poartă mai puțin de grijă, ocupându-se tot mai mult de drăgălașii motani din împrejurimi. Aceasta nu este altceva decât un model normal de viață feminină. Am văzut destule fete și femei, dotate cu un puternic instinct matern, doritoare să se mărite, mai ales – fără să-și dea absolut deloc seama – din cauza nerăbdării lor materne. O dată veniți copiii, sunt fericite și mulțumite. Viața lor își reia proporțiile juste. Se interesează de soț, de evenimente, de bârfe și, firește, de copii. Dar în mod armonios. Instinctul matern, în sensul pur fizic, este satisfăcut.

Ei, bine, în cazul doamnei Argyle, instinctul matern era foarte puternic, dar mulțumirea fizică de a da naștere unuia sau mai multor copii la ea n-a mai venit. Astfel încât, în realitate, obsesia sa maternă nu a fost astâmpărată nici o clipă. Avea nevoie de copii, de mulți copii. Nu avea niciodată îndeajuns. Zi și noapte, mintea-i era întoarsă către ei. Soțul nu mai conta. Era numai ceva plăcut abstract, care făcea parte din fundal. Copiii erau totul. Mâncărurile lor, hainele lor, jocurile lor, în sfârșit, tot ce-i privea. Din cale-afară de răsfațați! Singurul lucru pe care nu li l-a dat, și de care aveau nevoie, a fost un pic de indiferență obișnuită. Nu erau trimiși afară, în grădină, să se joace după chef, ca orice alt copil din ținut. Nu, ei trebuia să aibă toate răfăturile: echipament pentru cățărat, pietre netede în loc de prundiș pe alei, o căsuță între copaci, nisip anume adus ca să aibă o mică plajă lângă râu. Hrana lor nu era obișnuită, comună. Închipuiți-vă! Până la vreo 5 ani, ploduții aceia nu primeau decât verdețuri pasate, lapte sterilizat, apă analizată, calorii

socotite, vitamine calculate! Nu comit o indiscereție profesională vorbind astfel. Doamna Argyle nu mi-a fost niciodată pacientă. Dacă avea nevoie de un medic, se adresa marilor specialiști de pe Harley Street. Nu că ar fi făcut-o frecvent. Era foarte sănătoasă și robustă.

Eu eram medicul de circumscripție care venea chemat doar ca să arunce o privire la copii, deși ea tindea să mă considere un pic superficial. Îi ziceam să-i lase să mănânce mure din pom; că nu le-ar fi stricat să-și bage picioarele în apă și se să aleagă, eventual, cu o răceală; că atunci când e vorba de cei mici nu era cazul să se alarmeze pentru câteva liniuțe la termometru. Erau copii excesiv de bine hrăniți și cocoloșiți, cărora li se dădea prea multă importanță și cu care se cheltuia prea multă afecțiune, iar asta, în destule privințe, nu a fost bine pentru ei.

– Vă referiți la Jack? întrebă Calgary.

– Bine, nu mă gândeam, cu adevărat, numai la el. După mine, Jack era marcat încă din start. Inadaptarea este definiția modernă pentru asemenea persoane. Soții Argyle au făcut pentru el tot ce se putea face. De-a lungul vieții, am văzut mulți ca Jack. Mai târziu, când copilul ajunge rău, părinții spun: "Dacă aș fi fost mai sever când era mic" sau "Am fost prea rigid; dacă aș fi fost mai indulgent"... După părerea mea nu este nici o diferență. Sunt unii care nu o sfârșesc bine pentru că au avut o viață de familie nefericită și resimt esențial lipsa afecțiunii. Iar alții o termină rău pentru că la cel mai mic stimul o iau pe calea greșită. Între aceștia îl număr și pe Jack.

– Atunci, nu ați fost surprins de arestarea lui pentru omor?

– Cu sinceritate, da. Am fost surprins. Nu pentru că ideea de a ucide i-ar fi fost deosebit de odioasă. Era genul de tânăr lipsit de conștiință. De mic se arunca adesea asupra altor copii sau îi lovea cu jucării grele sau cu bucăți de lemn. Dar, de regulă, era vorba de copii mai mici decât el și nu atât

pentru că ar fi fost orbit de furie, cât din dorința de a face rău sau de a pune mâna pe ceva. Modul de a ucide la care, eventual, m-aș fi așteptat din partea lui Jack, ar fi fost acela de ațâțare a tovarășului de jaf împotriva polițiștilor gata să-i înșface. Tipii ca Jack zic: "Dă-i una la cap! Hai! Omoară-l!" Crima îi atrage, sunt gata să incite la asasinat, dar nu au curajul să ucidă cu mâinile lor. Iată ce aș fi zis. Și, după cât se pare, aș fi avut dreptate.

Calgary își aținti ochii pe tapetul uzat, dintr-al cărui desen aproape că nu mai rămăsese urmă.

– Nu știam ce o să mă aștepte, zise. Nu mi-am dat seama ce o să semnifice pentru ceilalți. Nu am înțeles că, probabil... Că inevitabil...

Medicul încuviință.

– Da, spuse în sfârșit. Așa s-ar zice, nu? Că o să trebuiască să limpezească lucrurile între ei.

– Cred că tocmai pentru a vorbi despre asta sunt aici, mărturisi Calgary. La prima vedere s-ar spune că nici unul dintre ei n-ar fi avut cu adevărat un motiv ca să o asasineze.

– La prima vedere. Dar dacă priviți dincolo de scenă... Vai, cred că au existat destule motive!

– Care?

– O simțiți, într-adevăr, ca pe o datorie morală?

– Întocmai. Nu pot face altfel.

– Poate că în locul dumneavoastră aș simți la fel. Nu știu... Ceea ce cred e că nici unul dintre ei nu avea o viață personală, proprie. Nu putea să aibă cât timp mama lor, îi zic așa pentru simplificare, era vie. Asta fiindcă îi guverna încă pe toți.

– În ce sens?

– Din punct de vedere financiar avusese grijă să-i aranjeze pe toți și din belșug. Venitul, foarte însemnat, urma să fie împărțit între ei în proporțiile considerate juste de financiari. Dar cu toate că doamna Argyle nu făcea parte dintre ei, dorințele sale, cât timp trăia, erau operante.

MacMaster făcu o pauză. Pe de altă parte, este interesant de observat cum, cu toții, au încercat să fugă. Cum au luptat ca să nu se conformeze modelului stabilit de ea. Pentru că ea decisese din vreme totul și de categoria întâi. Voia să le ofere un mediu familial bun, o educație bună, posibilități bănești și un bun început în profesiile pe care le alesese pentru ei. Voia să-i trateze exact ca și cum ar fi fost copiii ei și ai lui Leo Calgary. Numai că ei nu erau și, natural, aveau instincte, sensibilități, atitudini și exigențe extrem de diverse. Micky s-a pus pe vândut automobile, Hester a fugit, mai mult sau mai puțin, de acasă pentru a face teatru. S-a îndrăgostit de un tip indezirabil sub toate aspectele, iar ca actriță nu valora cine știe ce. A trebuit să se întoarcă la căminul părintesc și să admită, chiar dacă nu-i făcea plăcere, că mama sa avusese dreptate. Mary a insistat ca să se căsătorească, în timpul războiului, cu un om cu care mama sa a sfătuit-o să nu se mărite. Era un tânăr curajos și inteligent, dar nu pricepea nimic în materie de afaceri. Apoi l-a lovit poliomielita și și-a petrecut perioada de convalescență la Sunny Point. Doamna Argyle a făcut presiuni ca să se stabilească acolo definitiv. El era foarte dispus, dar ea, Mary Durrant, a continuat să reziste cu disperare. Își dorea casa ei și soțul, numai pentru ea. Cu toate acestea, neîndoielnic, ar fi sfârșit prin a ceda, dacă mama, tocmai atunci, n-ar fi fost ucisă.

Micky a purtat întotdeauna o povară grea: resentimentul că a fost abandonat de adevărata sa mamă. Resentiment care și-a pus ghearele pe el încă de mic și de care nu s-a mai eliberat. Am impresia că și-a urât întotdeauna mama adoptivă.

Apoi este infirmiera suedeză. Era foarte atașată de copii și i-a rămas devotată lui Leo. A beneficiat de destule de la doamna Argyle și, probabil, s-a străduit să-i fie recunoscătoare, dar n-a reușit. Însă nu pot să cred că antipatia a putut să o împingă să-și lovească binefăcătoria

cu un vâtrai în cap. În definitiv, putea să plece în orice moment. Cât despre Leo Argyle...

– Exact. Ce spuneți de el?

– Se pregătește să fie din nou mire și să-i fie bine, răspunse dr. MacMaster. Se însoară cu o femeie tânără și foarte drăguță. Tândră, gentilă, o companie plăcută și tare îndrăgostită de el... de atâta timp. Starea sa sufletească față de doamna Argyle putem, mai mult sau mai puțin, să o intuim. Firește, moartea soției a simplificat mult lucrurile. Leo Argyle nu era tipul care să se combine cu secretara, cu nevasta sub același acoperiș. În realitate, mă gândesc că nici măcar nu s-ar fi despărțit vreodată de soție.

Calgary zise încet:

– I-am văzut pe amândoi, am vorbit cu ei. Într-adevăr, nu pot să cred că el sau ea...

– Știu, îl întrerupse MacMaster. Cine ar putea să o creadă? Și totuși... trebuie să fi fost cineva din casă.

– O credeți serios?

– Nu văd cum aș putea gândi altfel. Poliția este sigură că nu a fost opera unui străin și probabil că are dreptate.

– Dar care dintre ei?

MacMaster ridică din umeri.

– Nu se știe. Asta-i totul!

– Dumneavoastră, care îi cunoașteți bine, nu aveți nici o idee?

– Dacă aș avea-o, nu v-aș spune-o. La urma urmelor, pe ce aș putea să mă bazez? Dacă nu cumva mi-au scăpat niște date de fapt, nici unul dintre ei nu-mi pare asasin. Și totuși nu pot să-l exclud pe nici unul ca posibil vinovat. Da, adăugă rar medicul, părerea mea este că n-o s-o știm niciodată. Poliția va cerceta, va face tot ce-i cu putință, dar ca să găsească probe, după atâta timp și cu așa de puține elemente... Da, repetă, scuturând din cap, cred că adevărul nu se va ști niciodată. Există cazuri asemănătoare, citim uneori despre ele, întâmplare acum cincizeci, o sută de ani,

în care este evident că, din trei sau patru sau cinci indivizi, unul trebuie să fie vinovat. Dar fără dovezi zdrobitoare, nimeni n-a fost în stare să-l stabilească.

– Vă gândiți că și acum se va întâmpla la fel?

– Păi... Da! Doctorul MacMaster îi aruncă o privire ascutită lui Calgary. Și-acesta-i lucrul cel mai teribil, nu?

– Da, răspunse Calgary. Teribil pentru nevinovați. Cum mi-a zis fata:

– Fata? Ce a zis?

– Fata... Hester. Mi-a spus că nu înțeleg importanța nevinovaților. Cu alte cuvinte, asta îmi zicea. Că nu vom ști niciodată...

– ... cine este nevinovat, completă medicul. Desigur. De-am putea măcar să cunoaștem adevărul, chiar dacă nu ar trebui să ducă la o arestare, cu proces și condamnare! Numai pentru a ști. Altfel...

– Ei, bine? întrebă Calgary.

– Încercați să înțelegeți singur... Dar nu e nevoie, știți deja. Îmi amintește cazul Bravo, de acum un secol, dacă nu greșesc, dar despre care se scriu încă volume întregi. Argumentele erau perfect convingătoare pentru a demonstra că putea să fi fost soția sau doamna Cox sau dr. Gully... Sau că, în ciuda opiniei judecătorului de instrucție, Charles Bravo se otrăvise singur. Toate ipoteze mai mult decât plauzibile... Însă nimeni n-a putut să știe adevărul vreodată. Și astfel, Florence Bravo, abandonată de fii, a murit singură și alcoolică; doamna Cox, ostracizată de cei trei copii ai ei, a ajuns la o vârstă înaintată bănuită de aproape toți cunoscuții, iar dr. Gully a fost ruinat profesional și social... Unul era vinovat și a scăpat cu fața curată. Dar ceilalți erau nevinovați și au plătit degeaba.

– Ceea ce acum nu trebuie să se întâmple, declară Calgary.

Capitolul VIII

Hester Argyle se privea în oglindă. Mai mult decât vanitate, în privirea sa era umila neliniște a celui care nu e niciodată sigur de el. Își ridică părul care îi cădea pe frunte, îl trase într-o parte și observă rezultatul cu un aer neîncrezător. Zărind un chip îndărătul chipului ei din oglindă tresări și se întoarse cu teamă.

– Ah! Te-ai speriat! exclamă Kirsten Lindstrom.

– Speriat? Ce vrei să zici, Kirsty?

– Că ți-e frică de mine... Te gândești că aș putea să mă apropiu de tine în vârful picioarelor și să-ți dau una în cap.

– Of, Kirsty, nu fi proastă! Nu m-aș gândi niciodată la așa ceva.

– Ba da! te-ai gândit, replică ea. Și ai dreptate să tresari, dacă vezi ceva ce nu înțelegi bine ce e, pentru că ai, în această casă, de ce să te temi. De-acum o știm.

– În orice caz, Kirsty dragă, spuse Hester, nu de tine trebuie să-mi fie frică:

– De unde știi? Chiar recent am citit în ziar despre o femeie care, după ce a conviețuit ani lungi cu alta, într-o zi, pe neașteptate, o ucide asfixiind-o și încearcă să-i scoată ochii. Și de ce? Pentru că, explică liniștită la poliție, de câțva timp și-a dat seama că prietena sa era stăpânită de diavol; ea îl văzuse pe diavol privind afară prin ochii ei și înțelesese să-și ia inima în dinți și să găsească puterea să-l ucidă.

– A, da! Mi-aduc aminte. Dar era vorba de o nebună.

– Da. Însă ea nu își dădea seama că este. Iar cei care o frecventau nu realizau că este nebună, pentru că nimeni nu știa ce îi trecea prin cap. Și nici tu nu știi ce îmi umblă mie în minte. Aș fi putut să capăt ideea fixă că mama ta era anticrist și să fi vrut s-o suprim.

– Spui numai prostii, Kirsty.

Kirsten Lindstrom oftă și se așeză.

– Da, ai dreptate, admise. Țineam mult la mama ta și ea a fost întotdeauna bună cu mine. Dar ceea ce încerc să te fac să pricepi, Hester, și trebuie să te convingi de asta, este că nu poți să spui “prostii” apropo de nimeni și nimic. Că nu poți să te încrezi nici în mine și nici în altcineva.

Hester o privi cu atenție.

– Vorbești serios?

– Foarte serios, răspunse Kirsten. Toți trebuie să vorbim cu seriozitate și limpede. Nu ajută la nimic să te prefaci. Omul acela, care a venit aici – aș fi preferat să nu fi venit, dar de-acum faptul e consumat –, a arătat clar că nu Jacko a fost asasinul. Și-atunci, înseamnă că a fost altcineva, cineva dintre noi.

– Nu, Kirsty, nu. Ar putea să fi fost cineva care...

– Cineva care?

– Ei, bine, cineva venit cu intenția să fure... Sau cineva care îi purta pică mamei pentru cine știe ce veche pricină.

– Și crezi că mama ta l-ar fi lăsat să intre în casă?

– De ce nu? Știi bine cum era ea. Dacă cineva ar fi venit să-i povestească o istorie dureroasă, să-i vorbească de vreun copil abandonat sau maltratat, nu crezi că l-ar fi chemat în camera ei ca să asculte tot ce avea să-i zică?

– Nu mi se pare probabil. Sau, cel puțin, nu mi se pare probabil ca mama ta să se așeze la birou, lăsându-l pe acel oarecare să o lovească pe la spate cu vătraiul. Nu, era liniștită și încrezătoare numai cu persoanele pe care le cunoștea bine.

– Încetează, Kirsty! protestă Hester. Vai, te rog, încetează! Mă faci să simt toate astea atât de aproape... Atât de viu!

– Pentru că e aproape, pentru că e viu. Gata, nu-ți mai spun nimic, dar te-am avertizat. Chiar dacă tu crezi că îl cunoști bine pe unul și ți se pare demn de încredere, nu poți să fii sigură de nimic. De aceea, păzește-te! Păzește-te de mine, de Mary, de tatăl tău și de Gwenda Vaughan.

- Cum pot să trăiesc aici, suspectându-i pe toți?
- Dacă vrei să accepți sfatul meu, ai face bine să părăsești această casă.
- Tocmai acum? Nu pot.
- De ce nu poți? Din cauza doctorașului?
- Nu te înțeleg, Kirsty, zise Hester, îmbujorându-se.
- Dr. Craig. Un tânăr bun și un medic bun, simpatic și conștiincios. Ai fi putut să alegi mai rău. Cu toate astea, mă gândesc că ai face bine să pleci departe de aici.
- Toate sunt numai prostii, izbucni Hester furioasă. Prostii! Prostii! Prostii! Oh! Cât aș vrea ca dr. Calgary să nu fi venit niciodată!
- Și eu, Hester, încuviință Kirsten. Și din toată inima.

Leo Argyle semnă ultima scrisoare pe care Gwenda Vaughan i-o puse în față.

- Cea din urmă? întrebă.

- Da.

- Am lucrat mult azi.

După câteva minute, când termină de timbrat și de adunat scrisorile, Gwenda întrebă:

- Nu a sosit momentul să faci... călătoria aceea în străinătate?

- Călătorie în străinătate?

Leo Argyle părea căzut din nori. Gwenda continuă:

- Da. Nu-ți amintești că te gândeai să mergi la Roma și la Siena?

- Aa, da! Da, e adevărat.

- Voiai să vezi documentele din arhive despre care îți scrisese cardinalul Massilini.

- Da, îmi aduc aminte.

– Trebuie să-ți rețin un bilet la avion sau preferi să mergi cu trenul?

Ca și cum mintea sa s-ar fi întors la realitate după o lungă absență, Leo o privi și zâmbi.

– Pari foarte nerăbdătoare să scapi de mine, Gwenda.

– A, nu, iubitule, nu!

Într-o clipă se apropie și îngenunche lângă el.

– Nu aș vrea să te îndepărtezi de mine. Niciodată! Însă mă gândesc... Ei, da, mă gândesc că ar fi mai bine să pleci după... după...

– ... după ce, săptămâna trecută, dr. Calgary a venit la noi?

– Aș vrea să nu fi venit niciodată și lucrurile să fi rămas cum erau.

– Cu injusta condamnare suferită de Jacko pentru ceva ce nu a împlinit?

– Însă ar fi fost capabil să împlinască. Oricând. E o pură întâmplare că nu a fost el.

– Straniu..., spuse Leo, pe gânduri. În schimb, eu nu puteam să cred că a fost, într-adevăr, vinovat. A trebuit să mă inclin în fața evidenței, bineînțeles... Însă mi se părea neverosimil.

– De ce? Era întotdeauna gata de violență sau, poate, nu e adevărat?

– Ba da. Asta, da. Sărea la alți copii. În general, la cei mai mici decât el. Dar de aici până la a o ucide pe Rachel...

– De ce, nu?

– Pentru că se temea de ea, răspunse Leo. Rachel avea o mare autoritate și Jacko o resimțea nu mai puțin decât ceilalți.

– Dar nu crezi că tocmai de asta...

Gwenda se opri și Leo se uită la ea interogativ. Ceva în privirea lui făcu să roșească. Se depărtă și merse să se ghemuiască lângă șemineu, cu mâinile întinse spre foc. "Da, se gândi, Rachel avea autoritate de dat și altora. Mereu atât

de satisfăcută, atât de sigură de sine: regina albinelor, care ne domina pe toți. Nu era îndeajuns ca să determine pe cineva să-i dea una în cap și să o facă să tacă o dată pentru totdeauna? Rachel avea permanent dreptate, știa totul, făcea întotdeauna ce voia”.

Se ridică brusc.

– Leo, spuse, n-am putea... N-am putea să ne căsătorim mai repede, în loc să așteptăm sfârșitul lui martie?

O privi. Tăcu un moment, apoi răspunse:

– Nu, Gwenda, nu. Nu cred că ar fi potrivit.

– De ce?

– Cred că orice decizie precipitată ar fi o greșeală.

– Ce vrei să zici?

Se apropie iar lângă el, îngenunchind.

– Leo, ce ai în minte? Trebuie să-mi spui!

– Scumpa mea, mă gândesc exact la ce ți-am zis. Nu trebuie să facem nimic precipitat.

– Dar în martie ne vom căsători, așa cum plănuisem?

– Sper... Da, sper.

– Vorbești ca și cum nu ai fi sigur... Leo, nu-ți mai pasă?

– O, scumpa mea! Leo Argyle îi puse mâinile pe umeri. Sigur că îmi pasă! Tu însemni totul pe lume pentru mine.

– Și-atunci? Întrebă impacientată.

– Nu. Leo se ridică în picioare. Nu încă. Trebuie să așteptăm. Trebuie să fim siguri.

– Siguri de ce?

Nu-i răspunse.

– Nu te gândești că... Nu poți să gândești că..., începu Gwenda.

– Eu... Nu mă gândesc la nimic.

Ușa se deschise și Kirsten Lindstrom intră cu o tavă pe care o puse pe birou.

– Ceaiul dumneavoastră, domnule Argyle. Să aduc încă o ceașcă pentru dumneata, Gwenda, sau îl bei jos, împreună cu ceilalți?

– Cobor în sufragerie. Să iau scrisorile. Trebuie să le expediez.

Cu mâinile un pic nesigure, adună scrisorile pe care Leo le semnase cu puțin înainte și ieși din odaie. Kirsten o urmări cu privirea, apoi se întoarse, uitându-se la Leo.

– Ce i-ați spus? întrebă. Ce ați făcut ca să o tulburați așa?

– Nimic, răspunse Leo cu voce obosită. Chiar nimic. Femeia înălță din umeri. Ieși fără să mai zică nici un cuvânt, dar lăsând în cameră ecoul tăcut al criticilor sale nerostite. Leo se cufundă în fotoliu, cu un oftat. Se simțea istovit. Turnă ceaiul în ceașcă, dar nu îl bău. Rămase așa, privind în gol, cu gândurile întoarse spre trecut.

Se întâmplase acolo, la clubul acela de asistență socială din East End, la Londra... Acolo o întâlnise pentru prima dată pe Rachel Konstam. Acum și-o amintea bine, ca și cum ar fi avut-o din nou în fața ochilor. De statură mijlocie, robustă, îmbrăcată extrem de costisitor (lucru pe care, atunci, el nu-l apreciasse), dar fără preocupare specială. Era o tânără rotundă la față, serioasă, cordială, plină de o ardoare și de o ingenuitate care îl atrăseseră. Și câte nu erau de făcut. Și câte meritau să fie făcute! Fata vorbise cu o fervoare aproape haotică. Și inima lui Leo se aprinsese pentru ea. Pentru că, la rândul lui, era convins că erau multe lucruri de făcut, care meritau să fie făcute, chiar dacă scepticismul său natural îl înclină să se îndoiască de faptul că operele meritorii aveau întotdeauna o împlinire fericită, cum ar fi fost just. Dar Rachel nu era împiedicată de dubii. Dacă se făceau asta și aceea, dacă se dotau cutare și cutare instituție, ar fi urmat automat beneficiile.

Însă niciodată nu ținuse cont de natura umană. Întotdeauna considerase persoanele ca niște cazuri de tratat

și niște probleme de rezolvat. Nu înțelesese niciodată că fiecare faptură umană era deosebită, își avea propriile idiosincrazii, reacționa diferit. O avertizase de atunci să nu se aștepte la prea mult. Dar mereu ea se așteptase la prea mult, chiar dacă nu voia să o recunoască, și veșnic rămăsese decepționată. Leo se îndrăgostise de ea fulgerător și descoperirea că Rachel era dintr-o familie bogată îl surprinsese plăcut.

Își proiectaseră viața împreună pe o temelie de gândire elevată, nu pe traiul comun. Vedea acum cu limpezime de ce fusese mai ales atras. De căldura sa sufletească. Numai că, în realitate, căldura aceea sufletească (aici era tragedia!) nu fusese el. Îl iubise, asta da, dar ceea ce ar fi vrut cu adevărat de la el și de la viață ar fi fost copii. Iar copii nu veniseră. Consultaseră doctori, doctori discreditați, chiar și șarlatani, dar răspunsul fusese mereu același, încât, până la urmă, Rachel trebuise să accepte. Nu va putea niciodată să aducă pe lume copii. I-a părut rău, îngrozitor de rău și aderase cu bucurie la sugestia sa de a adopta un copil. Se puseseră deja în contact cu persoanele adecvate, când cu prilejul unei vizite la New York, mașina lor trântise la pământ o fetiță care ieșea în fugă dintr-un imobil, în cel mai sărman cartier al orașului.

Rachel se aruncase din mașină și îngenunchease în mijlocul străzii lângă micuță, care nu se alesese cu răni, ci doar cu vânătăi. Era o fetiță frumoasă, blondă, cu ochi albaștri. Rachel insistase să o ducă la spital și să se asigure că nu avea leziuni interne. S-a dus apoi să stea de vorbă cu rudele copilei: o mătușă respingătoare cu un soț bețiv, care, evident, nu avea nici cea mai mică afecțiune pentru nepoțica orfană. Rachel le-a propus să-i lase fetița pentru câteva zile și femeia se grăbise să accepte.

Așa au adus-o pe Mary în apartamentul lor de la hotel. Neîndoielnic, fetiței îi priiseră patul moale și sala de baie luxoasă. Rachel i-a cumpărat haine noi. Iar la un moment dat, fetița a ajuns să le spună: "Nu vreau să mă întorc acasă.

Vreau să stau cu voi". Rachel o privise cu un val de bucurie și dorință. Abia singuri, s-a grăbit să-i spună: "Să o ținem cu noi. Femeia aceea va fi mai mult decât mulțumită să scape de ea. N-o să fie greu să cădem la învoială. O vom adopta și va fi fetița noastră".

El n-a avut nimic împotrivă. Fetița părea bună și ascultătoare și era clar că pentru unchi nu avea nici un sentiment. Dacă aceasta putea să o facă fericită pe Rachel, de ce nu? După ce consultaseră diverși oameni ai legii și semnaseră documentele necesare, s-au imbarcat pentru Europa cu Mary O'Shaughnessy, devenită de-acum Mary Argyle. Se gândise că, în sfârșit, biata Rachel va fi fericită. Și a fost fericită, cu un soi de exaltare aproape febrilă, ocupându-se de micuță și cumpărându-i tot felul de jucării scumpe. Din partea sa, Mary primea totul placidă și mulțumită. Cu toate acestea, se gândi Leo, întotdeauna fusese ceva care îl zgândărise un pic: ușoara adaptare a copilei, lipsa oricărei forme de nostalgie pentru locurile natale, pentru lumea sa. Adevărata afecțiune, spera, va veni după aceea. Pentru că pe moment nu se vedea nici un semn. Accepta beneficiile, se bucura de tot ce primea, dar ceea ce privește iubirea pentru mama adoptivă... Nu, el nu-și dăduse niciodată seama de așa ceva. Cam pe atunci, se gândi Leo, a început să înțeleagă scopul vieții lui Rachel Argyle. Era născută ca să fie mamă, nu soție. Faptul că o obținuse pe Mary părea să-i fi stimulat, și nu satisfăcut, aspirațiile materne. Un singur copil nu-i ajungea.

Toate inițiativele ei erau de-acum legate de vârsta infantilă. Se interesa de orfelinate, de dotările pentru micuții minori, de casele de copii retardați, epileptici, de cei care necesitau îngrijiri ortopedice... Mereu de copii. Un lucru admirabil, dar care devenise centrul vieții sale. Astfel, el a început să se cufunde în propriile activități, aprofundând precedentele istorice ale științei economice, studiu care îl interesase întotdeauna, și retrăgându-se mereu în solitudinea

bibliotecii, ca să se ocupe de cercetări și să scrie scurte, dar exacte monografii. Soția sa, ocupată, zeloasă și fericită, conducea casa și cheltuia din ce în ce mai mult în operele de binefacere. El era condescendent și o încuraja: 'E un proiect minunat, draga mea', 'Da, da, sigur am să-l realizez'. Ocazional o puneă în gardă: "Ar trebui examinată poziția foarte bine înainte de a risca. Nu trebuie să te lași dusă de entuziasm".

Continuase să-l consulte, dar mai mult de formă. Cu trecerea timpului devenise tot mai autoritară. Știa ceea ce era just... Știa ce era mai bine... Politicos, el renunța la judecățile și avertismentele sale întâmplătoare. Se gândea că Rachel nu avea nevoie nici de ajutorul său, nici de dragostea sa. Era foarte prinsă, fericită, teribil de energică.

Deși nu putea să nu se simtă rănit, Leo nutrea pentru ea un curios sentiment de compătimire, ca și cum ar fi intuit că o apucase pe o cale periculoasă.

La izbucnirea războiului, în 1939, activitățile doamnei Argyle s-au dublat imediat. Cum i-a venit ideea să deschidă un cămin de război pentru copiii din cartierele sărace ale Londrei, cum a și intrat în contact cu multe persoane influente din capitală. Ministrul Sănătății era foarte dispus la colaborare și ea a căutat și a găsit o casă potrivită scopului. O casă construită recent, situată într-o parte îndepărtată a Angliei, după toate probabilitățile ferită de bombardament. În care putea găzdui până la 18 copii între 2 și 7 ani. Le sosiseră unii provenind din familii nevoiașе și alții – copii ai unor oameni loviți de nenorocire. Orfani, copii nelegitimi ai căror mame nu aveau nici o intenție să se lase evacuate cu ei, nici dorința de a-i supraveghea, copii maltratați sau neglijați. Trei sau patru erau schilozi. Pentru tratamentul ortopedic, Rachel angajase personal special, o maseuză suedeză, infirmieră profesionistă, și alte două, și ele cu atestat. Și nu se limitase la asigurarea tuturor comodităților, ci chiar la lux. O dată Leo își exprimase reticențele: "Nu uita,

Rachel, că acești copii vor trebui să se întoarcă să trăiască în mediul din care i-am smuls. Nu trebuie să faci să le fie prea greu". Era răspunsă cu căldură: "Nu se va face niciodată îndeajuns pentru aceste sărmăne făpturi. Niciodată!" El insistase: "Da, dar vor trebui să se întoarcă". Cu un gest de nepăsare, Rachel spusese: "S-ar putea să nu fie necesar. Poate că..., dar o să vedem mai târziu".

Cerințele războiului au adus repede schimbări. Infirmierele, recalcitrante la supravegherea sănătății unor copii cărora le mergeau foarte bine în timp ce era atâta nevoie de munca lor în alte părți, au trebuit să fie înlocuite frecvent. În cele din urmă au rămas numai o infirmieră bătrână și Kirsten Lindstrom. Când s-a ajuns la lipsa personalului de serviciu, Kirsten s-a sacrificat, trudind cu devotament și altruism.

Iar Rachel Argyle a fost extrem de ocupată și de fericită. Nu au lipsit momentele de dezorientare, își aminti Leo, ca în ziua în care soția sa, frământată de pierderea în greutate și de poftă de mâncare a unui băiețel, Micky, a chemat medicul. Acesta, negăsind nimic, își exprimase în fața doamnei Argyle părerea că băiatul ar fi suferit de dor. Imediat, ea a respins ideea. "Este imposibil! Nu știți din ce casă a venit. Îl loveau, îl maltratau. Trebuie să fi fost un iad pentru el!" "Cu toate acestea, obiectase doctorul MacMaster, n-ar fi de mirare. Unicul lucru e să încercați să-l faceți să vorbească". Și într-o zi, Micky a vorbit. Plângând cu sughituri în pătucul său, respingând-o pe Rachel cu pumnișorii: "Vreau să merg acasă! Vreau să mă întorc la mama!" Rachel rămăsese descumpănită, aproape nu-i venea să creadă: "Nu poate să-și dorească mama. Nu-i purta deloc de grijă și îl bătea de câte ori se îmbăta". Cu blândețe, el îi zisese: "Dar mergi împotriva naturii, Rachel. E mama sa și copilul o iubește". "Frumos soi de mamă!" "El e carne din carnea sa și sânge din sângele ei. Aceste lucruri nu pot fi înlocuite". Însă ea îi răspunsese: "De-acum ar trebui să mă considere pe mine mama lui".

Biata Rachel, gândi Leo. Biata Rachel, care putea să cumpere atâtea lucruri... Și care le cumpăra pentru alții. Care putea să dăruiască dragoste, îngrijire, o casă pentru micuții aceia abandonați, să cumpere totul pentru ei... Dar nu iubirea lor pentru ea.

Apoi, o dată războiul sfârșit, copiii au început să se reîntoarcă la Londra, ceruți de părinți sau de rude. Nu toți însă. Unii rămăseseră abandonați. Rachel îi spusese: "Știi, Leo, de-acum sunt ca și copiii noștri. A sosit momentul să ne formăm cu adevărat o familie a noastră. Patru sau cinci pot să rămână cu noi. Îi vom adopta, vom avea grijă de ei și vor fi copiii noștri". El se simțise vag stingherit, fără să înțeleagă motivul. Nu că ar fi dezaprobat ideea de a ține micuții, dar instinctiv intuise eroarea. Nu se putea presupune că ar fi fost natural să-ți creezi o familie cu mijloace artificiale. "Nu te gândești că este riscant?" Dar ea i-a răspuns: "Riscant? Ce importanță are că e riscant? Este o acțiune meritorie".

Da, probabil că era... Însă el nu se simțea la fel de sigur. Dar de-acum se înstrăinase într-atât în lumea sa rece, nebuloasă, că nu mai putea să decidă. Ca de atâtea ori, spusese: "Trebuie să faci cum crezi tu mai bine, Rachel".

Triumfătoare și fericită, ea își făcuse planurile sale, consultase juriștii și rezolvase totul cu obișnuitul ei simț practic. Și-așa își achiziționase o familie. Mary, cea mai mare, adusă de la New York; Micky, băiețelul nostalgic, care adormise atât de des plângând, pentru că îi era dor de casa sa umilă și de neglijenta și irascibila sa mamă; Tina, micuța creolă născută dintr-o femeie dubioasă și un marinăr sudamerican; Hester, fiica nelegitimă a unei tinere irlandeze, care înțelegea să-și refacă viața; și Jacko, simpaticul copil cu aer de maimuțică, cel care îi distra cu năstrușniciile sale și care reușea întotdeauna să evite pedepsele cu poveștile sale și să obțină, cu lingușeli, dulciuri în plus și de la o persoană severă ca domnișoara Lindstrom, al cărui tată executa o pedeapsă în închisoare și a cărui mamă plecase cu un altul.

Da, gândi, fusese o faptă bună să-i ia pe copiii aceia, să le ofere avantajele unei case și dragostea unui tată și a unei mame. Rachel avea tot dreptul să se mândrească. Numai că rezultatele nu au corespuns aspirațiilor sale... pentru că micuții aceia nu erau copiii pe care el și ea i-ar fi adus pe lume. În ei nu era sângele strămoșilor lui Rachel, muncitori cutezători și cumpătați, nici avântul și ambiția cu care membrii mai puțin scrupuloși ai acelei familii își asiguraseră un loc în societate. Nimic din inefabila bunătate sufletească și din integritatea judecății pe care Leo și le amintea la propriul tată și la părinții lui sau din strălucita înzestrare intelectuală a bunicilor săi din partea mamei.

Tot ceea ce mediul putea să facă fusese făcut pentru ei. Dar dacă putea să facă foarte mult, nu putea să facă totul, semințele acelei slăbiciuni care îi adusesese într-o primă etapă în căminul de război erau apte să germineze, o dată stimulate. În această privință, Jacko furnizase un exemplu complet. Băiatul acela dezinvolt și fermecător, cu glumele sale, cu lingușelile sale, cu ușurința sa în a-i duce pe toți de nas, era în substanța sa tipul delicventului. O demonstrase foarte curând cu furțișaguri copilărești, cu minciuni. Toate, lucruri care fuseseră atribuite proastei educații inițiale. Lucruri care se puteau corija ușor, zicea Rachel. Dar nu se corectaseră niciodată.

La școală nu aduna decât note de reproș. Studiile universitare sfârșiseră într-un dezastru și de-atunci urmasă o serie lungă de incidente. De fiecare dată, el și Rachel făcuseră tot ce era cu putință ca să-i reconfirme băiatului afecțiunea și încrederea lor, pentru a-i găsi o muncă potrivită, în care, implicându-se, ar fi putut să obțină o reușită optimă. Poate, se gândi Leo, fuseseră prea blânzi.

Dar, nu! Blânzi sau inflexibili, cu Jacko rezultatul final ar fi fost același. Ceea ce dorea trebuia să aibă. Și dacă nu putea să obțină cu mijloace legitime, era gata să recurgă la alte căi. Însă nu era îndeajuns de abil pentru crimă, nici măcar pentru cea mărunță. Și astfel se ajunsese la' aceea zi de pe urmă, când, rămas fără nici o para și cu spaima de a sfârși în închisoare, venise să ceară bani, ca și cum ar fi avut dreptul, și să amenințe. Apoi plecase urlând că la întoarcere ar fi mai bine să aibă pregătită suma... "Altfel..."

Și așa... Rachel murise. Cât i se părea de depărtat tot trecutul! Acei ani lungi de război cu băieți și fete care creșteau. Și el? Depărtat și el, incolor. Ca și cum energia robustă și gustul de a trăi pe care Rachel le poseda l-ar fi consumat pe dinăuntru, lăsându-l vlăguit și secătuit, cu o imensă nevoie de căldură și de dragoste.

Chiar și acum nu reușea să-și aducă aminte bine când intuise pentru prima oară că aceste lucruri îi erau aproape... La îndemână. Nu oferite, dar prezente.

Gwenda, utila sa secretară, permanent promptă, amabilă, serviabilă. Era ceva în ea care i-o amintea pe Rachel la întâia lor întâlnire. Aceeași ardoare, același entuziasm, aceeași expansivitate. numai că în Gwenda toate acestea erau pentru el. Nu pentru ipoteticii fii pe care ar fi putut într-o zi să-i aibă. Chiar pentru el. A fost ca și cum căldura i-ar fi cuprins mâinile întinse... Când și-a dat seama că nu-i era indiferent? Greu de spus. Nu fusese o relație neașteptată. Dar pe neașteptate, într-o zi, a înțeles că o iubea. Și că n-ar fi putut niciodată să se căsătorească atât timp cât Rachel era vie...

Cu un suspin, Leo se îndreptă în fotoliu și își bău ceaiul de-acum rece.

Capitolul IX

Calgary plecase de puțină vreme, când doctorul MacMaster primi un al doilea vizitator.

– Ah! Don! Ce plăcere să te văd! Vino aici și spune-mi. Tu ai ceva în minte. Îmi dau seama imediat, când te văd cu fruntea încruntată așa.

Doctorul Donald Craig îi zâmbi chinuit. Era un tânăr chipeș și serios, care se lua în serios și își lua munca în serios. Bătrânul medic la pensie avea multă simpatie pentru tânărul său succesor, dar câteodată ar fi dorit ca Donald Craig să știe și de glumă.

– Sunt teribil de îngrijorat, Mac.

Fața lui MacMaster își schimbă expresia.

– Îmi pare rău, băiatule. Îmi pare foarte rău. Vești proaste?

Tânărul clătină din cap.

– Nu, nu. Faptul e că... Ascultă, Mac, am nevoie să stau de vorbă cu cineva. Dumneata îi cunoști, ești aici de ani de zile și știi totul despre ei. Și trebuie să știu și eu, ca să înțeleg ce mă așteaptă.

Sprâncenele stufoase ale lui MacMaster se înălțară încet.

– Să auzim care e problema, spune.

– Este vorba de familia Argyle. Cu siguranță, știi, îmi închipui că știu toți, că Hester Argyle și cu mine...

Bătrânul medic încuviință.

– Pe vremea mea se zicea, "o discretă simpatie reciprocă" și era o expresie nimerită.

– Sunt îndrăgostit până peste cap de ea, se spovedi Donald cu simplitate, și cred că ține la mine. Și-acum – toate astea!

– A, da, grațierea lui Jacko. O grațiere care vine prea târziu pentru el.

– Da. Și tocmai de asta mi se pare – greșesc, o știu foarte bine, dar nu pot să fac altfel, – mi se pare că ar fi fost mai bine dacă... Dacă această nouă mărturie nu ar mai fi ieșit niciodată la iveală.

– Oh, nu numai tu ai această impresie, îl asigură MacMaster. După câte înțeleg o au mai mulți: de la comisar la familia Argyle și la omul însuși care, reîntors din Antarctica, a furnizat mărturia. A fost cu puțin înainte aici, adăugă.

Donald Craig avu o expresie alarmată.

– Adevărat? A spus ceva?

– Cum să-ți zic?

– Are o bănuială despre cine...

Doctorul MacMaster negă încet din cap.

– Nu, răspunse. Nu are nici cea mai mică idee. Cum ar putea să aibă!... a căzut din cer și i-a văzut pentru prima oară. Se pare ca nimeni nu are vreo idee.

– Da, se poate.

– Ce te-a răvășit așa, Donald?

Donald Craig respiră adânc.

– Hester mi-a telefonat în seara aceea, după ce acest Calgary a fost acolo. După programul la cabinet, plănuisem să mergem la Drymouth, să ascultăm o conferință despre tipurile de criminali care se găsesc la Shakespeare.

– O temă deosebit de indicată, aș zice.

– La telefon mi-a spus că n-o să vină din cauza unei vești răscolitoare pentru toți.

– Așa! Cea adusă de doctorul Calgary.

– Da, dar pe moment nu mi-a vorbit de el. Era tulburată. Părea... Nu știu cum să explic.

– Sânge irlandez! comentă MacMaster.

– Părea total debusolată, înfricoșată. Ah, nu știu cum să zic!

– Ei, la ce să te aștepți? Nu are încă 20 de ani.

– Dar de ce trebuia să fie atât de răvășită? Îți spun, Mac, îi este îngrozitor de teamă.

– Dar... Da, se poate.

– Te gândești că... La ce te gândești?

– Aș zice că e important ceea ce gândești tu.

Tânărul spuse cu amărăciune:

– Probabil că dacă n-aș fi fost medic, asemenea lucruri nici nu mi-ar fi trecut prin minte. Ar fi iubita mea și iubita mea nu poate face rău. Dar așa...

– Hai, vorbește! E mai bine să te eliberezi imediat!

– Vezi, cunosc puțin lucrurile care îi trec prin minte lui Hester. Ea... este victima unei rătăcirii inițiale.

– Da, da, așa se zice în vremurile de azi.

– N-a avut încă timp să se integreze într-un mod adecvat. În perioada delictului suferea de un sentiment perfect normal la o tânără adolescentă: repulsia față de autoritate. Ar fi vrut să se sustragă dragostei opresive care, în zilele noastre, e vinovată pentru atâtea dureri. Voia să se revolte, să plece. chiar ea mi-a povestit că o dată a fugit de acasă și s-a alăturat unei trupe de teatru de mână a patra. În împrejurarea aceea, mama sa s-a purtat rezonabil, gândesc. A sfătuit-o pe Hester să meargă la Londra și să frecventeze Academia Regală de Artă Dramatică, pentru ca să studieze serios, dacă dorea să devină actriță. Dar Hester nu o dorea cu adevărat. În realitate, fuga ei era numai o bravadă, ca să-și demonstreze propria independență. Cu toate acestea, soții Argyle nu au făcut nici o presiune asupra ei și au subvenționat-o cu generozitate.

– Foarte înțelept, observă MacMaster.

– Pe urmă, ea a avut aventura aceea prostească, era vorba de un actor de vârstă mijlocie, care făcea parte din trupă. În final, și-a dat seama singură că nu era bine. Doamna Argyle a intervenit, a tratat cu el și Hester s-a întors acasă.

– Cu lecția învățată, cum se zicea pe vremea mea, spuse MacMaster. Dar, firește, asta n-a plăcut nimănui. Și nici lui Hester.

Donald Craig continuă, cu neliniște: Resentimentul nu înceta să ardă pe dinăuntru. Mai rău decât atât, a trebuit să recunoască, dacă nu deschis, față de sine însăși, că mama sa avusese perfectă dreptate: nu valora nimic ca actriță, iar bărbatul căruia îi dăruise afecțiunea nu era de ea. Și-a dat seama că, în fond, nu-l iubise cu adevărat. Dar gândul că mama știe întotdeauna totul este iritant pentru tineri.

– Da, aprobă MacMaster. Și acesta era unul din defectele doamnei Argyle, chiar dacă ea nu-l conștientizase niciodată ca atare. Efectiv, avea aproape permanent dreptate, știa mai mult decât ceilalți. Dacă ar fi fost una din acele femei care se înglobează în datorii, rățăcesc cheile, pierd trenul și fac mii de prostii, toți ai ei ar fi ținut mai mult la ea. E trist, crud, dar așa e viața. Și nu era îndeajuns de vicleană ca să obțină ceea ce dorea cu șiretenie. Se complăcea în a fi capabilă și judecată și avea o absolută siguranță de sine. E un lucru foarte greu de suportat când ești tânăr.

– Știu, spuse Donald Craig. Îmi dau foarte bine seama și tocmai de aceea intuiesc... Se opri.

– Ar fi mai bine să continui eu pentru tine, nu-i așa, Don? zise MacMaster cu delicatețe. Te temi că lui Hester a ta, auzind cearta dintre mama sa și Jack, i s-a urcat sângele la cap și că – într-un impuls de revoltă împotriva autorității, în genere, și împotriva presupusei omnisciențe a mamei, în special – a înfășcat vătraiul și a ucis-o. De asta te temi, nu?

Tânărul încuviință, cu o figură nenorocită.

– De fapt, n-o cred, dar simt... Simt că ar fi putut să se întâmple. Nu am impresia că Hester și-a găsit echilibrul. Îmi pare tânără pentru vârsta sa, dezorientată, expusă riscului unor perturbări mintale. Dacă mă gândesc la toți cei din casă mi se pare improbabil să fi fost unul din ei, până ajung la Hester. Și atunci... Nu mă simt sigur.

– Înțeleg, zise doctorul MacMaster. Da, înțeleg.

– Nu-i găsesc nici o vină, se grăbi să adauge Craig. Nu cred că biata de ea ar fi știut cu adevărat ceea ce făcea. Eu nu îl consider un omucid, ci mai exact un act impulsiv, de nesupunere, de revoltă, de sete de libertate însoțită de convingerea că n-ar fi fost niciodată liberă până ce... Până ce mama n-ar fi dispărut.

– Această ultimă ipoteză este destul de verosimilă, zice MacMaster. E unicul mobil și e mai de grabă singular. Nu dintre cele care par mobile în ochii legii. Dorința de a fi liberi. Liberi de cătușele unei personalități mai puternice. Doar pentru că la moartea doamnei Argyle, nici unul dintre ei nu ar fi moștenit o grămadă de bani, legea crede că n-ar fi avut un mobil. Dar îmi închipui că și controlul financiar era din plin în mâinile doamnei Argyle, dată fiind influența sa asupra fiduciarilor. Da, moartea sa reprezenta pentru ei o eliberare. Nu numai pentru Hester, băiatul meu. Îi oferea lui Leo libertatea de a se căsători cu o altă femeie; lui Mary să aibă grijă de soțul ei cum îi pria; lui Micky să-și trăiască propria viață după cum dorea. Chiar și Tina, mănzul acela brun, care stă toată ziua la bibliotecă, ar putea să fi simțit nevoia de libertate.

– Am venit să-ți vorbesc, reluă Donald, ca să știu ce gândești... Și dacă dumneata crezi că poate să fi fost așa.

– Te referi la Hester?

– Da.

– Cred că ar fi putut, răspunse încet MacMaster. Dar nu știu dacă a făcut-o.

– Te gândești că s-ar fi putut să se fi întâmplat exact cum ți-am zis eu?

– Da. După mine, ceea ce ți-ai imaginat nu este cu totul imposibil. Dar nu este deloc sigur, Donald.

Respirația tânărului deveni sacadată.

– Trebuie s-o știu, Mac. Este indispensabil. Trebuie să știu. Dacă însăși Hester mi-o va spune, atunci totul va fi bine. Ne vom căsători cât de curând și eu voi veghea asupra ei.

– Ți-e numai bine că superintendentul Huish nu poate să te audă, observă sarcastic MacMaster.

– De obicei sunt un cetățean care respectă legea, replică Donald, dar știi și dumneata, Mac, foarte bine, cum sunt tratate problemele psihologice la tribunal. După mine, a fost o nenorocire, nu un asasinat comis cu sânge rece sau cu sânge fierbinte.

– Pentru că ești îndrăgostit de fată.

– Ține cont că îți vorbesc confidențial.

– Țin.

– Dacă Hester îmi spune, ajunge că o știu eu: împreună vom depăși acest lucru. Dar e nevoie să mi-o zică ea însăși. Nu pot să-mi petrec întreaga viață fără să știu.

– Vrei să spui că nu te simți în stare să te însori cu ea în umbra bănuiei?

– Dumneata, în locul meu, ce-ai face?

– Nu știu. Dacă mi s-ar fi întâmplat când aș fi avut vârsta ta și aș fi iubit-o pe fată, probabil aș fi fost convins de nevinovăția ei.

– Pentru mine, nu e atât o chestiune de nevinovăție sau vinovăție, cât necesitatea de a ști.

– Și dacă ea și-ar fi ucis într-adevăr, mama, iar tu ai ști-o, ai lua-o de soție convins că ați trăi fericiți?

– Da.

– N-o crede~ exclamă MacMaster. Ați trăi chinuiți, și tu ai simți zilnic amărăciunea și te-ai gândi că vătraiul de la șemineu e un pic prea greu. Iar ea ți-ar citi gândul. Nu, nu...

Capitolul X

– **S**unt sigur, Marshall, că vei înțelege motivul pentru care ți-am cerut să vi aici să stai de vorbă cu noi.

– Da, firește, zise avocatul Marshall. E un lucru pe care dacă nu mi l-ați fi propus dumneavoastră, domnule Argyle, l-aș fi sugerat eu însumi. Vestea era în toate ziarele de dimineață și, fără nici o îndoială, v-a suscita o înviorare a interesului presei.

– Deja am primit câteva telefoane de la ziariști care vor să ne ia interviuri, interveni Mary Durrant.

– Da, era de așteptat. V-aș sfătui să adoptați atitudinea celui care nu are comentarii de făcut. Normal, sunteți foarte bucuroși și mulțumiți, dar preferați să nu discutați chestiunea.

Leo spuse:

– Superintendentul Huish, care tocmai s-a ocupat de caz, a cerut să vină mâine dimineață pentru o discuție.

– Da. Da, mă tem că există posibilitatea redeschiderii cazului, deși nu cred că poliția poate să speră să ajungă la un rezultat palpabil. La urma urmelor, au trecut doi ani și ceea ce lumea și-ar fi putut aminti atunci, lumea din ținut, adică, va fi uitat de acum. Sub anumite aspecte este păcat, firește, dar nu se poate face nimic.

– Aș spune că totul este foarte clar, observă Mary Durrant. Casa era închisă ermetic pentru intruși, dar dacă ar fi venit cineva să o implore pe mama sub pretextul unei nenorociri sau prefăcându-se prieten al prietenilor ei, aproape sigur că ar fi fost primit. După părerea mea, așa trebuie să se fi întâmplat. Tatălui meu i s-a părut că aude soneria, imediat după șapte.

Marshall îi aruncă lui Leo o privire interogativă.

– Intr-adevăr, mi se pare că am spus asta, zise Leo. Normal, acum nu pot să-mi amintesc cu limpezime, dar pe moment eram sub această impresie. Ba chiar eram gata să cobor când am crezut că aud ușa care se deschidea și se închidea. Nu a fost nici un sunet de voci, nici rumori care să te ducă cu gândul la cineva intrat cu forța sau care se comportă violent. L-aș fi auzit, mă gândesc.

– Foarte just, căzu de acord domnul Marshall. Da, după părerea mea, nu e nici o îndoială că lucrurile au decurs așa. Cunoaștem prea multe cazuri de indivizi lipsiți de scrupule, care, povestind o istorie plauzibilă despre o nenorocire, reușesc să pătrundă în case cu singurul scop de a-l agresa pe cel care i-a lăsat să intre și apoi să o șteargă cu toți banii pe care au putut să pună mâna.

Vorbea pe un ton excesiv de convingător, rotindu-și privirea pe mica adunare, observându-i rând pe rând și înregistrându-i cu grijă în mintea sa meticuloasă. Mary Durrant, o prezență plăcută, lipsită de imaginație, impasibilă, chiar un pic distantă, aparent stăpână pe sine. În spate, pe scaunul său cu rotile, soțul. Inteligent, Philip Durrant, se gândi Marshall. A fi putut să ajungă cineva, dacă n-ar fi fost priceperea sa scăzută în materie de afaceri. Nu trata însă problema cu același calm ca soția sa. Ochii lui erau atenți și gânditori. Trebuia, desigur, să-și dea seama, mai mult decât ceilalți, ce implica chestiunea în întregul său. Și firește și Mary Durrant putea să fie mai puțin calmă decât părea. Încă de mică fusese întotdeauna în stare să-și ascundă propriile sentimente.

Când Philip Durrant se mișcă ușor în scaun, în timp ce ochii săi inteligenți și vii îl priveau puțin ironic pe avocat, Mary își întoarse brusc capul. Privirea plină de adorație pe care i-o dăruia soțului îl făcu să tresară pe Marshall. Știa că era o soție devotată, dar o considerase atâta și atâta timp o creatură calmă și mai curând incapabilă de pasiune, neînstare de puternice simpatii și antipatii, și această neașteptată revelație îl surprinse. Așadar, femeia aceasta nutrea un sentiment atât de profund pentru partenerul ei? Cât despre el, Philip Durrant, părea stingherit. Neliniștit pentru viitor, poate. Și nu greșea. În fața avocatului stătea Michy. Tânăr, chipeș, amar. “La urma urmelor, de ce?” se gândi Marshall. Nu avusese întotdeauna totul? De ce expresia aceea de om mereu în luptă cu lumea? Alături de el

ședea Tina, cu ceva care te făcea să te gândești la o elegantă pisicuță neagră. Întunecată, cu vocea aceea catifelată, cu ochii mari și enigmatici și cu o grație a mișcărilor oarecum sinuoasă. Tipul liniștit, da, dar poate, în fond, nu într-atât. În definitiv, Marshall o cunoștea puțin pe Tina. Luase postul de bibliotecară sugerat de doamna Argyle. La Redmyn ocupa un apartament și își petrecea sfârșitul de săptămână acasă. În aparență, cel mai docil și mai mulțumit membru al familiei. Dar în realitate? Cu toate acestea, era străină de afacere, pentru că în seara aceea nu se găsea aici. Totuși, dacă te gândeai că Redmyn se afla numai la 25 de mile... Oricum se putea presupune că Tina și Micky nu fuseseră deloc amestecați.

Marshall își trecu rapid privirea asupra lui Kirsten Lindstrom, care îl țintuia cu un aer puțin războinic. Și dacă fusese suedeza – cuprinsă de o furie de viking – cea care își agresase stăpâna? Nu s-ar fi mirat. Nimic nu-l putea surprinde pe cel care de ani și ani de zile avea de-a face cu chestiuni ale legii. Fata bătrână refulată, invidioasă, geloasă, care nutrea rânchiună pentru in Justiții reale sau imaginare. Și nu numai că nu aparținea familiei, dar mai era și străină. Însă Kirsten Lindstrom l-ar fi distrus deliberat pe Jack, profitând de cearta pe care putea s-o fi auzit? Asta era mai greu de crezut. Kirsten îl adora pe Jack. Fusese întotdeauna foarte atașată de copii. Nu, nu se putea crede așa ceva despre ea.

Privirea i se opri pe Leo Argyle și Gwenda Vaughan. Logodna lor nu fusese anunțată, dar nu era un secret. Probabil poliția o știa, și, din punctul ei de vedere, cheia misterului trebuia să se găsească aici. Existau nenumărate precedente: soțul, soția și cealaltă. Însă Marshall nu credea că Leo Argyle și-ar fi agresat soția. Îl cunoștea de mulți ani și avea o părere foarte bună despre el. Un intelectual. Un om cu o inimă sensibilă, dedicat unor lecturi profunde, care

cerceta lucrurile vieții cu o detașare filozofică. Nu soii care își omoară soția cu un vâtrai. Firește, când un bărbat se îndrăgostește la o anumită vârstă... Dar, nu! Marfă ieftină de cronică neagră! Imposibil să ți-l închipui pe Leo...

Mai degrabă femeia? Despre această Gwenda Vaughan știa puțin sau nimic. Îi observă buzele cărnoase și figura înfloritoare. Era îndrăgostită de Leo și probabil de ceva timp. Apropo de un divorț, se întrebă, ce - ar fi gândit doamna Argyle? Marshall nu avea idee, dar sigur lui Leo, tip de modă veche, nu i-ar fi plăcut. Nu credea că Gwenda Vaughan ar fi fost amanta lui Leo și asta făcea mai probabil faptul că dacă ar fi văzut o ocazie bună ca să se elibereze de doamna Argyle cu certitudinea că nu va fi suspectată... Reflectă un moment. Gwenda Vaughan l-ar fi sacrificat pe Jack fără scrupule? Într-adevăr, nu i se părea că l-ar fi simpatizat vreodată. La ea, farmecul lui Jack nu ținea. Iar femeile - domnul Marshall o știa prea bine - erau nemiloase. Deci, nu putea fi exclusă. Era foarte puțin probabil ca, după atâta timp, poliția să găsească probe. Și el nu putea să vadă ce probe ar putea să existe în privința secretarei. Stătuse toată ziua în bibliotecă împreună cu Leo, apoi îl salutase și coborâse scara. Nimeni nu putea să spună dacă intrase în salonașul doamnei Argyle și luase vâtraiul, apropiindu-se pe la spate de femeia așezată la birou și aplecată peste hârtii, fără să bănuiască nimic. Și după ce ar fi doborât-o, nu ar fi avut altceva de făcut decât să arunce vâtraiul, să iasă și să plece acasă cum făcea de obicei. Dacă se întâmplase așa, Marshall nu vedea cum poliția sau oricare altcineva ar fi putut să o stabilească.

Întoarse ochii spre Hester. O tânără grațioasă, ba chiar frumoasă. De o frumusețe mai degrabă stranie și tulburătoare. Ar fi vrut să știe a cui fiică era. Exista în ea ceva rebel și sălbatic. Aproape că ar fi putut fi definită drept o făptură disperată. Ce rațiune avea să fie așa? Fugise prosteste ca să urce pe scenă și avusese o aventură stupidă

cu un bărbat de nedorit. Apoi se căise, se întorsese acasă la doamna Argyle și-i venise mintea la cap. Cu toate acestea, nu putea fi exclusă, pentru că nimeni nu cunoștea lucrarea minții sale și ciudatele efecte pe care le avea asupra ei disperarea. Însă n-ar fi știut-o nici poliția.

Efectiv, se gândi Marshall, era puțin probabil ca poliția – chiar dacă avea idee despre cine era vinovatul – să fi putut să-l dovedească. Pe ansamblu, situația era deci satisfăcătoare. Satisfăcătoare? Tresări, reflectând mai bine. Putea să fie satisfăcătoare o situație blocată și foarte încurcată ?

Se întreabă dacă acești Argyle, individual, știau adevărul și trase concluzia că nu. Bineînțeles, în afară de unul... pe cât se putea presupune. Aveau bănuieli? Poate nu, deocamdată, dar foarte curând ar fi putut să se întrebe... Să răscolească în memorie... Neplăcut. O, da: o situație foarte neplăcută.

Toate aceste gânduri nu ocupaseră prea mult timp. Marshall se smulse din meditație și văzu ochii lui Micky ațintiți asupra sa, cu o scânteie de batjocură.

– Așadar, verdictul dumneavoastră e acesta, nu-i așa, domnule avocat? întreabă tânărul. Străinul, intrusul necunoscut, răufăcătorul care omoară, fură și se topește. Așa-i?

– După câte se pare, trebuie să acceptăm această versiune, răspunse avocatul.

Micky izbucni în râs, răsturnându-se pe spate, în fotoliu.

– Aceasta e versiunea la care trebuie să aderăm, nu?

– Ei, bine, da, Michael, aș sugera-o.

Vocea avocatului Marshall avea o notă clară de avertisment.

Micky dădu din cap.

– Înțeleg. O sugerați. Da, da, aș zice că aveți perfectă dreptate. Dar dumneavoastră nu credeți în asta. E adevărat?

Marshall îi aruncă o căutătură înghețată. Iată necazul cu lumea care nu cunoaște sensul legal al discuției. Se încăpățâna să spună lucruri pe care nu ar fi trebuit să le zică.

– În măsura în care poate conta, opinia mea este aceasta.

În tonul său, care nu admitea replică, era dezaprobare. Micky își roti privirea de jur-împrejur.

– Ce gândim noi, toți? întrebă. Ei, tu, iubită Tina, care îți privești vârful nasului, liniștită ca de obicei, nu ai nici o idee? Vreo versiune neautorizată, ca să zic așa? Dar tu, Mary? Ai vorbit puțin, aș spune.

– Normal, sunt de acord cu domnul Marshall, răspunse Mary, aspră. Ce altă soluție ar putea fi?

– Philip nu gândește ca tine, replică Micky.

Mary se întoarse brusc să se uite la soțul ei. Philip Durrant zise calm:

– Ai face mai bine să-ți ții limba legată, Micky. Nu-i sănătos să vorbești prea mult când ești într-o poziție critică. Iar noi suntem.

– Așadar, nici unul nu-și va exprima o părere, nu? reluă Micky. Foarte bine. Așa să fie! Dar să ne gândim cu toții, puțin, diseară, înainte de a merge la culcare. Ar putea să fie util, să știți! În definitiv, omul are nevoie de orientare, ca să zic așa. Tu, Kirsty, nu știi nimic, chiar nimic? De obicei ești bine informată. După câte îmi aduc aminte, știai mereu ce se întâmpla, chiar dacă nu spuneai.

Kirsten Lindstrom răspunse nu fără demnitate:

– Și eu cred că ar trebui să-ți stăpânești limba, Micky. Domnul Durrant are dreptate. Nu e un lucru înțelept să vorbești prea mult.

– Am putea să recurgem la vot, propuse Micky. Să scriem fiecare câte un nume pe o hârtie și să le aruncăm într-o pălărie. Ar fi interesant de văzut cine ar obține majoritatea, nu credeți?

De data aceasta, Kirsty ridică vocea:

– Acum, ajunge! Nu o face pe băiețelul nesăbuit de odinioară! De-acum ești mare.

– Am zis numai că ar trebui să ne gândim, spuse Micky, desumflat.

– Ne vom gândi, replică femeia.

Glasul îi devinise amar.

Noaptea coborî la Sunny Point.

În casă, șapte persoane se retraseră în camerele lor, dar nici una nu dormi bine.

Capitolul XI

Philip Durrant, de când nu mai putea să aibă activitate fizică, găsisese tot mai mult alinare în activitatea mentală, conștient de resursele pe care inteligența i le pune la dispoziție. Câteodată se amuza să vadă reacțiile celor care îi stăteau în jur. Deseori, ceea ce spunea și făcea nu era spontan, ci calculat exclusiv pentru a observa efectul pe care îl producea. Era, pentru el, un soi de joc. Când obținea rezultatul prevăzut consemna un punct în propriul avantaj.

Cu acest fel de-ași trece timpul, descoperise, poate pentru prima dată în viața sa, că era un observator atent al personalității umane în contrastele sale și în realitatea sa.

Personalitatea umană, prin ea însăși, nu îl interesase niciodată cine știe ce, până atunci. Lumea cu care venea în contact îi era simpatcă sau antipatică, îl distra sau îl plictisea. Fusesse mereu un om de acțiune, nu de reflecție. Își exersase puternica imaginație în a născoci diverse proiecte ca să facă bani. Toate aceste proiecte erau perfecte în esența lor, dar din cauza desăvârșitei sale lipse de abilitate comercială, nu duseseră niciodată la nimic. Exilat din viața

activă, începuse să-și de-a seama că persoanele nu erau simpli pioni pe tabla de șah.

Deja în perioada internării, istoriile amoroase ale infirmierelor, strategia secretă și meschinele necazuri din viața de spital se impuseseră atenției sale, pentru că nu avea altceva care să-l țină ocupat. Apoi își făcuse din asta un obicei. Oamenii... Iată ceea ce-i oferea, acum, viața. Oameni de studiat, de sondat, de redus la propria esență. Să intuiască reacțiile altuia, să i le provoace, să i se confirme dacă le-a nimerit. Ei, putea să fie foarte interesant...

Abia în seara aceasta, în timpul reuniunii din bibliotecă, își dăduse seama cât de puțin le cunoștea pe rudele soției sale. Cum erau în realitate, în intimitatea lor? Ciudat cum nu cunoști niciodată îndeajuns lumea... Și chiar pe propria soție. Într-adevăr, ce știa el despre Mary?

Se îndrăgostise de ea fiindcă înfățișarea și felul ei de-a fi calm și serios îi plăcuseră. Pe deasupra, avea bani și pentru el și acest lucru avusese importanță. Înainte de a se fi căsătorit cu o fată care nu posedă nimic, s-ar fi gândit de două ori. Căsătoria mersese senin și el se amuzase să o necăjescă, să-i spună Polly și să-i vadă privirea perplexă atunci când nu-i înțelegea calambururile. Dar, în realitate, ce știa despre gândurile și sentimentele ei? Știa că ea îl iubea cu profundă și pasionată devoțiune. De asta era sigur, și, gândindu-se, se simți stânjenit îndoindu-și umerii ca pentru a ușura o povară. Devoțiunea era un lucru minunat când putea să se depărteze de ea pentru nouă sau zece ore pe zi și să o regăsească la întoarcere acasă. Dar acum se simțea în plasă. Mary îl supraveghea, îl îngrijea, îl răsfăța. Iar el sfârșea prin a suspina după un pic de sănătoasă nebăgare în seamă... La naiba, trebuia să găsească niște mijloace de evadare. Evadare mentală, dat fiind că nici o alta nu era cu putință. Trebuia să se refugieze în regatul fanteziei sau în cel al reflecției.

Să reflecteze, de exemplu, la cine putea să fie răspunzător de moarte soacrei sale. Între ei doi fusese mereu o aversiune reciprocă. Ea nu ar fi vrut ca Mary să-l ia de soț (și ce altă alegere a lui Mary ar fi aprobat?), dar nu reușise s-o împiedice. Căsătoria avusese un început fericit și independent, apoi lucrurile merseseră rău. Întâi societatea aceea sud-americană, pe urmă cealaltă, de accesorii pentru biciclete (idei bune, amândouă, însă finanțarea fusese prost calculată) și apoi survenise greva feroviarilor argentinieni ca să completeze dezastrul. Pur și simplu, ghinion, dar, într-un anumit mod, simțea că vina fusese a doamnei Argyle. Nu dorise ca el să reușească. În cele din urmă, boala. Se părea că unica soluție, pentru ei, ar fi fost să locuiască la Sunny Point, unde cu siguranță ar fi fost bineveniți. El n-ar fi fost împotrivă... Ce importanță avea pentru un invalid, o jumătate de om, dacă trăia într-un loc sau altul? Dar Mary n-ar fi rămas aici cu plăcere.

Ei bine, nu fusese necesar să se stabilească la Sunny Point. După moartea doamnei Argyle, fiduciarii măriseră cota lui Mary și ei doi se întorseseră independenți.

Dispariția soacrei sale nu îl mâhnise deosebit. Bineînțeles, ar fi fost preferabil să moară de pneumonie sau de altă boală în patul ei. O crimă este întotdeauna antipatică, din cauza publicității și a titlurilor din ziare. Însă totul mersese destul de satisfăcător... Acuzatul avea o rotiță sărită, astfel că se putea recurge la o cantitate de argumentări psihologice. Pe deasupra, nu era fratele adevărat al lui Mary. Acum lucrurile nu mai mergeau atât de bine. A doua zi, superintendentul Huish avea să vină să le adreseze întrebări cu amabilul său accent din vest. Poate că ar fi fost prudent să se pregătească să răspundă....

Mary își peria părul lung și blond la oglindă. Ceva în calma ei indiferență îl irita.

– Ai făcut ultimele retușuri la istorioara ta pentru mâine, Polly? o întrebă. Ea se întoarse și-l privi năucită.

Vine superintendentul Huish. Te va întreba iar despre tot ce ai făcut în seara de nouă noiembrie!

– A, da... Dar a trecut de-acum atât timp. E aproape imposibil să-ți amintești.

– Dar el poate, Polly. Țasta-i faptul. El poate. În niște registre de poliție se află scris totul.

– Zău? Păstrează aceste lucruri?

– Măcar pentru zece ani, și în trei copii. Ei, bine, Polly, este foarte simplu. În-seara aceea, tu erai cu mine în această cameră. Și te-aș sfătui să nu spui că între șapte și șapte și jumătate ai ieșit.

– Dar numai ca să merg la baie. În definitiv, oricine poate să aibă nevoie să meargă la baie.

– Atunci nu le-ai zis. Îmi amintesc bine...

– Oi fi uitat.

– Mă gândeam că a fost instinctul de conservare... În orice caz, îmi aduc aminte că ți-am confirmat declarația. Ne aflam aici, împreună, de la șase și jumătate, și am jucat pichet, până când Kirsty a dat alarma. Nu trebuie să modificăm versiunea de atunci.

– Foarte bine, scumpule. Adeziunea sa era placidă. Indiferentă.

Philip se gândi: "Nu are chiar nici un pic de imaginație? Nu pricepe că vom petrece un urât sfert de oră?"

Aplecându-se înainte, o întreabă:

– Nu te interesează să știi cine e vinovatul? Nu este nici o îndoială că, și în această privință, Micky avea dreptate – este unul dintre noi. Nu te interesează să descoperi cine?

– Nu am fost nici tu, nici eu, zise Mary.

– E tot ceea ce te interesează să știi? Polly, ești fantastică!

Ea roși ușor.

– Nu văd ce e atât de ciudat.

– Într-adevăr, e clar că nu vezi... Ei bine, eu sunt altfel. Sunt curios.

– Presupun că nu o vom ști niciodată. Nici noi, nici poliția.

– Poate că cei de la poliție – nu. Vor avea prea puține elemente pe care să se bazeze. Dar noi suntem într-o poziție fericită.

– Ce vrei să zici, Philip ?

– Păi, noi suntem la curent cu unele mărunțișuri particulare. Cunoaștem intim grupușorul nostru și avem o idee destul de exactă despre ceea ce îl scoate din țâțâni pe fiecare. Cel puțin tu ar trebui să o ai, fiindcă ai crescut cu ei. Să auzim un pic părerea ta. Cine crezi că a fost?

– Nu am nici o idee, Philip.

– Atunci, încearcă să ghicești.

Ea replică brusc:

– Aș prefera să n-o știu. Nu vreau nici să mă gândesc.

– Struțule! exclamă soțul ei.

– Sincer, nu văd scopul... ghicitorii. E mult mai bine să nu știi nimic și să mergi înainte ca și până acum.

– A, nu! Asta-i imposibil. Aici greșești, fetița mea. Suspiciunea și-a început deja opera.

– Ce vrei să spui?

– De pildă, Hester și tinerelul ei... Zelosul doctor Donald, mereu serios și preocupat. Nu e sigur că a fost ea, dar n-o exclude... o observă cu anxietate, când crede că ea nu-și dă seama. Dar ea își dă prea bine seama! Iată, așadar, un exemplu. Poate a fost chiar ea... Tu ar trebui să o știi mai bine decât mine... Dar în caz contrar, îmi spui ce ar putea să facă pentru ca să-l convingă? Să-i spună neîncetat "Te rog, nu te gândi că am fost eu"? Și, totuși, nu ar avea altceva ce să facă.

– Într-adevăr, Philip, ai prea multă imaginație.

– Iar tu nu ai deloc, Polly. Uită-te și la sărmanul Leo! Marșul său nupțial cu Gwenda stă să sune retragerea. Ea este teribil de răscolită. Ai observat?

– Zău nu înțeleg de ce tăticu vrea să se recăsătorească la vârsta sa.

– El – da! Dar vezi că orice pas ca să se apropie de Gwenda le procură amândurora un mobil de prim-ordin pentru asasinat. Este stânjenitor.

– E o nebunie să te gândești, chiar și numai pentru o clipă, că tata ar fi ucis-o pe mama! protestă Mary. Asemenea lucruri nu se întâmplă.

– Ba da. Citește ziarele.

– Nu printre oameni din clasa noastră.

– Crima nu face deosebire de clasă, Polly. Și-apoi este Micky. Are ceva înăuntru care îl roade. E ciudat cât e de înțepător tot timpul! Tina pare senină, liniștită, imper-turbabilă. Dar are aerul că știe multe. Cât despre biata Kirsty...

Chipul lui Mary dădu semne de animație.

– Da, ar putea să fie o soluție !

– Kirsty ?

– Desigur. În definitiv, este o străină. Și de mulți ani suferă de puternice dureri de cap... E mult mai probabil să fi fost ea, decât unul din noi.

– Amărâta ! zise Philip. Nu vezi că tocmai în asta constă chinul ei ? În faptul că noi, prin conveniență – dat fiind că ea nu este un membru al familiei – , suntem cu toții de acord să-i atribuim vina. Nu ai văzut, în această seară, cât era de înspăimântată ? Și ea, ca și Hester, ce ar putea să spună sau să facă ? Dacă ne-ar zice "Eu nu mi-am ucis prietena și stăpâna", ce greutate ar putea să aibă declarația sa? Pentru ea este, poate, mai rău decât pentru oricine altcineva... Fiindcă e singură. Va rechema în minte toate cuvintele și toate privirile supărate pe care se poate să i le fi adresat mamei tale de-a lungul anilor, gândindu-se că aceste lucruri vor fi aduse în memorie împotriva ei și că se află în imposibilitatea de a-și dovedi nevinovăția.

– Încearcă să te calmezi, Philip. La urma urmelor, ce putem face ?

– Să încercăm să descoperim adevărul.

– Dar, cum e cu putință ?

– Niște mijloace ar trebui să fie. Măcar să fac o tentativă. Mary avu o expresie neliniștită.

– De ce gen ?

– Ei, vorbind și observând reacțiile, ai putea să te gândești la ceva... Făcu o pauză, meditativ. Ceva pentru cine este vinovat, dar nu pentru cine e nevinovat. Tăcu din nou, reflectând. Apoi înălță ochii și întrebă: Nu ai vrea să ajuți pe cine este nevinovat, Mary?

– Nu. Răspunsul străbătu aerul ca o lovitură de bici. Mary se apropie de el, îngenunchind lângă scaunul său. Nu vreau ca tu să te amesteci în afacerea asta, Phil. Nu spune nimic și nu întinde capcane. Renunță. Pentru Dumnezeu, renunță!

Philip își arcui sprânceana.

– Bine... zise. Și puse o mână pe creștetul blond.

Michael Argyle zăcea fără somn, cu ochii ațintiți în întuneric. Mintea sa se rotea și se zbătea ca o veveriță în colivie, întorcându-se în trecut. De ce nu putea să lase totul în spate? De ce trebuia să răscolească totul? Ce importanță avea, la urma urmelor? De ce își amintea atât de limpede odaia veselă, neîngrijită din mahalaua Londrei și de acel "Micky al nostru"? Excitanta atmosferă a zilei! Veselia străzii! Bandele rivale de copii! Mama, cu luminosul ei păr de aur (vopsea ieftină, se gândi cu experiența sa de adult), cu ieșirile din fire descărcate asupra lui (ginul, firește) și bucuria sa nebună când era bine dispusă! Savuroasele cine cu pește și cartofi prăjiți! Și romanțele sentimentale cântate de ea! Câteodată mergeau la cinema. Și existau permanent

“unchi”... Așa trebuia să le spună. Tatăl său se topise înainte ca să și-l poată aminti... Dar mama nu îngăduia ca “unchiul” perioadei să-l atingă: “Lasă-l în pace pe Micky al nostru” zicea.

Apoi venise ațâțarea războiului. Așteptarea avioanelor de vânătoare ale lui Hitler după o falsă alarmă. Sau zgomotul exploziilor... Și nopțile de jos, din galeriile metroului. Ce distracție! Erau acolo toți ai lui, cu sandvișurile și băuturile lor răcoritoare! Și continua trecere a trenurilor. Asta însemna să trăiești. Să fii în miezul evenimentelor!

Apoi a venit aici... La țară. Un loc pe jumătate mort, unde nu se întâmpla niciodată nimic!

“Te vei întoarce când totul se va sfârși, comoară!” îi spusese mama, cu un ton lejer, ca și cum n-ar fi fost chiar adevărul. Nu păruse chinuită de plecarea lui. Și de ce nu venise după el? Mulți copii din drum fuseseră evacuați cu mamele lor. Dar mama sa nu dorise. Ea ar fi mers în nord cu “unchiul” din acel moment”, unchiul “Harry, să lucreze la muniții.

Ar fi putut să o priceapă atunci, în ciuda afectuosului adio. Nu ținea la el cu adevărat... numai pentru gin avea interes, se gândi. Pentru gin și pentru “unchi”...

Iar el fusese luat și întemnițat aici, să mănânce hrană ciudată și insipidă; să meargă la culcare, incredibil, fix la șase, după o stupidă cină cu lapte și biscuiți (lapte și biscuiți!), ca să rămână acolo treaz, să plângă și să-și ascundă capul sub plapumă, strigând după mama sa și casă.

Femeia aceea i-o făcuse! Îl luase și nu voia să-l lase să plece. O grămadă de discursuri tâmpite. De jocuri idioate. Cerându-i lucruri pe care era hotărât să nu le dea. Nu contează. Avea să aștepte. Avea să aibă răbdare! Și într-o zi... O zi de triumf, avea să se întoarcă la el acasă. La străzi, la băieți, la autobuzele de un roșu viu, la căile ferate subterane, la pește și cartofi, la trafic și la pisicile vagaboande... Mintea

sa parcurgea febril acel catalog de delicii. Nu era vorba decât să aștepte. Războiul nu avea să meargă înainte veșnic. Să fii ținut aici, într-un loc atât de stupid, câtă vreme bombele cădeau pe Londra și Londra era pe jumătate în flăcări... La naiba! Cine știe ce strălucire, cu lume înspăimântată și case prăbușindu-se!

Vedea totul cu mintea, ca într-un fantastic film color.

Răbdare. Războiul o dată terminat se va întoarce la mama. O să rămână uimită când o să vadă cât a crescut!

În întuneric, Micky Argyle își trase sufletul cu un lung suierat.

Războiul se sfârșise. Copii începeau să se întoarcă la casele lor. Numai puțin și – gata! În schimb, ea s-a dus la Londra, spunând că o să-l țină la Sunny Point, drept copilul său...

“Unde este mama mea? Întrebase. A murit sub o bombă?”

Dar doamna Argyle i-a spus că nu, nu murise, dar trebuia să facă o muncă oarecum dificilă, care nu-i permitea să aibă grijă de un copilaș... Sau cam așa ceva. Atâtea cuvinte care nu spuneau nimic! Mama nu-l iubea, nu mai voia să știe de el... Iar el trebuia să rămână aici, pentru veșnicie. Atunci a tras cu urechea pentru ca să mai afle ceva și, în sfârșit, a auzit un fragment de discuție între doamna Argyle și soțul ei: “Extrem de fericită să se elibereze... cu totul indiferentă...” și pomenise de o sută de lire sterline. Așa a înțeles că mama sa îl vânduse pentru o sută de lire...

Umilirea... Durerea... Nu i-a mai trecut niciodată... Și ea îl cumpărase. O vedea vag ca o încarnare a Puterii, o forță împotriva căreia el, atât de minuscule, nu putea să facă nimic. Dar avea să crească și să devină bărbat puternic – într-o zi. Și-atunci – avea să o ucidă...

O dată luată această hotărâre, se simțea mai bine, aproape ușurat.

Mai târziu, când a plecat la colegiu, lucrurile începuseră să se amelioreze puțin. Dar ura vacanțele... Din cauza ei. Planifica și stabilea totul, îi făcea tot soiul de daruri și nu-i tihnea, fiindcă el nu arăta nimic. Nu-i plăcea să fie sărutat de ea... Iar mai târziu prinsese gustul să dejoace proiectele prostesti pe care le făcea pentru el. Să meargă la o bancă! La o firmă de lubrifianti... Mai bine o dulce leneveală. Avea să-si caute singur o slujbă.

Era în perioada universității, când a încercat să-i dea de urmă mamei. A descoperit că murise de câțiva ani, într-un accident de mașină, cu un bărbat care conducea beat-criță.

Și-atunci, de ce să nu șteargă totul din minte? De ce să nu se destindă și să ia viața așa cum era? Nu știa nici el.

Și-acum... Ce-avea să se întâmple? Ea era moartă, nu? Când te gândești că îl cumpăraseră cu niște mizerabile de o sută de lire sterline! Să crezi că poți să cumperi totul: case, mașini și chiar fii! Să te crezi Domnul Atotputernic!

Ei, bine, nu era! A fost de-ajuns o singură lovitură de vâtrai în cap ca să facă din ea un cadavru ca oricare altul (ca și cadavrul cu părul de aur din mașina sfărâmată pe Great North Road...).

Ea era moartă. De ce să se mai chinuiască?

Ce se petrecea cu el? Poate că... nu mai putea să o urască, fiindcă era moartă?

Fără ura sa se simțea rătăcit... Și înfricoșat.

Capitolul XII

În camera sa, ținută cu maximă curățenie, Kirsten Lindstrom își adună părul blond, presărat cu fire cărunte, în două cozi, care nu-i stăteau bine deloc, pregătindu-se de culcare.

Era îngrijorată și înspăimântată.

Poliția nu era favorabilă străinilor. Ea locuia în Anglia de atâta timp, încât nu se mai simțea așa. Dar poliția nu putea să o știe.

Acel Calgary... De ce intervenise în viața sa?

Dreptatea fusese făcută. Se gândi la Jacko și își repetă ei înseși că dreptatea fusese făcută.

Se gândi la el, cum îl cunoscuse de mic.

Întotdeauna mincinos și escroc, întotdeauna! Dar atât de simpatic și de atrăgător. Trebuia mereu să nu-l certe, să-l scape de pedepse.

Mințea atât de bine! Acesta era oribilul adevăr, nu puteai să-l crezi. Rău, crud.

Dr. Calgary credea că știe ce spune, dar se înșela! Locuri, ore, alibi... Închipuiți-vă! Când Jacko putea să aranjeze cu atâta ușurință lucruri de acest soi. Nimeni nu-l cunoștea mai bine decât ea.

Dar dacă ar fi explicat exact cum era Jack, cine ar fi crezut-o vreodată? Și-acum... Ce-avea să se întâmple? Măine au să aibă poliția aici. Și toți erau atât de dezolați și de bănuitori: se priveau unul pe celalalt și nu știau ce să creadă.

Iar ea le dorea binele tuturor... Îi cunoștea mai bine decât oricine. Mult mai bine decât îi cunoștea doamna Argyle, care, orbită de instinctul său matern, îi vedea mereu ca pe niște copii... Și ca și cum i-ar fi aparținut. În schimb, ea îi considerase niște indivizi, cu defectele și calitățile lor. Dacă ar fi avut copii, probabil că simțul posesiunii ar fi prevalat și la ea. Dar nu era dominată de instinctul matern și dragostea sa s-ar fi îndreptă în primul rând către soțul pe care nu l-a avut niciodată.

Reușea cu greu să înțeleagă o femeie ca doamna Argyle. Era nebună după niște copii care nu erau ai ei și aproape nu-și dădea seama că soțul exista. Era un om bun și cumsecade, cum nu se mai afla altul. Neglijat, lăsat-deoparte.

Și atât de absorbită de-ale ei, încât nu-și dădea seama de ceea ce se petrecea chiar sub ochii ei. Secretara aceasta... Frumoasă fată și femeie sută la sută. Bine, nu era prea tâziu pentru Leo... Sau poate că acum cu reînvierea crimei, cei doi nu vor mai îndrăzni să se unească?

Kirsten oftă îndurerată. Ce se va întâmpla cu ei, toți? Cu Micky, care clocise ranchiuna aceea adâncă, aproape patologică, împotriva mamei adoptive? Cu Hester, atât de puțin sigură de ea și de impetuoasă, care fusese pe punctul de a-și găsi pacea și siguranța cu doctorașul acela drăguț și flegmatic? Cu Leo și Gwenda, care au avut motivul și sigur și prilejul, cum trebuia amândoi să înțeleagă? Cu Tina, această micuță făptură, lunecoasă ca o pisică? Cu egoista Mary, cea cu inimă rece, care nu a manifestat afecțiune pentru nimeni până nu s-a măritat?

O vreme, se gândi Kirsten, simțise atașament și admirație pentru stăpâna sa. Nu își amintea exact când a început să o găsească antipatică, să o judece și să-i descopere defectele. Atât de sigură pe ea, condescendentă, tiranică... Un soi de personificare a lui MAMA ȘTIE CEL MAI BINE. Și fără să fie cu adevărat mamă! Dacă ar fi adus pe lume vreun fiu, ar fi fost mai umilă.

Dar de ce continua să se gândească la asta? Rachel Argyle era moartă. Iar ea trebuia să se gândească la sine și la ceilalți. Și la ceea ce ar fi putut să se întâmple mâine.

Mary Durrant se trezi brusc.

Visase... Se visase încă mică, la New York. Straniu, nu se mai gândise la asta de atâția ani. Era surprinzător că putea să-și mai aducă aminte ceva. Câți ani avea atunci? Cinci? Șase? Visase că de la hotel fusese adusă înapoi în mizera sa casă. Soții Argyle se imbarcau pentru Anglia și, în concluzie, nu puteau să o ia cu ei. Se simți cuprinsă de o furie turbată pentru câteva clipe, până își dădu seama că nu fusese decât un vis.

Trăise momente mirifice. Întâi în automobil, apoi cu liftul hotelului, sus, până la al optsprezecelea etaj. Vastul apartament și splendida sală de baie. Revelația a câtor lucruri existau pe lume, dacă erai bogat! Ah, dacă ar putea să trăiască aici, să le aibă pe toate, pentru totdeauna...

Nu a fost greu. A trebuit numai să arate afecțiune. Un pic dificil, pentru ea, care nu era deloc afectuoasă din fire, dar reușise. Și se aranjase, astfel, pe viață. Părinți bogați, haine frumoase, mașini, nave, aeroplane, servitorime la ordinele ei, păpuși și jucării costisitoare. Un basm devenit realitate...

Păcat că după aceea au venit în casă toți ceilalți copii. Firește, războiul era război. Sau, poate, s-ar fi întâmplat oricum? Acel nesățios amor matern! Ceva atât de nenatural, de animalic!

Nutrise întotdeauna un vag dispreț pentru mama adoptivă. Stupid, în orice caz, că îi alesese tocmai pe acești copii... Cu tendințe criminale, ca Jacko. Fără echilibru, ca Hester. Un sălbatic, precum Micky, și Tina, cu sângele ei amestecat. Însă nu putea să condamne cu totul revolta lor. Și ea se revoltase. Își aminti întâlnirea cu Philip, tânăr și strălucit pilot, și dezaprobarea mamei: "căsătoriile astea pripite! Așteptați să se termine războiul". Dar ea n-a vrut să aștepte. Voința sa nu era mai puțin puternică decât cea a mamei, iar tatăl o sprijinise. S-au căsătorit și nu mult după aceea s-a sfârșit și războiul.

Dorința sa fusese să-l aibă pe Philip, în întregime, numai pentru ea și să fugă din umbra mamei. Destinul o înfrâsese, nu mama sa. Întâi eșecul proiectelor financiare ale lui Philip, și apoi lovitura aceea cutremurătoare – poliomeilita. De cum Philip a părăsit spitalul, nu a putut să facă altfel decât să meargă la Sunny Point și părea inevitabil faptul că trebuia să se stabilească aici. Philip nu mai avea nici un ban, iar suma pe care o primea ea din cota ce-i revenea din fond nu era însemnată. Ceruse să-i fie mărită,

dar i s-a răspuns că era mai cuminte să trăiască un timp la Sunny Point. Dar ea îl voia pe Philip, cu totul, doar pentru ea. Nu dorea ca el să devină ultimul "copil" al lui Rachel Argyle. Nu dorise nici măcar un fiu...

Îl voia pe Philip și atât!

În schimb, lui ideea de a locui la Sunny Point îi căzuse bine.

"Mai ușor pentru tine", îi spusese. "Iar acel du-te-vino al oamenilor de aici este distractiv. Pe deasupra, îmi place compania tatălui tău".

De ce nu dorea să stea numai cu ea, așa cum ea dorea să stea cu el? De ce avea atâta nevoie de tovărășia altora, ca tata sau Hester?

Mary se simțise străbătută de un val de furie neputincioasă. Ca de obicei, mama sa avea să o manevreze.

Dar nu o manevrase... Era moartă.

Și-acum avea să se răscolească totul. Of! De ce?

Și de ce o fi fiind Philip atât de dificil, cu dorința sa de a o interoga, de a descoperi ceea ce nu îl privea?

De a întinde capcane...

Ce fel de capcane?

Leo Argyle observă lentă filtrare a luminii de un alb-cenușiu în cameră.

Examinase totul cu mare atenție.

Vedea exact spre ce se îndreptau, el și Gwenda.

Începuse să analizeze toată povestea așa cum ar fi analizat-o superintendentul Huish.

Rachel intrase și le povestise de Jacko. Despre furia și amenințările sale. Gwenda se retrăsese, din delicatețe, în odaia de alături, iar el încercase să o consoleze pe Rachel. Îi spusese că îi aproba fermitatea, că ajutorul dat în trecut lui Jack nu-i folosise la nimic; și că, de-acum, la bine și la rău

trebuia să se descurce singur. Iar ea plecase cu inima un pic mai ușoară.

După aceea, Gwenda se reîntorsese, luase scrisorile de expediat și întrebase ce mai avea de făcut. Vocea sa exprimase ceva mai mult decât cuvintele. Îi mulțumise și îi răspunsese că nu. Și fata îi spusese bună seara și ieșise din odaie. Parcursese coridorul, coborâse scara, trecuse dincolo de camera în care Rachel stătea la birou și ieșise din casă fără să fie văzută de nimeni...

La rându-i, rămăsese singur în bibliotecă, fără ca nimeni să poată spune dacă el coborâse sau nu în camera lui Rachel.

Și nimeni n-ar fi putut vreodată să dovedească vinovăția sau nevinovăția vreunuia din ei doi.

La un sfert de milă distanță, Gwenda zăcea fără somn. Strângând din pumni, se gândea la cât o urâse pe Rachel.

Și în acest timp, din întuneric, Rachel Argyle îi repeta: "Credeai că ai să poți să-l ai pe soțul meu o dată ce eu aș fi fost moartă. Dar nu poți. Și nu, n-o să-l ai!"

Hester visa. Era Don Craig și el o lăsa pe neașteptate pe buza unei prăpăstii. Ea scotea un urlet de groază, apoi se ivea Arthur Calgary, care, de pe partea opusă, îi întindea mâinile.

Atunci, ea îi striga disperată: "De ce mi-ai făcut așa ceva?" Iar el îi răspundea: "Dar eu am venit ca să vă ajut..."

Și dintr-o dată se trezi.

Liniștită în pătucul din camera de oaspeți, Tina respira ușor și regulat, dar nu reușea să adoarmă.

Se gândea la doamna Argyle fără recunoștință și fără resentiment, pur și simplu cu afecțiune. Datorită doamnei Argyle avusese hrană și băuturi, jucării și îndestulare. O iubise pe doamna Argyle. Regreta că murise...

Însă nu era atât de simplu.

Cât timp fusese vorba de Jacko, nu avusese importanță... Dar acum?

Capitolul XIII

Superintendentul Huish îi cuprinsese pe toți cu o privire binevoitoare și politicoasă. Pe un ton amabil și aproape scuzându-se, spuse:

– Știu că pentru dumneavoastră, toți, trebuie să fie foarte chinuitor că este necesar să ne întoarcem la anumite evenimente, dar chiar nu putem face altfel. Îmi închipui că ați citit anunțul meu. A apărut în toate ziarele de dimineață.

– Reabilitarea, zise Leo.

– Exprimarea e întotdeauna iritantă, spuse Huish. Un anacronism, precum cea mai mare parte a terminologiei legale. Dar ceea ce semnifică este clar.

– Semnifică faptul că ați comis o eroare, replică Leo.

– Da, am comis o eroare, recunosc simplu Huish. Și, după o secundă, adăugă: Firește, fără mărturia dr. Calgary, era o eroare inevitabilă.

Leo zise cu răceală:

– Fiul meu v-a spus că în seara aceea plecase cu o ocazie.

– O, da, a spus-o. Și noi am făcut tot posibilul ca să verificăm, dar nu am găsit pe nimeni care să-i confirme declarația. Îmi dau seama, domnule Argyle, de extraordinara amărăciune pe care trebuie să o încercați. Nu caut pretexte și nici vorbe de scuză. Tot ceea ce ne revine nouă este

— adunarea probelor. Acestea merg la parchet și acesta decide soarta cazului. Acum a hotărât să mergem înainte. Dacă îmi îngăduiți, v-aș cere să vă dominați cât mai mult posibil mâhnirea și să faceți o trecere în revistă a faptelor și a orelor.

— La ce bun de-acum? sări în sus Hester, cu asprime. Oricine o fi fost, o fi departe și n-o să-l mai găsiți.

Superintendentul Huish se întoarse să o privească.

— Poate da, sau poate nu, zise cu blândețe. Știți de câte ori am pus mâna pe omul nostru — chiar și după ani de zile. Trebuie să avem răbdare și să nu renunțăm niciodată.

Hester își feri privirea și Gwenda fu străbătută de-un fior, intuind cu imaginația sa fertilă amenințarea care se ascundea îndărătul cuvintelor calme.

— Atunci, dacă nu aveți nimic împotrivă, reluă Huish uitându-se la Leo cu un aer de așteptare, vom începe cu dumneavoastră, domnule Argyle.

— Ce anume vreți să știți, exact? Trebuie că aveți prima mea declarație. Și e probabil ca să fiu mai puțin precis acum. Orele exacte pot să fugă din memorie.

— O, o știm! Dar întotdeauna pot să iasă la lumină niște amănunte care în primul moment au trecut neobservate.

— Nu e posibil și ca, privind lucrurile la distanță de ani — întreabă Philip Durrant —, acestea să fie văzute într-o proporție mai justă?

— Da, e posibil, răspunse Huish, întorcându-se spre Philip cu interes. "Inteligent tip", gândi întrebându-se dacă avea ceva anume în vedere. Așadar, domnule Argyle, recapitulând seria evenimentelor... Ați băut ceaiul?

— Da, în sufragerie, la cinci, ca de obicei. Eram cu toții, în afară de domnul și doamna Durrant, care dusesese sus ceaiul, pentru ea și pentru soț.

— Atunci eram și mai neputincios decât acum, explică Philip. De-abia ieșisem din spital.

– Așa..., făcu Huish. Și, îndreptându-se spre Leo, întrebă: Toți... Adică?

– Soția mea, eu, fiica mea, Hester, domnișoara Vaughan și domnișoara Lindstrom.

– Și după aceea?

– După ceai m-am reîntors cu domnișoara Vaughan, ca să reluăm lucrul la corectarea cărții mele despre economia medievală. Soția mea s-a dus în salonul și biroul ei, situat la parter. Cum știți, era foarte activă. Avea de examinat niște proiecte pentru o tabără de odihnă pentru copii, pe care intenționa să le prezinte aici, la consiliu.

– L-ați auzit sosind pe fiul dumneavoastră Jacko?

– Nu. Vreau să spun că nu știam că era el. Am auzit soneria, am auzit-o amândoi, dar n-am știut cine era.

– Cine v-ați gândit că era, domnule Argyle?

Leo avu o expresie vag amuzată.

– În acel moment trăiam în secolul al șaisprezecelea. Nu m-am gândit deloc. Putea să fie oricine și jos erau soția mea, domnișoara Lindstrom, Hester și probabil vreuna dintre femeile noastre angajate cu ziua. Nimeni, adăugă Leo cu simplitate, nu s-ar fi așteptat vreodată ca eu să răspund la sonerie.

– Și pe urmă?

– Nimic, până la venirea soției mele, ceva mai târziu.

– Cât de târziu?

Leo își încruntă sprâncenele.

– Acum chiar n-aș ști ce să spun. Prima dată când am stat de vorbă, trebuie să fi fost mai precis. Jumătate de oră... Nu, mai mult. Poate trei sferturi.

– De-abia trecuse de cinci și jumătate. Terminasem de băut ceaiul, interveni Gwenda. Când doamna Argyle a venit în bibliotecă, cred că era șapte fără douăzeci.

– Și ce a zis?

Leo oftă și răspunse cu amărăciune.

– Toate acestea se petrecuseră deja de mai multe ori. A spus că Jacko a fost la ea, că avea necazuri și că îi ceruse bani, într-o manieră violentă și grosolană, explicând că dacă nu îi obține imediat, avea să sfârșească în închisoare. Soția mea a adăugat că refuzase definitiv să-i dea vreun ban. Dar nu știa dacă făcuse bine sau nu, și era tulburată.

– Iertați-mi întrebarea, domnule Argyle. De ce soția dumneavoastră nu vă chema, când băiatul formula aceste cereri de bani? De ce vă vorbea numai după? Nu vi se părea ciudat?

– Nu.

– Mie mi se pare că ar fi fost lucrul cel mai natural. Sau, poate, erați în raporturi proaste?

– A, nu! Doar că soția mea avea obiceiul să trateze și să decidă toate lucrurile practice fără ajutorul nimănui. Uneori mă consulta înainte, ca să audă părerea mea, dar de obicei discuta cu mine hotărârile sale după ce le luase. În legătură cu problema lui Jacko – și despre ceea ce ar fi fost mai bine de făcut –, stătusem deja de vorbă foarte serios. Blândețea dusesese mereu la un rezultat negativ și ea achitase de mai multe ori sume considerabile pentru evitarea consecințelor acțiunilor lui. De aceea decisesem că, în cazul unei noi lipse, ar fi fost mai bine pentru el dacă am fi utilizat maniera forte.

– Cu toate acestea, era tulburată?

– Da. Dacă nu s-ar fi arătat atât de violent și de agresiv, mă gândesc că, probabil, s-ar fi emoționat și l-ar fi ajutat încă o dată, dar atitudinea aceea a lui Jacko nu a făcut decât să o întărească în hotărârea sa.

– Când soția dumneavoastră a ieșit de la ea, Jack era deja plecat?

– O, da.

– Credeți acum sau v-a spus-o doamna Argyle?

– Mi-a spus-o ea. Mi-a explicat că ieșise blestemând și strigând amenințător că ar fi fost mai bine pentru ea să pregătească, pentru reîntoarcerea sa, bani lichizi.

– Era alarmată la gândul că băiatul se va întoarce? Asta-i important.

– Nu, firește. Eram obișnuiți cu, să zicem, obrăznicia lui Jack.

– Și nu v-a trecut prin minte că atunci când va reveni ar putea să o agreseze?

– Nu, v-am spus deja de atunci. Am rămas interzis când am aflat...

– Și, după cât se pare, aveți perfectă dreptate, zise Huish încet. Nu el a fost cel care a agresat-o. Doamna v-a părăsit... Când, exact?

– De asta îmi aduc aminte, fiindcă am discutat-o de atâtea ori. Cu puțin înainte de șapte... Lipseau, poate, șapte minute.

Huish i se adresă Gwendei Vaughan :

– Confirmați?

– Da.

– Și conversația s-a desfășurat cum a spus adineauri domnul Argyle? Puteți să adăugați ceva? Nu a uitat nimic?

– Nu am auzit decât o parte. După ce doamna Argyle i-a vorbit de cererea lui Jacko, m-am gândit să-i las singuri ca să poată discuta liber. Am intrat acolo – indică ușa din fundul bibliotecii – , în cămăruța în care bat la mașină. Când am auzit-o pe doamna Argyle ieșind, m-am întors aici.

– Și aceasta s-a întâmplat la șapte fără șapte minute?

– Cu un moment înainte de șapte fără cinci. Da.

– Și apoi, domnișoară Vaughan?

– L-am întrebat pe domnul Argyle dacă voia să continue lucrul, dar mi-a zis că de acum pierduse firul. Atunci, l-am întrebat dacă trebuia să fac altceva, dar mi-a răspuns că nu. Astfel încât, după ce mi-am strâns lucrurile, am plecat.

- La ora?
- Șapte și cinci.
- Ați coborât și ați ieșit pe ușa principală?
- Da.
- Salonul doamnei Argyle era imediat în stânga uși de la intrare?
- Da.
- Ușa era deschisă?
- Întredeschisă. Vreo treizeci de centimeți, aproximativ.
- Nu ați intrat să-i spuneți noapte bună?
- Nu. Ar fi fost stupid să o deranjez numai ca să-i spun noapte bună.
- Dacă ați fi intrat, probabil că ați fi descoperit că era moartă.
- Gwenda dădu din umeri.
- Se poate... Dar mi-am imaginat... Ne-am imaginat toți, atunci, că a fost ucisă mai târziu. Cu greu Jacko ar fi putut...
- Se opri.
- Dumneavoastră continuați să gândiți că a fost el. Dar acum lucrurile nu mai stau așa. Deci, putea să fie deja moartă atunci, nu?
- Da... Se poate.
- După ce ați plecat, ați mers direct acasă?
- Da. Când am intrat, proprietăreasa mi-a vorbit.
- Așa. Și n-ați întâlnit pe nimeni pe drum... aici, în apropiere?
- Nu cred... Nu. Gwenda își încruntă sprâncenele. Cu adevărat, nu-mi aduc aminte... Era frig, era întuneric și strada aceasta se termina aici. Nu am văzut pe nimeni, cred, până ce nu am ajuns la Red Lion. Acolo era ceva lume.
- Nu a trecut nici o mașină pe lângă dumneavoastră?
- Gwenda avu un aer de surprindere.
- Ba da, acum îmi amintesc. O mașină mi-a stropit fusta și cum am ajuns acasă a trebuit să mă curăț.

– Ce tip de mașină?

– Nu am băgat de seamă. A trecut pe lângă mine la începutul străzii noastre. Putea să se fi dus la oricare din aceste case.

Huish i se adresă lui Leo.

– Spuneți că ați auzit soneria după ce soția dumneavoastră a ieșit de aici?

– Da, cred că da. Nu am fost niciodată chiar sigur.

– La ce oră?

– Nu am idee. Nu m-am uitat la ceas.

– Nu v-ați gândit că putea să se fi întors Jacko?

– Nu m-am gândit la nimic. Mă reapucasem de lucru.

– Alteeva, domnule Argyle. Știați că fiul dumneavoastră era căsătorit?

– Nu, absolut nu.

– Nu știa nici mama sa? Nu credeți că știa, dar că nu v-a spus?

– Sunt absolut sigur că nu avea nici cea mai mică bănuială. Fără îndoială, mi-ar fi spus. Am avut un veritabil șoc, atunci când soția lui s-a prezentat aici, o zi după. Nu mi-am crezut urechilor când domnișoara Lindstrom a intrat în această încăpere, zicând: "Este joș o fată care zice că ar fi soția lui Jacko. Nu poate fi adevărat". Era profund răscolită. Nu-i așa Kirsty?

– Nu puteam să cred, încuviință Kirsten. Am pus-o să repete de mai multe ori, apoi am venit sus, la domnul Argyle. Mi se părea neverosimil.

– Ați fost foarte amabil cu ea, am aflat, îi spuse Huish lui Leo.

– Am făcut ce am putut. Știți, s-a recăsătorit. Sunt mulțumit. Soțul ei e un om cumsecade, după cât se pare.

Huish încuviință. Apoi se întoarse către Hester.

– Și dumneavoastră, domnișoară Argyle, ce ați făcut în ziua aceea, după ceai?

– Acum nu-mi aduc aminte, răspunse Hester sec. Cum să fiu în stare? Sunt doi ani de atunci. Aș fi putut face orice.

– Într-adevăr. Ați ajutat-o pe domnișoara Lindstrom să spele serviciul de ceai, mi se pare.

– Exact, zise Kirsten. Apoi ți-ai dus în cameră. Trebuia să ieși mai târziu, dacă îți amintești, ca să mergi la Drymouth, să vezi o reprezentație cu “Așteptându-l pe Godot”, jucată de o trupă de artiști amatori.

Hester nu-și schimbă atitudinea.

– Ați notat chiar tot, îi spuse lui Huish. De ce să mai revenim?

– Pentru că nu se știe niciodată ce ar putea să ne fie de folos. Așadar, domnișoară Argyle, la ce oră ați plecat?

– La șapte... Sau aproximativ.

– Ați auzit altercația dintre mama dumneavoastră și Jack?

– Nu, nu am auzit nimic. Eram sus.

– Dar ați văzut-o pe doamna Argyle, înainte de a ieși?

– Da. Nu prea aveam bani de benzină. Ar fi trebuit să cumpăr în drum spre Drymouth. Așa încât, când eram gata de plecare, am intrat la mama să-i cer suma necesară.

– Și v-a dat-o?

– Mi-a dat-o Kirsty.

Huish fu un pic surprins.

– Nu-mi aduc aminte de asta din declarație precedentă.

– Ei, așa a fost, declară Hester, cu o nuanță insolentă. Când am intrat și am întrebam dacă pot să primesc niște bani, Kirsten m-a auzit din prag și mi-a strigat că o să mi-i dea ea. Stătea să iasă și ea. Iar mama i-a zis: “Da, dă-i tu, Kirsty”.

– Mergeam la Institutul Femeii cu niște cărți, “Aranjamente florale”, explică Kirsten. Știam că doamna Argyle era ocupată și nu voia să fie deranjată.

Cu o voce întristată, Hester reluă:

– Ce importanță are de la cine am avut banii? Doreați să știți când am văzut-o pe mama în viață pentru ultima dată. Atunci! Stătea la birou, concentrată asupra unor hârtii. Când – după ce i-am cerut banii și i-am primit de la Kirsten – m-am întors ca să-i spun noapte bună, mama mi-a urat distracție plăcută și mi-a zis să conduc cu atenție. O spunea mereu. Pe urmă, m-am dus să scot mașina din garaj.

– Și domnișoara Lindstrom?

– A, ea a plecat imediat după ce mi-a dat banii.

Kirsten Lindstrom se grăbi să adauge:

– Hester m-a depășit cu mașina chiar la capătul străzii noastre. Trebuie să fi ieșit imediat după mine. A luat-o spre șosea, în vreme ce eu am cotit-o la stânga, spre sat.

Hester deschise gura ca pentru a vorbi, dar o închise imediat.

Huish reflectă. Kristen Lindstrom încerca să demonstreze că Hester nu ar fi avut timp să comită crima? Nu se putea ca Hester, în loc să o salute liniștită pe doamna Argyle... în urma unei discuții și după o ceartă... să o fi lovit?

Cu naturalețe, i se adresa lui Kirsten:

– Ei, bine, domnișoară Lindstrom, să auzim acum ce vă amintiți dumneavoastră.

Femeia era nervoasă și își frământa mâinile stingherită.

– Am băut ceaiul. Am strâns masa. Hester mi-a dat o mână de ajutor. Apoi s-a dus sus. După aceea a venit Jacko.

– L-ați auzit?

– Da. Eu am mers să-i deschid ușa. Își pierduse cheia. S-a dus direct la doamna. I-a zis imediat: "Am încurcat-o. Trebuie să mă scapi!" Nu am auzit altceva. M-am întors în bucătărie. Trebuia pregătită cina.

– L-ați auzit plecând?

– Da, cum să nu? Urla. Am ieșit din bucătărie. Era în vestibul... Furios... Strigând că avea să vină din nou și că

mama sa ar face bine să-i pregătească banii. Altfel... Exact așa a zis. "Altfel..." Era o amenințare.

– Și pe urmă?

– A ieșit trântind ușa. Doamna Argyle a venit în vestibul. Era palidă și întoarsă pe dos. Mi-a spus: "Ai auzit?" Am întrebat-o dacă Jacko intrase într-un bucluc și a încuviințat. Apoi s-a dus sus, în bibliotecă, la domnul Argyle. Eu am pus masa și am ieșit ca să mă îmbrac de plecare. Institutul Femeii organizase un concurs floral pentru ziua următoare și noi promisesem niște cărți despre aranjamentele florale.

– Le-ați dus la institut și la ce oră v-ați întors acasă?

– Trebuie să fi fost aproximativ șapte și jumătate. Am intrat cu cheia mea. M-am dus numaidecât în cameră la doamna Argyle ca să-i transmit mulțumirile și să-i înmănez un bilet. Stătea la birou, cu capul căzut pe mâini. Vătraiul era jos, iar sertarele erau trase în afară. Un hoț, m-am gândit. A atacat-o. Și așa a și fost. Acum știți că am avut dreptate. A fost chiar un hoț. Cineva venit din exterior.

– Cineva pe care doamna Argyle însăși l-a lăsat să intre?

– De ce nu? zise Kirsten cu un soi de sfidare. Doamna era foarte amabilă. Întotdeauna. Și nu se temea de nimeni și de nimic. Și-apoi, nici nu era singură în casă. Erau și ceilalți. Soțul ei, Gwenda, Mary. Nu avea decât să strige.

– Însă n-a strigat, remarcă Huish.

– Nu. Și asta, fiindcă cine a venit i-a povestit, cu siguranță, o istorie foarte plauzibilă. Nu ar fi refuzat niciodată să asculte. Și așa a ajuns la birou – poate ca să-și caute carnetul de cecuri, pentru că nu era suspicioasă –, iar necunoscutul a profitat de ocazie ca să înșface vătraiul și să o lovească. Poți chiar să te gândești că nu intenționa să o omoare, ci s-o amețească, să caute banii și bijuteriile și să o șteargă.

– Nu a căutat cine știe ce. S-a limitat să desfacă niște sertare.

• – Poate că a auzit mișcare în casă... Și și-a pierdut sângele rece. Sau, dându-și seama că a ucis-o, a fost cuprins de panică și s-a grăbit să dispară..

Se întinse înainte. Ochii ei erau totodată înspăimântați și rugători.

– Trebuie să fi fost așa... Trebuie!

Insistența sa îi stârni interesul superintendentului. Se temea pentru ea însăși? Într-o secundă ar fi putut să-și ucidă stăpâna și să tragă în afară sertarele, pentru ca să facă verosimilă ideea unui hoț. Medicul legist, după autopsie, nu a reușit să situeze momentul morții decât între șapte și șapte și jumătate.

– Se pare că nu există altă explicație, încuviință politicos. Domnișoara Lindstrom lăsa să-i scape un mic oftat de ușurare și se lăsa pe spătar. Dumneavoastră nu ați auzit nimic, nici unul, nici celălalt? întrebă Huish, adresându-se soților Durrant.

– Absolut nimic.

– Am dus tava cu ceai în camera noastră, spuse Mary. Este mai curând izolată de restul casei. Am rămas acolo până am auzit pe cineva strigând. Era Kirsten. Tocmai o găsisse pe mama, moartă.

– Până în acel moment nu ați părăsit camera?

– Nu. Privirea limpede a lui Mary o susținu pe cea a lui Huish. Am stat și am jucat pichet.

Philip se întrebă de ce trebuia să se simtă un pic stânjenit. Mary făcea ceea ce îi spusese să facă. Poate din cauza atitudinii sale atât de perfecte: calmă, pașnică, întru totul convingătoare. "Polly, dragostea mea, ești o mincinoasă de rangul întâi!" se gândi.

– Iar eu, domnule şuprintendent, eram incapabil să fac un singur pas şi aşa sunt şi acum.

– Însă vă simţiţi mult mai bine, nu-i aşa, domnule Durrant? Într-una din zilele astea o să vă vedem mergând din nou.

– E o chestiune de durată.

Huish se îndreptă spre ceilalţi doi membri ai familiei, care până în clipa aceea nu deschiseseră gura. Micky stătuse tot timpul cu braţele încrucişate şi cu o expresie vag zeflemitoare. Tina, frgailă şi graţioasă, rămăsese liniştită în fotoliul său, plimbându-şi numai din când în când privirea de la unul la altul dintre cei de faţă.

– Ştiu că nici unul dintre dumneavoastră doi nu era acasă, spuse. Dar, poate, sunteţi de acord să-mi reîmprospătaţi memoria cu modul în care v-aţi petrecut seara aceea.

– Dacă vreţi, într-adevăr, să vă reîmprospătaţi memoria, răspunse Micky, accentuând aerul său zeflemitor, pot să vă repet bucata mea. Eram ieşit să testez o maşină. Necazuri la ambreiaj. Am făcut un lung tur de probă. De la Drymouth am luat-o pe Minchin Hill, am parcurs Moor Road şi m-am întors în jos, pe Ipsley. Din păcate, automobilele sunt mute şi nu pot să depună mărturie.

Tina mişcase în sfârşit capul. Se uita ţintă la Micky, dar chipul îi rămânea lipsit de expresie.

– Şi dumneavoastră, domnişoară Argyle? Lucraţi la biblioteca din Redmyn, nu?

– Da. Se închide la cinci şi jumătate. Am făcut cumpărături pe High Street. Pe urmă, am mers acasă. Am un apartament în Morecombe. Mi-am preparat cina şi mi-am petrecut seara liniştită, ascultând discuri.

– Nu aţi ieşit?

După o scurtă pauză, Tina răspunse:

– Nu.

– Sunteți sigură?

– Da.

– Aveți o mașină, e adevărat?

– Cu linie modernă, interveni Micky. Și culoare frapantă.

– Da, e un model nou, admise Tina, gravă și calmă.

– Unde o țineți?

– În stradă. Nu am garaj. Este un drum, pe partea cealaltă a casei, unde mai mulți își lasă mașina.

– Și nu aveți chiar nimic util să ne spuneți?

Huish nu știa nici el de ce insista atât.

– Nu cred... Nu.

Micky îi aruncă o privire fugară.

Huish oftă.

– Mă tem că nu prea suntem în stare să vă ajutăm, domnule superintendent, zise Leo.

– Nu se poate încă spune, domnule Argyle. Îmi închipui că ați observat care este aspectul cel mai straniu din toată povestea.

– Eu? Mă tem că nu vă ghicesc gândul.

– Banii, explică Huish. Suma pe care doamna Argyle a scos-o de la bancă, inclusiv bancnota aceea de cinci lire, cu înscrisul de pe verso: Doamna Bottleberry, 17, Bangor Road. Acuzarea s-a făcut mai ales pe baza faptului că bancnota aceea, cu altele de aceeași valoare, a fost găsită asupra lui Jack Argyle, în momentul arestării. A jurat că avea banii de la doamna Argyle, dar doamna Argyle vă spusese dumneavoastră și domnișoarei Vaughan că nu îi dăduse nici un ban... Și-atunci, cum a intrat el în posesia celor cincizeci de lire sterline? Nu putea să se fi întors – mărturia dr. Calgary exclude o asemenea posibilitate –, deci trebuie să fi avut suma la el când a ieșit din casă. De la cine? De la dumneavoastră? se întoarce deodată către Kirsten Lindstrom.

– De la mine? se scutură ea, roșie la față și indignată. Nu, sigur că nu. Cum aș fi putut?

– Unde era pusă suma pe care doamna Argyle o scosese de la bancă?

– De obicei, ținea banii într-un sertar al biroului.

– Închis cu cheia?

Kirsten reflectă.

– Probabil îl închidea cu cheia înainte de a merge sus, la culcare.

Huish se uită la Hester.

– Ați luat dumneavoastră banii din sertar ca să-i dați fratelui?

– Nici măcar nu știam că Jack a fost aici. Și-apoi, cum aș fi putut să-i iau, fără ca mama să-și dea seama?

– Ați fi putut să-i luați ușor când mama dumneavoastră s-a dus sus, în bibliotecă, să stea de vorbă cu tatăl dumneavoastră, insinuă Huish, întrebându-se dacă fata avea să simtă capcana și să o evite.

Dar Hester intră de-a dreptul.

– Dar Jacko era deja plecat. Eu... Tăcu încurcată.

– Văd că știți când a plecat Jack.

Hester izbucni, agitându-se:

– Dar știu acum, atunci n-o știam. Vă spun, eram sus, în cameră la mine. Nu am auzit absolut nimic. Și, în orice caz, nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să-i dau vreun ban lui Jacko.

– Iar eu vă spun, zise supărată Kirsten, că dacă i-aș fi dat bani lui Jacko, ar fi fost din buzunarul meu, nu furați!

– Vă cred, fără discuție, spuse Huish. Dar vedeți bine la ce concluzie ajungem. Doamna Argyle, în ciuda a ceea ce v-a zis dumneavoastră – îl privi pe Leo –, trebuie să-i fi dat ea însăși banii.

– Nu pot s-o cred. De ce să nu-mi fi zis?

– Nu ar fi primul caz de mamă mai indulgentă decât vrea să admită.

– Vă înșelați, domnule Huish. Soția mea nu recurgea niciodată la subterfugii.

– Mă gândesc că de data aceasta a făcut-o, interveni Gwenda Vaughan. Trebuie să se fi întâmplat așa... Cum spune domnul superintendent, este unica explicație.

– Este evident – reluă calm Huish – că de-acum trebuie să pornim de la un punct de vedere total diferit. În momentul arestării, credeam că Jack Argyle mințea. Dar în prezent, așa cum am descoperit că a spus adevărul în legătură cu faptul că a fost luat la ocazie de Calgary, tot așa e de presupus că l-a zis și în legătură cu banii. Mai precis, că i-a dat mama sa.

Se așternu tăcerea. O tăcere stânjenitoare.

Huish se ridică.

– Ei, bine, mulțumesc. Mă tem că de-acum s-a pierdut orice urmă, însă nu se știe niciodată.

Leo îl conduse până la ușă. La întoarcere, zise cu un suspin:

– S-a terminat. Deocamdată.

– Pentru totdeauna, răspunse Kirsten. Nu vom descoperi niciodată, nimic.

– Și nouă la ce ne folosește? strigă Hester.

– Scumpa mea, îi spuse tatăl apropiindu-se de ea, liniștește-te. Nu mai fi atât de nervoasă. Timpul le vindecă pe toate.

– Anumite lucruri nu sunt vindecate de timp. Ce-o să facem? Oh, ce-o să facem?

– Hester, vino la mine. Kirsten o luă de după umeri.

Hester ieși în fugă din încăpere. Un moment după aceea, se auzi trântindu-se ușa de la intrare.

– Cu siguranță, toate astea nu-i fac bine, spuse Kirsten.

– Și nu e nici adevărat, remarcă Durrant.

– Ce nu e adevărat? întrebă Gwenda.

– Că nu vom ști niciodată adevărul. Simt cum îmi zboară ceva prin cap.

Chipul lui puțin malițios, de faun, fu luminat de un surâs straniu.

– Te rog, Philip, fii atent, îi zise Tina.

O privi surprins.

– Micuță Tina, ce știi tu despre povestea asta?

– Sper, răspunse Tina, rostind cuvintele cu extremă claritate, să nu știu nimic.

Capitolul XIV

– **B**ănuiesc că n-ai găsit nimic, spuse șeful poliției locale.

– Nimic limpede, răspunse Huish. Totuși, nu a fost pierdere de vreme.

– Să auzim!

– Ei bine, orele și premisele pe care le avem la îndemână sunt încă aceleași. Doamna Argyle mai era în viață înainte de șapte. A vorbit cu soțul ei și cu Gwenda Vaughan. Apoi, Hester a văzut-o jos. Jack Argyle este de-acum în afară de discuție. Asta înseamnă că doamna putea să fi fost ucisă de soțul ei între șapte și cinci și șapte și jumătate, de Gwenda Vaughan la șapte și cinci, în timp ce se afla pe punctul de a pleca, de Hester, înainte, de Kirsten Lindstrom, la reîntoarcerea sa spre..., să zicem, cu puțin mai înainte de șapte și jumătate. Paralizia îi furnizează un alibi lui Durrant, dar alibiul soției sale se bazează pe cuvântul lui. Putea să se fi dus jos să-și omoare mama între șapte și șapte și jumătate, cu soțul dispus să o susțină... Deși nu văd mobilul. De fapt, după mine, un adevărat mobil aveau doar două persoane: Leo Argyle și Gwenda Vaughan.

– Te gândești la ei doi împreună, sau separat?

– N-aș zice împreună. Pentru mine a fost un delict impulsiv, nu premeditat... Doamna Argyle intră în bibliotecă și îi pune la curent cu amenințările lui Jack. Să presupunem că mai târziu Leo Argyle a coborât ca să stea de vorbă cu Jack sau cu altcineva. În casă e liniște, în jur – nimeni. El intră și o găsește așezată la birou. Îi întoarce spatele, iar vătraiul e acolo, la îndemână, poate chiar unde l-a aruncat Jack după ce a amenințat-o. Acești oameni închiși și liniștiți se dovedesc uneori cu totul diferiți. Folosind o batistă, ca să nu rămână amprente, ridică vătraiul, îi dă o lovitură în ceafă – și gata! Trage în afară câteva sertare ca să sugereze ideea unui furt și se întoarce sus, așteptând să o găsească cineva. Sau să presupunem că Gwenda Vaughan, în timp ce se îndreaptă spre ieșire, privește în odaie și e cuprinsă de ispită. Țapul ispășitor va fi, fără îndoială, Jack, iar drumul măritişului cu Leo Argyle – deschis.

Finney încuviință.

– Da, poate să fi fost așa. Și, normal, s-au ferit să anunțe logodna prea repede. Da, pare destul de clar. Crimele sunt monotone: soțul și cealaltă femeie sau soția și celălalt bărbat... Eternul triunghi. Însă ce putem să facem, Huish?

– După mine, răspunse Huish, nu e nimic de făcut. Chiar dacă am fi siguri, de unde dovezile? În tribunale, nu convingerea stă în picioare.

– Nu, nu. Dar în sinea ta, Huish, ești sigur de asta?

– Nu îndeajuns, răspunse cu tristețe superintendentul.

– Așa! De ce?

– Pentru tipul de om... De domnul Argyle vorbesc.

– Tipul incapabil să comită un asasinat?

– Nu atât asta... Însă nu-l văd în stare să trimită deliberat băiatul la ocnă.

– Nu era fiul lui, nu ȳita. Probabil nu-l iubea... Sau poate nutrea resentiment pentru afecțiunea pe care soția sa i-o dăruia.

– Se poate. Cu toate acestea, se pare că ținea la toți copiii și s-ar zice că mai ține încă.

– Firește, spuse Finney gânditor, știa că băiatul nu va fi spânzurat... Asta trebuie luat în considerație.

– Așa-i. Ar putea să se fi gândit că cei zece ani de închisoare la care ajunge o condamnare pe viață, prin reducere de pedeapsă, nici nu i-ar fi prins prea rău.

– Și fata aceea... Gwenda Vaughan?

– Dacă a fost ea, răspunse Huish, nu cred să fi avut nici cel mai mic scrupul legat de Jack.

– În orice caz, ești destul de convins că este vorba de cei doi?

– Destul. Dar e ceva...

– Explică-te, Huish!

– Ceea ce aș vrea să știu e ceea ce gândesc unul despre celălalt membrii familiei.

– Aha! Acum înțeleg. Te întrebi dacă știu cine dintre ei este vinovatul.

– Da. Nu reușesc să-mi fac o idee. E posibil ca toți să-l știe și să fie de acord să nu lase să transpară nimic? Nu cred. Dimpotrivă, mă gândesc că toți au păreri diferite. Suedeza, de pildă, e cu nervii la pământ. Poate pentru că vinovata e ea. E la vârstă aceea la care femeile își pierd puțin cumpătul, într-un fel sau altul. Poate se teme pentru ea, poate pentru o altă persoană. Pot să mă înșel, dar am impresia că este îngrijorată pentru o altă persoană.

– Leo?

– Nu, nu cred. mai curând pentru fată. Pentru Hester.

– Mda... Există vreo probabilitate să fi fost ea?

– Nici un mobil evident. Dar este genul pasional, poate chiar puțin dezechilibrată.

– Și probabil Lindstrom știe mai multe decât noi privitor la fată.

– Da. Este apoi bruneta care lucrează la biblioteca ținutului.

– Însă mi se pare că nu se găsea la Sunny Point în seara aceea.

– Într-adevăr, dar cred că știe ceva... Poate cine a fost.

– Presupune sau știe?

– Este îngrijorată. Nu cred că este vorba doar de bănuieli. Și, pe urmă, celălalt, Micky. Nici el nu se găsea în casă, însă se afla în împrejurimi cu o mașină, singur. Un tur de probă, zice, sus, spre pârlăgă și Minchin Hill. Nu avem decât cuvântul său. Putea să treacă pe aici, să intre în casă, să o omoare și să dispară cu mașina. Gwenda a spus ceva ce în precedenta sa declarație nu exista: că o mașină a depășit-o chiar la intrarea pe strada lor. Pe strada aceea sunt paisprezece case, deci putea să se îndrepte spre oricare dintre ele și după doi ani nimeni să nu-și mai amintească. Dar nu e imposibil să fi fost mașina lui Micky.

– De ce să-și fi ucis mama adoptivă?

– Nu știu, dar s-ar putea să fi existat vreun motiv.

– Și cine l-ar putea cunoaște?

– Ei. Poate. Dar nu-l vor spune de bunăvoie.

– Ți-am înțeles intenția diabolică, spuse Finney. Și pe cine te gândești să lucrezi?

– Pe Lindstrom. Dacă reușesc să-i înfrâng apărarea, sper să descopăr și dacă ea însăși îi purta rânchiună doamnei Argyle. Și paralticul, Philip Durrant...

– Da?

– Mă gândesc că începe să aibă unele idei în privința crimei. Nu cred să mi le împărtășească, dar poate izbutesc să pricep cum îi raționează mintea. E inteligent și are spirit de observație, așa zice, și ar putea să fi reținut lucruri interesante.

– Vino, Tina, să mergem afară, să luăm o gură de aer.

– Aer? Tina înalță ochii și îl privi pe Micky cu o undă de îndoială. Dar este frig, Micky. Am și tremurat un pic.

– Ești dușmana aerului. Iată de ce poți să stai închisă în biblioteca aceea.

Tina surâse.

– Iarna, nu-mi displace. În bibliotecă e calduț și plăcut.

Micky coborî privirea asupra ei.

– Stai aici, ghemuită ca o pisicuță în fața focului. Ți-ar face bine să ieși. Hai, să mergem! Am nevoie să-ți vorbesc, să-mi respire din plin plămânii și să uit toată această atmosferă oprimantă și polițistă.

Tina se ridică din fotoliu cu o mișcare leneșă și grațioasă. În vestibul își puse un palton cu guler de blană și ieși cu fratele ei.

– Nu-ți pui nimic pe tine, Micky?

– Nu. Eu nu sufăr de frig.

– Brr! zise Tina. Cât detest această regiune, iarna! Mi-ar place să merg în străinătate... În niște locuri în care soarele strălucește mereu și clima este blândă.

– Tocmai mi s-a oferit de lucru în Golful Persic, spuse Micky. De către o companie petroliferă. Ar trebui să mă ocup de transporturile auto.

– Te duci?

– Nu, nu cred... La ce bun?

O ȋotiră în spatele casei și o luară pe o potecă șerpuind printre copaci, care ducea la plajă. La jumătatea distanței era un pavilion adăpostit de vânt. Se opriră la el să privească peisajul.

– E frumos aici, nu? zise Micky.

– Da, poate...

– Nu ești sigură de asta, nu? Îi aruncă o privire tandră. Niciodată nu ți-ai dat seama cât e de frumos!

– În toți anii în care am trăit aici – replică ea –, nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată admirând frumusețea acestui loc. Erai veșnic nerăbdător să te întorci la Londra.

– Era un lucru diferit, spuse în grabă Micky. Aici mă simțeam străin.

– Și asta e ceea ce-i chinuitor, nu-i așa? Să te simți străin oriunde.

– Străin oriunde, repetă Micky înfiorat. Poate e adevărat. Dumnezeu, Tina, ce gând înspăimântător! Îți amintești cântecul acela de demult pe care ni-l cânta Kirsten? *O, frumoasă porumbiță / Cu pieptul alb...* Ți-l aduci aminte, așa-i?

Tina clătină din cap.

– Poate ți-l cânta ție... Însă eu, nu, nu mi-l aduc aminte.

Pe jumătate cântând, pe jumătate vorbind, Micky continuă: *O, copilă minunată, / Nu sunt de-aici, nici de-altunde / Nu trăiesc în mare sau pe pământ, / Ci numai – numai în inima ta.* O privi pe Tina. Mă gândesc că ar putea fi adevărat.

Tina îi puse mâna ei mică pe braț.

– Vino Micky, să stăm în pavilion. Tânărul consimți și ea continuă: E chiar nevoie să fii atât de nefericit?

– Draga mea, nu poți să înțelegi.

– Înțeleg și încă prea bine. De ce nu încerci să o uiți?

– Să o uit? De cine vorbești?

– De mama ta, răspunse Tina.

– Să o uit! exclamă Micky cu amărăciune. E greu de uitat, după interogatoriul din această dimineață! Dacă cineva a fost asasinat, nu te lasă să o uiți.

– Nu mă refeream la ea, ci la adevărata ta mamă.

– De ce ar trebui să mă gândesc la ea? Am văzut-o ultima dată când aveam șase ani.

– În schimb, te-ai gândit mereu la ea.

– Când ți-am spus asta?

– Sunt lucrurile care se înțeleg.

Micky se întoarse să o privească.

– Ești o micuță făptură, liniștită și dulce ca o drăgălașă pisicuță neagră. Îmi vine să te dezmierd. Pisicuță, pis-pis-pis..., începu să-i mângâie mâneca.

Tina rămase nemișcată și surâse.

– Numai tu n-o urai, reluă Micky. Noi, ceilalți patru, da.

– Era nedrept. Tina îl privi, scuturându-și capul, și adăugă, cu o anume energie: Gândește-te la tot ce am primit. Adăpost, căldură, bunătate, mâncarea cea mai bună, îngrijire...

– Daa, da, zise Micky cu nerăbdare. Farfurioare cu frișcă și atâtea mângâieri. Era tot ce-ți doreai, nu-i așa, pisicuță, pis-pis-pis?

– Eram recunoscătoare. Eu. Voi – nu.

– Nu înțelegi, Tina, că nu poți să fii recunoscător când trebuie să fii? Într-un anume sens, sentimentul obligației de a fi recunoscător este cel mai rău. Eu nu doream să fiu adus aici. Nu voiam să fiu înconjurat de lux. Nu am vrut să fiu dus de la casa mea.

– Ai fi putut să mori în timpul bombardamentelor, observă Tina.

– Și ce-i cu asta? Aș fi murit unde am trăit, în lumea mea. Unde nu eram străin. Iată, vezi, tot aici ajungem. Nu e nimic mai cumplit decât să simți că nu aparții cuiva, undeva. Dar tu, pisicuță, pis-pis-pis, te îngrijești numai de lucrurile materiale.

– Poate că e adevărat, într-un anume sens, admise Tina. Și poate de aceea, nu simt ca voi. Eu nu nutresc straniul sentiment pe care îl încercați voi... Și tu, mai mult decât toți, Micky. Pentru mine e ușor să fiu recunoscătoare, pentru că, vezi, nu voiam să fiu cum eram, nu voiam să stau unde mă găseam. Voiam să fug de mine însămi, să fiu altcineva. M-am preschimbat în Christina Argyle, prevăzută cu o casă și capabilă de sentimente afectuoase. În siguranță. Sub un acoperiș. O iubeam pe mama, pentru că mi-a dat toate aceste lucruri.

– Și mama ta adevărată? Nu te gândești niciodată la ea?

– De ce ar trebui? De-abia mi-o amintesc. Aveam doar trei ani, când m-au adus aici. Cu ea eram permanent înfricoșată, terorizată. Toate certurile acelea îngrozitoare cu marinari și – acum, când sunt în măsură să-mi dau seama – faptul că era aproape mereu beată. Cu un ton oarecum înfrânt, încheie: Nu, nu mă gândesc, nu mi-o aduc aminte. Mama mea a fost doamna Argyle. Casa mea este aceasta.

– Ce ușor e pentru tine!

– Iar pentru tine, dificil, pentru că tu o faci să fie așa. Nu era doamna Argyle cea pe care o urai, Micky, ci mama ta adevărată. Acesta este adevărul, sunt sigură. Și dacă tu ai ucis-o pe doamna Argyle, cum e foarte posibil, ei, bine, mama ta adevărată era cea pe care voiai să o suprimi.

– Tina! La naiba! Ce spui?

– Iar acum, continuă ea, vorbind calm, nu mai ai pe cine să urăști. Aceasta îți dă o senzație de singurătate, nu-i așa? Dar trebuie să înveți să trăiești fără ură, Micky. Nu e ușor, dar se poate.

– Nu te înțeleg. Ce voiai să spui, însinuând că aș fi putut să o omor? Știi bine că în ziua aceea nu eram pe aici. Probam mașina unui client, în sus, spre Moor Road, lângă Minchin Hill.

– Adevărat?

Tina se ridică, mergând spre un punct din care se zărea plaja.

– Ce ai în minte, Tina? o întreabă Micky, urmând-o.

– Cine sunt cei doi de jos? întreabă la rândul ei, arătând spre plajă.

Micky aruncă rapid o privire.

– Hester și doctorașul ei, răspunse. Dar, zi-mi, Tina, ce-ți umblă prin cap? Pentru Dumnezeu, nu sta aici, chiar pe buză!

– De ce, ai vrea să-mi dai un brânci?

Vocea lui Micky deveni răgușită:

– De ce crezi că puteam să fiu aici, în seara aceea?

Tina nu-i răspunse. Îi întoarse spatele și o luă în sus, pe poteca ce ducea spre casă.

– Tina!

Cu vocea sa dulce și joasă, ea spuse:

– Sunt îngrijorată pentru Hester și pentru doctorul Craig. Mă tem că Hester suferă mult.

– Las-o baltă! Nu de ei vorbeam!

– Eu – da. E important, să știi.

– Ai crezut întotdeauna că am fost aici în seara aceea în care a fost ucisă mama?

Tina nu răspunse.

– Atunci nu ai spus nimic.

– De ce ar fi trebuit să spun? Nu era necesar. Nu exista nici o îndoială că o asasinase Jacko.

Tina amuți.

– Ei, bine? Întrebă Micky. Și-acum?

Ea nu răspunse și-și continuă drumul.

Pe micuța plajă de la colțul apei, Hester scormonea nisipul cu vârful pantofului.

– Nu văd de ce trebuie să vorbim despre asta. Nu ajută la nimic.

– Ai putea măcar să-mi povestești ce s-a întâmplat azi dimineață, replică Donald Craig.

– Nimic.

– Cum, nimic? A fost poliția. Ați fost interogați?

– Da.

– Ce întrebări v-au pus?

– Aceleași ca și data trecută. Unde eram, ce făceam, și când am văzut-o pentru ultima oară pe mama în viață. Zău, Donald, n-aș mai vrea să vorbesc. De-acum e o chestiune încheiată.

– Dar nu e încheiată, draga mea. Și tocmai aici e aici.

– Nu înțeleg de ce trebuie să te agiți, remarcă Hester. Nu ai nimic de-a face cu toate astea.

– Iubito, vreau să te ajut. Nu pricepi?

– Ei, bine, nu mă ajută cu nimic să vorbesc. Vreau numai să uit. Dacă tu m-ai ajuta să uit, atunci – da.

– Hester, iubito, nu ajută să fugi de probleme. Trebuie să le privești în față.

– Le-am privit în față, cum zici tu, toată dimineața

– Hester, te iubesc, o știi, nu?

– Presupun...

– Ce vrei să spui?

– Toată această insistență...

– Dar e de datoria mea.

– Nu văd de ce. Nu ești polițist.

– Cine a văzut-o ultima oară pe mama ta în viață?

– Eu.

– Cu puțin înainte de șapte, nu? Înainte ca tu să pleci să te întâlnești cu mine.

– Înainte ca să plec la Drymouth.

– Bine, eu eram acolo, da sau nu?

– Da, firește.

– Știai deja că te iubesc, așa-i?

– Nu eram sigură, răspunse Hester. Nu eram nici măcar sigură că încep să te iubesc.

– Nu aveai nici un motiv – nu-i așa? – ca să-ți suprimi mama.

– Nu, nu chiar.

– Ce înseamnă, nu chiar?

– Adesea mă gândeam să o omor, explică Hester cu naturalețe și îmi ziceam "Aș vrea să fie moartă, aș vrea să moară". Uneori, adăugă, visam că am ucis-o.

– În ce mod o omorai în vis?

Pentru un moment, Donald Craig nu mai fu îndrăgostitul, ci tânărul medic atent.

– Câteodată o împuşcam, răspunse Hester ușor, iar alteori îi dădeam cu ceva în cap.

Doctorul Craig gemu.

– Nu erau decât vise, spuse Hester. De multe ori, în vis, sunt foarte violentă.

– Ascultă-mă, Hester! Tânărul îi luă o mână într-ale lui. Trebuie să ai încredere în mine.

– Nu înțeleg ce vrei.

– Adevărul, Hester. Vreau să știu adevărul. Eu te iubesc... Și te voi susține! Dacă... ai ucis-o, mă gândesc că-ți voi descoperi motivele. Nu cred că ar fi exact vina ta. Înțelegi? Poți să fii sigură că nu voi spune niciodată poliției. O vom ști numai noi doi. Totul se va sfârși din lipsă de dovezi. Dar eu am nevoie să știu.

Hester îl ascultase privindu-l cu ochii măriți, chinuită.

– Ce vrei să știi de la mine?

– Adevărul.

– Tu crezi că deja îl știi, nu-i așa? Crezi că eu am ucis-o.

– Hester, iubito, nu mă privi așa. O luă după spate și o strânse ușor. Sunt medic. Cunosc rațiunile care se ascund în spatele acestor lucruri. Știu că oamenii nu sunt întotdeauna responsabili pentru propriile acțiuni. Eu știu cum ești... Bună și dragă și, în mod esențial, dreaptă. Te voi ajuta. Voi avea grijă de tine. Ne vom căsători și vom fi fericiți. Nu va mai trebui să te simți pierdută, respinsă, oprimată. Ceea ce face, țâșnește uneori din motive pe care cei mai mulți oameni nu le înțeleg.

– E foarte asemănător cu ceea ce ziceau toți despre Jacko, nu ți se pare?

– Lasă-l pe Jacko! Eu mă gândesc la tine. Te iubesc foarte mult, Hester, dar am nevoie să știu adevărul.

– Adevărul?

Un surâs batjocoritor îi arcui lent colțurile gurii.

– Te rog, iubito!

Hester înălță capul și privi în sus.

- Gwenda mă strigă. Trebuie să fie ora mesei.
- Hester!
- M-ai crede dacă ți-aș spune că n-am ucis-o?
- Firește... Te-aș crede!
- Mă îndoiesc.

Brusc îi întoarse spatele și o luă la fugă pe potecă. El schiță gestul de a o urma, apoi renunță.

- La naiba! exclamă. La naiba!

Capitolul XV

- **D**ar eu nu vreau să mă întorc acasă așa de repede, protestă Philip Durrant, iritat.

- Philip, însă nu avem nici un motiv să rămânem aici. Am venit să ne întâlnim cu avocatul Marshall și să discutăm afacerea. A trebuit să așteptăm ca să răspundem întrebărilor poliției. Dar acum nu mai există nimic care să ne împiedice să ne întoarcem acasă.

- Mă gândesc că tatăl tău ar fi de-a dreptul fericit să ne mai știe un pic aici, spuse Philip. Îi place să aibă cu cine juca șah, seara. Pe cuvânt de onoare, e un adevărat vrăjitor în acest joc. Mă socoteam destul de bun, dar mă bate mereu.

- Tata poate să găsească pe altcineva ca să joace, zise scurt Mary. Și în orice caz, trebuie să plecăm. Mâine este ziua doamnei Carden pentru curățenie.

- Polly, perfecta stăpână a casei! glumi Philip. Doamna ta Cumocheamă poate să facă foarte bine curățenie și dacă tu nu ești de față. Iar dacă nu, telegrafiază-i și amân-o cu o săptămână. Nu te lăsa așa greu...

- Uf, Philip! îl întrerupse Mary, exasperată. Detest acest loc.

- Dar, de ce?

– E atât de melancolic și de neîngrijit... Și-apoi, cu tot ce s-a întâmplat aici... Crima și celelalte...

– Hai, Polly, nu-mi zice că ești cu nervii la pământ din cauza lucrurilor de acest gen. Delictele nu te impresionează deloc. Nu, tu vrei să mergi acasă ca să supraveghezi dereticatul. Dar aici e mult mai interesant.

– Mai interesant decât să fim acasă la noi? întrebă Mary, uluită și jignită.

Philip se grăbi să-i răspundă.

– Scuză-mă, scumpo, nu m-am exprimat bine. Nu e nimic mai plăcut decât casa noastră, iar tu ai făcut-o încântătoare. Vezi, însă, ar fi altceva dacă... Dacă eu aș fi ca înainte. Aș avea o grămadă de lucruri de făcut toată ziua și după aceea ar fi minunat să mă întorc acasă și să ne povestim tot ce s-a petrecut în răstimpul despărțirii noastre. Dar acum, vezi tu, e altfel.

– Oh, știu că e altfel. Nu crede că o uit vreodată, Phil. Mă gândesc la asta. Mă gândesc mereu.

– Da, zise el, vorbind aproape scrâșnit. te gândești prea mult, Mary. Și asta mă face să mă gândesc și eu. Am nevoie de distracție și... Nu – o opri cu un gest al mâinii – nu-mi spune că poți să mă distrezi cu jocuri de perspicacitate și cu lucrușoare manuale sau cu persoanele care vin pentru ca să ne ajute să ne adaptăm. Uneori, simt o teribilă nevoie să mușc din ceva mai consistent. Și în casa asta e ceva de înhățat în dinți!

– Philip... Mary simți că i se taie respirația. Nu cumva rumegi în continuare ideea aceea?

– De a juca Vânărea Asasinului? Cine a înfăptuit crima? Ba da, Polly, ai ghicit! Am o dorință nebunească de a ști cine a fost.

– Dar, de ce? Și cum ar fi cu putință? Dacă a intrat cineva în casă...

– Iarăși reîntoarcerea la străin? Nu ține, să știi. Bătrânul Marshall a făcut o figură bună, dar numai ca să

ajute să rămâneți cu obrazul curat. Nimeni nu crede în această frumoasă teorie. Tocmai pentru că simți că nu e adevărat...

– Atunci, neapărat tu ar trebui să-l descoperi? îl întrerupse Mary. Dar dacă a fost, cum crezi, unul dintre noi, n-ar fi de mii de ori mai bine să nu știm nimic?

Philip ridică ochii, aruncându-i o privire interogativă.

– Să-ți ascunzi capul în nisip, Polly? Nu ai chiar nici un sentiment de curiozitate?

– Îți spun că nu vreau să știu nimic. E un lucru oribil! Vreau să-l uit și gata.

– Îți este atât de indiferentă amintirea mamei tale, încât nu dorești să știi nici măcar cine a ucis-o?

– La ce-ar folosi? De doi ani ni se așternuse pacea în suflet la gândul că a fost Jacko.

– Da, remarcă Philip, era minunat cum eram, toți pe deplin convinși.

Soția sa îl privi perplexă.

– Nu înțeleg, ce vrei să spui, Philip.

– Nu vezi, Polly, că toată povestea asta mă chinuiește? Că, într-un anume sens, reprezintă o provocare pentru inteligența mea? Nu eram deosebit de legat de mama ta și nu pot să spun că am rămas deosebit de răvășit de moartea ei. A făcut tot ce a putut ca să te împiedice să mă iei de bărbat, dar nu i-am păstrat ranchiună, pentru că am reușit să-i râd în nas. Așa-i sau nu, copilă? Nu este vorba nici de răzbunare, nici de pasiune pentru justiție. Este mai ales curiozitate, în care intră, poate, și ceva mai bun.

– E un lucru în care n-ar trebui să te amesteci, spuse Mary. Nu va ieși nimic bun din asta. Hai, Philip, te rog, renunță și să ne întoarcem acasă!

– Ei, bine, tu poți să mă transporti cu forța unde dorești, dar eu vreau să stau aici. Nu vrei, măcar o dată, să faci cum doresc?

– Aș vrea să ai tot ce-ți dorești pe lume.

– În realitate, nu e așa, scumpo. Ai vrea să mă îngrijești ca pe un bebeluș și să-mi ghicești toate nevoile.

Philip izbucni în râs.

Mary îl privi descumpănită.

– Nu înțeleg niciodată dacă vorbești serios sau glumești.

– În afară de curiozitate, reluă Philip Durrant, cineva ar trebui, totuși, să descopere vinovatul.

– Cu ce scop? Ca să trimită pe altcineva în închisoare? Mi se pare oribil.

– Nu am zis că dacă l-aș descoperi l-aș denunța poliției. Nu cred că aș face-o. Depinde de împrejurări... Și, probabil, n-ar servi la nimic, pentru că n-aș putea să furnizez dovezi în adevăratul înțeles al cuvântului.

– Atunci, dacă nu există dovezi, cum te gândești să descoperi ceva?

– Sunt atâtea mijloace pentru a înțelege faptele și a fi sigur de ele definitiv, răspunse Philip. Și aceasta, știi, începe să devină necesar. Aici, lucrurile nu merg prea bine și curând se vor înrăutăți.

– Ce vrei să spui?

– Nu ai remarcat nimic, Polly, apropo de tatăl tău și de Gwenda Vaughan?

– Nu înțeleg de ce tatăl meu vrea să se recăsătorească la vârsta lui...

– Eu, da. În definitiv, a avut o parte ingrată în prima căsnicie și acum întrevede posibilitatea de a fi fericit. Fericire târzie, dacă vrei, dar tot fericire. Sau e un vis frânt? Lucrurile nu merg prea bine între ei, acum.

– Îmi închipui că toată afacerea asta...

– Exact. Afacerea asta îi separă pe zi ce trece. Și ar putea să existe două motive: bănuiala sau nevinovăția.

– Bănuiala cui?

– Ei, reciprocă. Sau suspiciunea dintr-o parte și conștiința propriei culpe din cealaltă. Și viceversa, cum preferi.

– Ce confuzie, Philip! Pe neașteptate, Mary începu să se însuflețească. Ah, tu te gândești că a fost Gwenda? Poate că ai dreptate. Oh, ar fi o binecuvântare o asemenea...

– Biata Gwenda! Totul – pentru că nu aparține familiei, nu?

– Desigur! răspunse Mary. Cel puțin nu ar fi unul dintre noi.

– Asta-i tot ce te impresionează? întrebă Philip. Ce poate sau nu să ne privească pe noi?

– Se înțelege. E normal.

– Normal! Normal! repetă Philip iritat. Defectul tău, Polly, este acela că nu ai nici un dram de imaginație și că nu poți să te pui în locul altora. Dar, gândește-te un pic, ce infern trebuie să fie pentru tatăl tău și pentru Gwenda dacă sunt nevinovați. Gwenda, care se vede ținută la distanță și care în adâncul inimii sale știe că nu se va putea căsători cu bărbatul pe care îl iubește. Tatăl tău, care nu poate să ignore faptul că femeia de care s-a îndrăgostit ar fi avut posibilitatea – și motivul! – ca să comită crima. Speră să nu fi fost ea, crede că nu a fost ea, dar nu e sigur.

– La vârsta lui..., începu din nou Mary.

– Lasă vârsta lui, o întrerupse el nerăbdător. Nu-ți dai seama că pentru un om la vârsta lui este mai rău? E ultima dragoste a vieții sale. Nu e probabil că ar mai putea avea o alta. Coboară mai adânc și ia în considerare celălalt aspect, acela al unui Leo care, ieși din iarna lumii sale – făcută din autoreprimările în care a fost constrâns să trăiască atâta vreme –, își ucide soția... E aproape de compătimit, nu? Cu toate că, adăugă meditativ, chiar nu pot să mi-l închipui făcând un asemenea lucru. Dar, cu siguranță, poliția și-l va închipui. Însă să te auzim un pic și pe tine, Polly! Cine crezi că a fost?

– Cum aș putea să o știu?

– Ei, ai putea să ai măcar o idee, dacă te-ai gândi.
– Îți repet că nu vreau să mă gândesc absolut deloc.
– Mă întreb de ce... E chiar numai dezgust? Sau poate e pentru că știi? Poate că în mintea ta caldă și rece ai o idee sigură... Atât de sigură, încât nici nu vrei să te gândești la ea și nici să mi-o spui. E vorba de Hester?

– De ce s-o fi ucis Hester pe mama?

– Într-adevăr, nu se vede nici un motiv. Și totuși, aceste lucruri se leagă. Un fiu sau o fiică este înconjurat cu grijă și tratat cu o anumită indulgență. Într-o zi se întâmplă un mărunțiș oarecare, condescendentul părinte refuză să scoată banii pentru cinema sau pentru o nouă pereche de pantofi sau îi cere să se întoarcă de la plimbarea de seară cu persoana iubită nu mai târziu de zece. Nimic important, dar pare să dea foc unui fitil deja pus și deodată adolescentul are creierul răvășit de o turbină, apucă un ciocan sau un topor sau un vâtrai – și gata! Dificil de explicat, dar se întâmplă. Este explozia unei revolte îndelung înăbușite. Acesta-i un exemplu care i s-ar potrivi lui Hester. Necazul este, vezi, că nimeni nu știe ce i se învâрте prin căpșorul acela drăgălaș. Știu că este slabă și suferă. Și mama ta era tipul care o făcea să simtă asta! Da, încheie, animându-se, cred că s-ar putea începe o judecată cu ce i-aș pune în cărcă lui Hester.

– Uff! Încetează odată!

– Ai răbdare. Întâi, lasă-mă să stabilesc care ar putea să fie cadrul general al crimei și să-l aplic fiecăruia din cei interesați. Și-atunci se poate pregăti cursa și vedea cine intră în ea.

– În casă au fost numai patru persoane, observă Mary, dar tu vorbești ca și cum ar fi fost cine știe câte. Sunt de acord cu tine că nu poate să fi fost tata. Să te gândești că Hester ar fi avut cu adevărat un motiv pentru a face așa ceva este absurd. Rămân Kirsty și Gwenda.

– Pe care o preferi din ele două? întrebă Philip, cu un ton ușor mușcător.

– Nu pot, de fapt, să mi-o închipui pe Kirsty înfăptuind un act de acest gen. A fost întotdeauna răbdătoare și de caracter. Foarte devotată mamei. Ar putea să facă, pe neașteptate, niște gesturi stranii, cum se poate întâmpla din cauza unui dezechilibru nervos, dar nu mi s-a părut niciodată bizară până într-atât.

– E adevărat, încuviință Philip, cufundându-se iar în gândurile sale. Aș zice că Kirsty este o femeie foarte normală, căreia i-ar fi plăcut să ducă o viață normală de femeie. Într-un fel ca și Gwenda, numai că aceasta e grațioasă și atrăgătoare, în timp ce Kirsty, biata de ea, e urâtă ca o stafidă uscată. Presupun că nici un bărbat nu s-a uitat la ea de două ori. Dar ei i-ar fi plăcut. Și i-ar fi plăcut să se îndrăgostească și să se mărite. Trebuie să fie iadul pe pământ să te naști femeie fără de farmec, mai ales dacă nu ai compensația unor calități deosebite. Ea și-a irosit prea mulți ani aici. Dacă la sfârșitul războiului și-ar fi reluat profesia de maseuză, poate că ar fi reușit să se lipească de sufletul vreunui client bătrâior și bogat.

– Ca toți bărbații, crezi că femeile se gândesc numai la măritiş.

Philip rânji.

– După mine, așa stau lucrurile. A, apropo, sora ta Tina nu are nici un iubit?

– După câte știu, nu. Nu prea vorbește despre sine.

– Da, stă liniștită ca un șoricel. Nu e o adevărată frumusețe, însă are multă grație. Aș fi curios să aflu ce știe despre toată aceasta poveste.

– Îmi închipui că nu știe nimic.

– Nu gândesc la fel.

– Ei, tu îți pui imaginația la lucru.

– Da data asta, nu. Știi ce a zis? Că speră să nu știe nimic. A fost un mod de a se exprima mai curând curios, nu ți se pare? Pun pariu că știe, într-adevăr, ceva.

– Ce anume?

– Ar putea să fie ceva care privește într-un mod oarecare crima, dar îi scapă punctul de legătură. Sper să aflu.

– Philip!

– E inutil, Polly. Mi-am găsit o misiune în viață. M-am convins că – în interesul tuturor – trebuie să merg până la capăt. Am s-o atac pe Kirsty. Sub multe aspecte, este un suflet simplu.

– Of, cât aș vrea să renunți la ideea asta ȳicnită și să te hotărăști să te întorci acasă. Eram fericiți și totul mergea atât de bine... Vocea i se frânse și se întoarse în cealaltă parte.

– Polly! Accentul lui Philip era îndurerat. Este, într-adevăr, atât de important pentru tine? Nu mi-am dat seama că te supără până într-atât!

Mary începu să se întoarcă cu ochii plini de speranță.

– Atunci vrei să pleci acasă și să renunți la istoria asta?

– Nu aș putea, răspunse Philip. Și acasă aș continua să mă gândesc și să mă frământ. Să mai rămânem câteva zile, Mary. Iar la sfârșitul săptămânii – o să vedem.

Capitolul XVI

– **T**e deranjează, tăticule, dacă mai stau un pic? întrebă Micky.

– Dimpotrivă, îmi face plăcere, firește. Ai aranjat cu firma ta?

– Da, am telefonat. Nu e nevoie să mă întorc înainte de luni. Și Tina rămâne aici toată săptămâna.

Micky se duse la fereastră, privi afară, străbătu odaia cu mâinile în buzunar, contemplând rafturile cu cărți. Apoi vorbi cu o voce stingherită, care răsuna sacadat:

– Știi, tăticule, îți sunt sincer recunoscător pentru tot ce-ai făcut pentru mine. În ultimul timp, mi-am dat seama..., ei, bine, că am fost întotdeauna un ingrat.

– Nu se pune problema recunoștinței, spuse Leo Argyle. Ești fiul meu, Micky. Întotdeauna te-am considerat așa.

– Bizar mod de a trata un fiu, observă Micky. Nu m-ai săpunit niciodată.

Leo Argyle zâmbi, cu zâmbetul său îndepărtat și abstract.

– Crezi, într-adevăr, că singura menire a unui tată e aceea de a-și săpuni fiul?

– Nu, răspunse Micky. Probabil, nu. Apoi, după o clipă, continuă. Am fost un cretin. Da, un cretin perfect. Într-o privință, e de răs. Știi ce mi-ar place și mă gândesc să fac? Să plec cu o companie de petrol în Golful Persic. E ceea ce mamă dorea pentru mine. Să intru într-o companie petroliferă, pentru început.

– Erai la vârsta la care vrei să alegi singur și nu suportai ideea de a avea lucruri alese de alții. Tu mereu ai fost puțin așa, Micky. Dacă voiam să-ți cumpărăm un pulover roșu, insistai să ai unul albastru, deși poate că îți doreai unul roșu.

– Foarte adevărat, admise Micky, cu un răs ușor. Întotdeauna am fost un tip nemulțumit.

– Erai doar tânăr. Un mânz tânăr și recalcitrant. Care nu suporta zăbala, șaua, călărețul. Suntem toți așa într-un anumit moment al vieții noastre, dar în cele din urmă trebuie să deschidem ochii în fața realității.

– Da, am impresia că încep s-o înțeleg, spuse Micky.

– Sunt mulțumit că ai gândul ăsta pentru viitor. Nu cred că să vinzi sau să testezi mașini e ceea ce ți se

potrivește. E un loc de muncă bun, dar nu-ți oferă nici o perspectivă.

– Automobilele îmi plac, explică Micky, și mi se pare că scot din ele ce e mai bun. Dacă e nevoie, am limba destul de dezlegată ca să vând articolul. Dar e un gen de viață care nu mă prinde. În orice caz, noua muncă are legătură cu transporturile. Controlez serviciul de mașini. Are ceva importanță.

– Tu știi că oricând vei avea nevoie de capital pentru a intra într-o afacere care ți se pare bună – banii sunt la dispoziția ta. Ești la curent cu fondul discreționar. Sunt foarte dispus să autorizez orice sumă, de îndată ce afacerea pare acceptabilă după părerea experților. Însă dacă ai nevoie...

– Mulțumesc, tăticule, nu vreau să te exploatez.

– Nu e vorba de exploatare, Micky, sunt banii tăi. Destinați definitiv ție, în comun cu ceilalți. Eu am sarcina de a stabili cum și când să-ți fie încredințați. Dar nu sunt ai mei. Sunt ai tăi

– Banii de la mama, într-adevăr, spuse Micky.

– Fondul a fost instituit acum câțiva ani...

– Nu vreau banii aceia! izbucni Micky. Nu vreau să-i ating. Nu aș putea. Așa cum stau lucrurile, nu aș putea! Se înroși pe neașteptate, întâlnind privirea tatălui său. Cu o voce nesigură, zise. Nu, nu voiam să...

– De ce nu poți să-i atingi? Adoptându-te, am devenit cu totul responsabil față de tine. Și din punct de vedere financiar. Era întărit prin acte faptul că te vom crește ca pe fiul nostru și că îți vom asigura cele necesare traiului.

– Vreau să mă descurc singur, insistă Micky.

– Da. Văd... Bine, atunci. Dar dacă îți schimbi gândul, să-ți amintești că banii rămân la dispoziția ta.

– Mulțumesc, tăticule. Ești bun că mă lași să fac așa cum cred de cuviință, chiar dacă nu poți să înțelegi. Aș vrea

să fiu în stare să mă explic mai bine. Vezi, nu vreau să trag vreun folos din... La naiba, e așa de dificil de exprimat!

Se auzi o bătaie în ușă. Mai mult decât o bătaie, o bufnitură.

– Trebuie să fie Philip, spuse Leo Argyle. Vrei să deschizi, Micky?

Micky se duse și deschise și Philip, manevrându-și scaunul cu roțile, înaintă în odaie. Îi salută pe amândoi cu un zâmbet vesel.

– Dacă sunteți ocupat, ziceți-mi, spuse către Leo. Voi sta mut și voi arunca o privire la cărți.

– Nu, răspunse Leo, nu am nimic de făcut în această dimineață.

– Gwenda nu-i?

– A telefonat că azi nu poate să vină, pentru că o doare foarte rău capul. Glasul lui Leo era lipsit de expresie.

– Așa, zise Philip.

Micky spuse:

– Bine, eu mă duc să o scot din vizuină pe Tina. Am s-o iau la plimbare, la aer curat.

Părăsi încăperea, mergând cu un pas elastic și ușor.

– Mă înșel sau în ultimul timp e ceva schimbat la Micky? întrebă Philip. Nu mai privește lumea cu obișnuita sa încruntare, nu-i așa?

– Devine adult, răspunse Leo. I-a trebuit ceva timp ca să înceapă să se maturizeze.

– Ei, bine, a ales un moment curios ca să înceapă să-și schimbe dispoziția sufletească. Ședința de ieri cu poliția nu era cea mai potrivită pentru a insufla curaj, nu credeți?

Leo răspunse liniștit:

– Desigur, e chinuitor să vezi cazul redeschis.

– Unul ca Micky, zise Philip, alunecând pe lângă rafturi și scoțând câte o carte la întâmplare, e conștient de sine, după părerea dumneavoastră?

– E o întrebare stranie, Philip.

– Nu tocmai. Mă gândeam că e ca și cum nu ai avea ureche muzicală. Unii sunt incapabili să simtă frământarea vinei sau a remușcării și chiar un pic de amărăciune pentru acțiunile lor. Jacko, de exemplu.

– Cu certitudine, Jacko nu o simțea, conveni Leo.

– Și mă întrebam cum e Micky. Philip făcu o pauză și continuă: Pot să vă întreb ce știți, în realitate, despre originea copiilor dumneavoastră adoptivi?

– De ce îmi pui întrebarea aceasta, Philip?

– Îmi închipui că din simplă curiozitate. Da, suntem întotdeauna curioși să știm care sunt caracterele ereditare.

Leo nu răspunse. Philip îl privi cu ochi iscoditori.

– Pot să vă supăr cu aceste întrebări, spuse.

– La urma urmelor, zise Leo, înălțându-se, de ce n-ar trebui să mi le adresezi? Faci parte din familie și, în acest moment, trebuie să o recunosc, ai dreptul. Dar acești copii nu au fost toți adoptați după regulile obișnuite. Adoptia lui Mary, soția ta, a respectat procedura legală. În schimb, pentru ceilalți nu au fost urmate formalitățile de rigoare. Jack era orfan și ne-a fost încredințat de o femeie care a pierit într-un bombardament. Astfel că a rămas, pur și simplu, cu noi. Micky era nelegitim. Mama sa, pe care o interesau doar bărbații, ne-a cerut o sută de lire sterline și le-a primit. N-am mai știut nimic de mama Tinei: nu i-a scris niciodată fetei, iar după război nu s-a arătat să ne-o ceară. N-am reușit niciodată să-i dăm de urmă.

– Și Hester?

– Și Hester era, la rândul ei, nelegitimă. Mama sa, o tânără infirmieră irlandeză, s-a căsătorit cu un soldat simplu, american, la puțin timp după ce Hester a venit în casa noastră. Ne-a rugat să-i ținem fetea, pentru că nu voia

să-i mărturisească soțului existența ei. La sfârșitul războiului a plecat cu el în Statele Unite și n-am mai știut nimic de ea.

– Toate istorii tragice într-o privință, comentă Philip. Toate sărmane creaturi repudiate!

– Da, spuse Leo. De aceea Rachel li s-a dedicat cu atâta pasiune. Voia cu orice preț ca ei să simtă că sunt doriți, că au o casă. Voia să fie pentru ei o adevărată mamă.

– Un lucru minunat...

– Care însă nu poate să dea niciodată rezultatele pe care le-ai sperat, remarcă Leo. Credea orbește că legătura de sânge n-ar conta. În schimb, contează. Și mult. În propriii fii există, de obicei, câteva puncte de contact, fie în temperament fie în modul de a simți, care se recunosc și se pot înțelege fără să trebuiască să recurgi la cuvinte. Acest lanț nu-l ai cu fiii adoptivi. Cunoașterea instinctivă a ceea ce au în minte nu există. Judeci după propriile gânduri și sentimente, dar e bine să ții cont că acestea pot să se diferențieze de ale tale.

– Aceasta, dumneavoastră, îmi imaginez, ați înțeles-o de la început.

– Am avertizat-o pe Rachel, dar, firește, ea n-o credea, nu voia să o creadă. Voia cu orice preț să fie chiar copiii ei.

– Tina este permanent un mister pentru mine, zise Philip. Poate că ține de jumătatea sa nealbă. Știți cine a fost tatăl ei?

– Vreun marinar sudamerican, cred. Mama, adăugă Leo, n-a știut să precizeze.

– Nu se știe cum va reacționa la evenimente sau ce gândește. Vorbește atât de puțin! Philip făcu o pauză, apoi întrebă pe neașteptate: Ce știți și nu spuneți despre povestea asta?

Văzu mâna lui Leo, ocupată să întoarcă niște foi, oprindu-se brusc. După o tăcere, Leo întrebă:

– De ce crezi că nu aș spune tot ce știu?

– Ei, e destul de evident, nu vi se pare?

– Mie, nu.

– Știți ceva, insistă Philip. Credeți că este vorba de ceva care ar putea să-i facă rău cuiva în mod deosebit?

– Cred, Philip, și aș vrea să mă scuzi că ți-o spun, că este imprudent să cercetezi aceste lucruri. Se poate întâmpla să dai frâu liber fanteziei.

– E un avertisment ca să las totul baltă?

– E cumva problema ta, Philip?

– Vreți să spuneți că nu sunt polițist?

– Exact. Poliția trebuie să investigheze, pentru că ea are datoria asta.

– Iar dumneavoastră nu doriți să adânciți lucrurile?

– Poate că mi-e frică de ceea ce aș putea găsi.

În scaunul său, Philip își strânse pumnul, ațâțat.

– Știți, poate, cine a fost?

– Nu.

Răspunsul îi tăie respirația lui Philip.

– Nu, repetă Leo, lovind cu mâna în birou. Dintr-o dată nu mai fu ființa fragilă, evanescentă, întoarsă în ea însăși, pe care Philip o cunoștea atât de bine. Nu știu cine a fost! Mă auzi? Nu știu! Nu am nici cea mai mică idee. Nu... Nu vreau să o știu!

Capitolul XVII

– **C**e faci, Hester? Întrebă Philip, înaintând cu scaunul lui cu roțile de-a lungul coridorului. Fata care se apleca pe fereastra din mijlocul peretelui tresări și își trase înăuntru capul.

– Aa, tu ești!

– Observi universul sau meditezi la o sinucidere?

Ea îl privi cu un aer sfidător.

– E clar ce gândeai, răspunse Philip. Dar, cu sinceritate, Hester, dacă ai în vedere un asemenea pas, fereastra asta nu-i potrivită. Distanța față de sol nu este suficientă. Socotește cât ar fi de neplăcut să-ți rupi o mână sau un picior, în loc să-ți găsești uitarea pe care vrei s-o cauți.

– Micky urca și cobora întotdeauna prin această fereastră, cățărându-se în sus și în jos pe magnolie. Era calea sa secretă pentru ca să intre și să iasă, pe care mama n-a știut-o niciodată.

– Câte lucruri habar n-au părinții! S-ar putea scrie o carte despre asta! Dar dacă meditezi la sinucidere, Hester, la un pas de pavilion ar fi o trambulină mai bună.

– Punctul care țâșnește deasupra apei. E adevărat, dacă te-ai arunca pe stâncile de dedesubt.

– Necazul tău, Hester, este că ești atât de melodramatică când îți închipui lucrurile. Cei mai mulți dintre sinucigași se mulțumesc să-și rezolve problema într-un cuptor cu gaz sau înghițând niște flacoane cu somnifere.

– Sunt mulțumită că ești aici, spuse pe neașteptate Hester. Nici tu nu regreti, nu?

– Păi, efectiv, nu-mi rămân multe de făcut de-acum, răspunse Philip. Să mergem în camera mea să pălăvrăgim puțin. Văzând-o ezitând, adaugă: Mary s-a dus jos să-mi pregătească ceva gustos.

– Ea nu ar înțelege, zise Hester.

– Nu, încuvință Philip. Mary nu ar înțelege absolut nimic.

Se împinse înainte, iar Hester îl însoți. Apoi deschise ușa salonașului, așteptă ca Philip să intre cu scaunul și îl urmă.

– Tu, în schimb, înțelegi. De ce?

– Ei, bine, ți se întâmplă câteodată să îți vină astfel de gânduri... Când mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat și am știut că, probabil, voi rămâne pe viață invalid...

– Da, trebuie să fi fost cumplit. Mai ales pentru tine, care erai pilot și zburai...

– ... sus, sus, rotindu-mă în cer, deasupra lumii.

– Îmi pare teribil de rău. Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult și să-ți arăt mai multă compasiune.

– Mai bine că n-ai făcut-o! exclaimă Philip. Oricum, faza aceea este depășită. Te obișnuiești cu toate. E un lucru de care nu-ți dai seama, dar ți se întâmplă, dacă în primul moment nu ai făcut ceva foarte nechibzuit, prostesc. Hai, spune-mi despre ce este vorba. Îmi închipui că ai avut o încăierare cu îndrăgostitul tău, doctorașul cel solemn. Așa-i?

– Nu a fost o încăierare, răspunse Hester, ci ceva cu mult mai rău.

– Se va repara.

– Nu. E imposibil... De-acum – nu!

– Ești atât de excesivă cu expresiile tale! Pentru tine, totul este sau alb sau negru. Nuanțele nu există.

– Nu pot să fiu altfel. Întotdeauna am fost așa. Tot ce am crezut că pot să fac – sau am dorit să fac – a mers rău. Am vrut să am viața mea, să fiu cineva, să fac ceva. Nu am dus nimic la bun sfârșit. Nu am fost bună la nimic. M-am gândit adesea să mă sinucid. Încă de când aveam 14 ani.

Philip o observă cu interes. Apoi spuse pe un ton liniștit și lejer:

– Într-adevăr, mulți se sinucid între 14 și 19 ani. Este o epocă a vieții în care totul e disproporționat. Studenții își iau viața pentru că își închipuie că nu pot trece examenele; fetele – pentru că mamele nu le lasă să meargă la cinematograful cu băieți mai dubioși. În perioada aceasta se vede totul în culori tari. Bucurie sau disperare. Melancolie sau fericire fără egal. Epocă din care se iese, desigur. Necazul tău e că ai cheltuit mai mult timp decât e normal ca să ieși.

– Mama avea întotdeauna dreptate, spuse Hester. În toate lucrurile pe care nu mă lăsa să le fac și eu voiam să le

fac, ea a avut dreptate și eu am greșit. Nu puteam să o suport. Absolut deloc! Așa că m-am gândit că trebuie să-mi iau inima în dinți, să plec, să mă pun la încercare. Și totul mi-a ieșit prost. Nici măcar pe scenă nu valoram ceva.

– Pentru că, observă Philip, nu ai nici o disciplină. Nu poți să interpretezi artistic un rol, pentru că ești prea ocupată să te dramatizezi pe tine însăși. Așa faci și acum, fata mea.

– Și-atunci m-am gândit să am o adevărată aventură de dragoste, continuă Hester. Nu o prostioară de copii. Un om mult mai în vârstă decât mine. Era căsătorit și a avut o viață foarte nefericită.

– Povestea care, fără îndoială, făcea parte din repertoriul său, comentă Philip.

– Mă gândeam că o să fie o mare pasiune. Nu râzi de mine? Tăcu, privindu-l cu suspiciune pe Philip.

– Nu, Hester, îi răspunse cu blândețe. Pot foarte bine să înțeleg ce iad a fost pentru tine.

– Nu a fost o mare pasiune, urmă Hester amar, ci o mică aventură banală. Din tot ce-mi spusese despre viața și soția sa, nu era nimic adevărat. M-am... aruncat de-a dreptul în brațele sale ca o biată prostituată.

– Uneori trebuie să parcurgi niște experiențe ca să înveți. Ceea ce a fost nu te-a păgubit, Hester. Probabil te-a ajutat să te maturizezi... Sau te va ajuta dacă n-ai să te așezi de-a curmezișul.

– Mama a fost atât de... Atât de înțelegătoare în această poveste, reluă Hester, pe un ton de resentiment. A venit să aranjeze lucrurile și mi-a zis că dacă voiam într-adevăr să joc, aș face mai bine să urmez o școală de artă dramatică. Dar, în realitate, nu doream să ajung actriță, iar acum am înțeles că nici n-aș fi reușit. Așa că m-am întors acasă. Ce altceva să fi făcut?

– Probabil – multe lucruri, răspunse Philip. Dar asta era cel mai ușor.

– Ah, cât de bine înțelegi! exclamă Hester, aprinzându-se. Vezi, sunt teribil de slabă din fire. Aleg întotdeauna calea cea mai ușoară. Iar dacă mă revolt împotriva propriei mele naturi, o fac într-un mod prostesc, care nu ajută la nimic.

– Nu te simți sigură pe tine, nu?

– Poate pentru că am fost adoptată. Nu am știut nimic până la 16 ani. Știam de ceilalți, apoi, într-o zi, am întrebat și am descoperit că și eu eram adoptată. Am încercat senzația monstruoasă de a fi fiica nimănui.

– Cât de teribil te dramatizezi pe tine însăși!

– Ea nu era mama mea. Nu înțelegea niciodată nimic din ce se petrece cu mine. Mă privea cu indulgență și bunătate și decidea ce ar fi trebuit să fac. Oh! Cât o uram! E oribil, știu, dar o uram.

– Multe fete traversează o scurtă perioadă de ură față de adevăratele lor mame. Nu e nimic extraordinar în asta.

– O uram pentru că avea dreptate. E înspăimântător când cineva are mereu dreptate. Te simți mai mult ca niciodată pe dinafară. Vai, Philip, totul e atât de îngrozitor... Ce-am să fac? Ce pot să fac?

– Ia-l de bărbat pe tânărul tău cumsecade și intră-ți în piele! Fii o bună soțioară de medic de circumscripție. Sau nu e destul de splendid pentru tine?

– Acum nu mai vrea să se căsătorească.

– Ești sigură? Ți-a spus-o, sau ți-o închipui tu?

– Crede că eu am ucis-o pe mama.

– Așa! Philip tăcu o clipă, apoi întreabă: Ai fost tu?

Fata se întoarce brusc să-l privească.

– De ce mă întrebi așa ceva? De ce?

– Ar fi interesant de știut, răspunse Philip. Numai în familie, ca să zic așa. Nu de spus autorităților.

– Dacă aș fi ucis-o, crezi că ți-aș spune?

– Ar fi mai prudent să nu mi-o spui, admise Philip.

– Zice că știe că am ucis-o eu. Că dacă i-o mărturisesc, totul va fi în ordine, ne vom căsători și el ar avea grijă de mine. Că... Că între noi, asta nu ar avea nici o importanță.

Philip fluieră.

– Măi, măi, măi! spuse.

– La ce-ar folosi să-i spun că n-am omorât-o eu? Nu m-ar crede.

– Trebuie să te creadă, dacă i-o zici.

– Nu am ucis-o. Pricepi că n-am ucis-o? Nu! Nu! Nu! Se opri. Pare puțin convingător, adăugă.

– Adeseori adevărul pare puțin convingător, o încurajă Philip.

– Nimeni dintre noi nu știe nimic, reluă Hester. Ne privim unii pe ceilalți. Mary se uită la mine. Și Kirsten. Mă tratează cu bunătate și încearcă să mă protejeze. Și ea crede că eu am fost. Nu e nimic de făcut: așa-i, înțelegi? Ar fi mult mai bine dacă m-aș arunca în jos de la Point...

– Pentru Dumnezeu, nu fi așa proastă, Hester. Sunt alte lucruri de făcut.

– Care sunt aceste lucruri? Cum este cu putință? Am pierdut totul. Cum pot să merg înainte zi după zi? Se uită la Philip. Crezi că sunt o dezechilibrată. Ei, bine, poate că eu am ucis-o. Poate că e remușcare ceea ce mă roade. Poate că nu pot să uit aici – și își duse o mână la inimă.

– Nu fi prostuță! Philip întinse un braț și o trase lângă sine.

Hester aproape căzu peste scaunul său și el o sărută.

– Ceea ce îți trebuie este un soț, fetița mea. Nu tânărul acela înfumurat și pompos, Donald Craig, cu mintea plină de psihiatrie și de termeni științifici. Ești proastă, neghioabă și... adorabilă, Hester.

Ușa se deschise. Mary Durrant se opri brusc în prag. Hester se grăbi să se îndrepte și Philip îi trimise un zâmbet umil soției sale.

– Îi ridicam moralul, Polly, zise.

– Așa! spuse Mary.

Intră și puse cu grijă tava pe o măsuță cu rotile, pe care o făcu să alunece lângă el, fără să-i arunce vreo privire lui Hester. Aceasta îi privi nesigură pe soț și soție.

– Bine, zise, poate că e mai bine să mă duc la..., la... Nu-și termină fraza și ieși din cameră.

– Hester e cu nervii la pământ, spuse Philip. Se gândește la sinucidere. Încercam să o conving să nu facă așa ceva.

Mary nu deschise gura.

Vru să-i ia mâna, dar ea se feri.

– Polly, te-am înfuriat?

Nu-i răspunse.

– Pentru că am sărutat-o, îmi închipui. Hai, Polly, nu face mutre pentru un sărut fără importanță. Era așa de dragălașă și de proastă... Și, la un moment dat, eu... Am simțit că ar fi distractiv să mai fiu un cocoșel fără minte. Hai, Polly, dă-mi un sărut și să facem pace!

– Se răcește supa, spuse Mary. Trecu în dormitor și închise ușa.

Capitolul XVIII

– **E**ste jos o domnișoară care dorește să vă vadă, domnule.

– O domnișoară? întrebă surprins Calgary. Nu-și imagina cine putea să fie. Își aținti privirea asupra biroului în dezordine și se încruntă. Vocea portarului coborî cu discreție.

– O domnișoară foarte plăcută, domnule.

– A, e bine. Spune-i să urce.

Calgary nu-și putu reține un râs ușor. Informația oferită discret, cu jumătate de voce, îl distrase. Se întrebă

cine putea să dorească să-l vadă și rămase uluit când se găsi față în față cu Hester Argyle.

– Dumneavoastră! exclamă, manifestându-și din plin propria surpriză. Intrați, intrați.

Fata îi făcu aproape aceeași impresie ca și prima dată. Era îmbrăcată fără nici o preocupare pentru obiceiurile de la Londra. Fără palărie și cu chipul încadrat de buclele brune, ciufulite, ca ale unui spiriduș. Paltonul greu, de lână, lăsa să se întrevadă o fustă verde-închis și un pulover. Părea că se întorsese cu respirația tăiată după o plimbare pe colnice.

– Ajutați-mă, vă rog!

– Să vă ajut? Calgary era năucit. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Nu știam cui să mă adresez. Trebuie să mă ajute cineva. Nu mai pot. Dumneavoastră ați dezlănțuit totul.

– Ați intrat într-un necaz? Grav?

– Suntem toți în necaz, răspunse Hester. Dar suntem atât de egoiști... Vreau să spun că mă gândesc numai la mine.

– Ia loc, draga mea, spuse gentil Calgary.

Îndepărtă hârtiile de pe un fotoliu și o făcu să se așeze. Apoi se duse la micuțul bar din colț.

– Trebuie să bei ceva. Un pic de vin de Xeres?

– Dacă spuneți... Nu contează.

– Este o zi friguroasă și umedă. Ai nevoie.

Se întoarse ținând în mână o sticlă și un pahar. Hester era ghemuită în fotoliu, într-o atitudine nu lipsită de grație, care îl mișcă.

– Nu te îngrijora, o îndemnă, în timp ce îi punea paharul alături și i-l umplea. Lucrurile nu sunt niciodată atât de urâte cum par.

– Se spune așa, dar nu e adevărat, replică Hester. Uneori sunt mai rău decât par. Sorbi vinul, apoi adăugă pe un ton acuzator; Îmi mergea foarte bine, înainte ca să veniți. Chiar așa... Apoi au început toate astea...

– Știu ce vrei să spui. Când mi-ai făcut observația aceea, acasă la voi, am rămas complet dezorientat, dar acum înțeleg mai bine ce a iscat informația mea.

– Câtă vreme am crezut că a fost Jacko...

Hester se opri.

– Știu, Hester, o știu. Dar trebuie să-ți dai seama că trăiați într-o falsă siguranță. Nu era un lucru real, ci iluzoriu... Un soi de decor de mucava, ceva ce reprezenta siguranța, dar nu era și nu ar fi fost niciodată.

– Vreți să spuneți că e nevoie să avem curaj, că nu e bine să te atașezi de ceva ușor, dar fals? Hester făcu o pauză. Dumneavoastră ați avut curaj venind în persoană să ne aduceți vestea fără să știți cum aveam s-o primim și cum aveam să reacționăm. Îmi dau seama. Admir curajul, pentru că eu nu prea am.

– Acum spune-mi ce te neliniștește în mod deosebit.

– Mi-am făcut un vis. Era un tânăr... Un medic.

– Și sunteți prieteni, nu? Sau, poate, mai mult decât prieteni.

– Așa credeam... Și o credea și el. Dar acum, după ce s-au întâmplat toate astea...

– Ei, bine?

– Crede că am fost eu, izbucni Hester. Și continuă precipitat: Sau, poate nu, dar nu-i singur de asta. Nu poate să fie. E clar că mă consideră cel mai probabil asasin. Poate nu greșește. Poate credem toți același lucru unul despre celălalt. Cineva trebuie să ne ajute în această teribilă confuzie, iar eu m-am gândit la dumneavoastră din cauza unui vis. Mă rătăcisem și nu-l mai găseam pe Don. Mă lăsase acolo și era o prăpastie mare... Un abis... Da, un abis profund și de netrecut... Și de cealaltă parte erați dumneavoastră, care îmi întindeați mâinile, oferindu-mi ajutor. Respiră adânc. Așa am venit la dumneavoastră. Dacă nu ne ajutați, nu știu ce o să se întâmple. Trebuie să ne ajutați. Dumneavoastră ați fost acela care ați provocat toată

nenorocirea asta. Poate veți spune că nu vă privește... Că o dată împărtășit adevărul, nu e problema dumneavoastră...

– Nu, o întrerupse Calgary, nu voi spune așa ceva, Hester. Sunt de acord cu tine. Când se începe un lucru, se merge până la capăt. Iar asta o simt ca și tine.

– Oh! Hester se împurpură și, dintr-odată, fu extrem de frumoasă. Așadar, nu sunt singură. Mai este cineva.

– Da, draga mea... Și ceea ce pot face, am să fac... Până acum nu am dovedit că sunt în stare de mare-lucru, dar încerc să fiu de folos și nu am încetat niciodată să încerc. Calgary se așează, trăgându-și scaunul mai aproape de ea. Acum, spune-mi totul.

– A fost unul dintre noi, o știm cu toții, zise Hester. Domnul Marshall a fost la noi și noi ne-am prefăcut că am crede că trebuie, prin forța lucrurilor, ca un străin să se fi introdus în casă, dar știam că nu era adevărat. A fost unul dintre noi.

– Iar tânărul tău medic crede că ai fi fost tu?

– Mă tem, răspunse Hester. Își frânse mâinile cu un gest dramatic și îl privi în față. Poate o gândiți și dumneavoastră?

– A, nu! Știu foarte bine că ești nevinovată.

– O spuneți ca și cum ați fi chiar sigur.

– Bineînțeles că sunt.

– Dar, de ce? Cum?

– Îți amintești ceea ce mi-ai spus când am plecat de acasă, de la voi, după ce v-am povestit totul? Îți amintești cuvintele tale despre nevinovăție? Nu ai fi putut să exprimi gândul acela și nici să simți în acel mod, dacă nu ai fi fost nevinovată.

– Ah! Ce ușurare să știi că este cineva care judecă așa! exclamă Hester. Totul pare altfel.

– Numai din curiozitate, zise Calgary, și ținând bine cont cum judec, ai putea să-mi spui de ce ar trebui să fii suspectată?

– Pentru că aş fi putut să o fac. Am avut deseori dorinţa asta. Câteodată poţi să-ţi ieşi atât de tare din fire de mânie... simţindu-te atât de meschin, de neputincios... Mama era mereu calmă, ştia totul şi avea dreptate în toate. Uneori ajungeam să gândesc: "Oh, aş omorî-o!" Ridică ochii spre el. Dumneavoastră nu aţi avut nici un impuls de acest fel când eraţi tânăr?

Calgary simţi o strângere de inimă, un pic ca în seara aceea în hotelul din Drymouth, când Micky îi spusese că arăta mai în vârstă decât era. "Când eraţi tânăr!" Lui Hester i se părea ceva atât de îndepărtat în timp? Scotoci în memorie şi se revăzu la 9 ani, în grădina şcolii, flecărind cu un alt băieţaş. Discutând copilăreşte despre cum să se răzbune pe învăţătorul lor. Îşi aminti furia neputincioasă care îl consuma când învăţătorul folosea un ton deosebit de sarcastic, atunci când le făcea observaţie. Aceeaşi pe care o încercase Hester, se gândi. Dar orice ar fi pus la cale, el şi colegul lui, amândoi nu mişcaseră un deget ca să o săvârşească.

– Hester, zise, ar fi trebuit să depăşeşti acest fel de a simţi de câţiva ani.

– Fapt e că mama avea acest efect asupra mea. Acum încep să înţeleg că e numai vina mea. Şi simt că, dacă ar fi trăit puţin mai mult, măcar atât cât să mă lase să devin un pic mai judicioasă, am fi devenit bune prietene. M-aş fi bucurat de ajutorul şi de sfaturile ei. Dar atunci nu o suportam, pentru că mă făcea să par o proastă. Tot ceea ce începeam mergea prost şi înţelegeam singură că făceam neghiobii. Dar le făceam numai ca să mă revolt, pentru a dovedi că eram eu însumi. În schimb, nu eram nimic. Eram... fluidă. Da, acesta-i cuvântul. Fluidă. Nu păstram niciodată mai mult o formă. Tot ceea ce făceam era să încerc forme... Forme ale persoanelor pe care le admiram. Mă gândeam că dacă aş fi fugit de acasă, m-aş fi făcut actriţă şi aş fi avut o aventură cu un bărbat...

– Atunci te-ai fi simțit tu însăși sau măcar cineva.

– Da, încuviință. Tăcu o clipă. Apoi, cu un neașteptat suflude vigoare, adăugă: De aceea, am hotărât să încetez să mai fiu proastă și puerilă. O să mă ajutați, nu-i așa?

– Ți-am spus-o deja. Voi face totul ca să te ajut.

Ea îi adresă un surâs fermecător.

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat, o îndemnă Calgary.

– Nici mai mult, nici mai puțin decât mă așteptam.

Am început să ne observăm unii pe ceilalți, suspicioși. Tata se uită la Gwenda, gândindu-se că a fost ea. Ea se uita la tata și se îndoiește de el. De-acum nu cred că se vor mai căsători. Asta a stricat totul. Tina crede că Micky a avut de-a face cu asasinatul; nu înțeleg de ce, dat fiind că el nu era prezent. Kirsten se gândește că am fost eu și încearcă să mă protejeze. Iar Mary, sora mea mai mare, pe care nu ați cunoscut-o, o bănuiește pe Kirsten.

– Dar tu, Hester, cine crezi că a fost?

– Eu? zise Hester, surprinsă.

– Da, tu. Este important.

Hester desfăcu brațele, dezolată.

– Nu știu. Chiar nu știu. Mi-e frică, e monstruos să o spun, dar mi-e frică de toți. E ca și cum îndărătul fiecărui chip ar fi altul... Un chip sinistru, pe care nu-l cunosc. Nu mai sunt sigură că tata e tata... Și Kirsten îmi spune că nu trebuie să am încredere în nimeni, nici măcar în ea. Mă uit la Mary și mi se pare că n-o știu deloc. Cât despre Gwenda... Gwenda mi-a plăcut întotdeauna și eram mulțumită că tata o ia de soție. dar acum nu mai sunt sigură de ea. O văd altfel: crudă și răzbunătoare. Nu mai știu cum sunt ceilalți. E un aer de înfricoșătoare nefericire.

– Da. Pot să-mi imaginez.

– O nefericire, continuă Hester, care, poate, e datorată și deznădejzii vinovatului. Și acesta ar fi mai rău decât toate... Nu credeți?

– Îmi închipui că e posibil... Deși mă îndoiesc că un asasin este vreodată cu adevărat disperat.

– De ce nu? Trebuie să fie teribil să știi că ai ucis.

– Da, încuviință Calgary, și tocmai de aceea cred că un asasin trebuie să aparțină unuia sau altuia dintre două tipuri de persoane. Sau celui pentru care nu e nimic cumplit în faptul de a fi ucis și își spune lui însuși: "Ei bine, păcat că a trebuit să o fac, dar era necesar pentru liniștea traiului meu. La urma urmelor, nu e vina mea. Chiar nu era posibil de evitat". Sau...

– Deci? îl îmboldi Hester. Care este celălalt tip de asasin?

– Bagă de seamă, e doar o ipoteză! Nu știu, dar mi se pare că celălalt tip și-ar destăinui sau reconstrui sie însuși fapta, atribuind răspunderea altcuiva. Și-ar zice: "Nu aș fi făcut niciodată așa ceva, dacă nu s-ar fi întâmplat asta și aia. În realitate, nu sunt un asasin, pentru că nu intenționez să ucid. S-a petrecut așa, însă vina nu e a mea, ci a destinului"! Reușești să înțelegi ceea ce vreau să spun?

– Da, răspunse Hester, și mă gândesc că este foarte interesant. Închise ochii. Încerc să reflectez la asta...

– Da, reflectează atent, Hester, o îndemnă stăruitor Calgary, pentru că am nevoie să văd lucrurile cu mintea ta, ca să fiu în măsură să te ajut.

– Micky o ura pe mama, spuse încet Hester. A urât-o întotdeauna... Nu știu de ce. Tina o iubea, cred. Gwenda, nu. Kirsten i-a fost întotdeauna devotată mamei, chiar dacă, uneori, nu era de acord cu ceea ce făcea. Tata... Făcu o pauză lungă.

– Ei? o incită Calgary.

– Tata s-a îndepărtă din nou. După moartea mamei era altfel. Nu atât de... abstract. Era mai uman, mai viu. Dar acum s-a reîntors într-un soi de lume misterioasă, unde e cu neputință să-l ajungi. Cu adevărat nu știu ce simțea pentru mama. Îmi închipui că o iubea când s-au căsătorit. Nu se

certau niciodată, dar nu știu ce simțea pentru ea. O, ce știm, în realitate, despre ceea ce simt ceilalți? Ar putea să fie devastați de ură, de dragoste, de disperare și nici unul n-ar ajunge să o știe! E înspăimântător! Vai, e înspăimântător, dr. Calgary!

El îi luă mâinile.

– Nu mai ești o copilă. Numai copiilor le este frică. Tu ai crescut, Hester. Ești femeie. Îi lăsă mâinile și, ca în treacăt, o întrebă: Este vreun loc unde poți să rămâi în Londra?

Hester îl privi un pic surprinsă.

– Cred că da. Habar n-am. De obicei, mama stătea la Curtis.

– În ordine. E un hotel foarte bun și liniștit. În locul tău, m-aș duce să rețin o cameră.

– Am să fac tot ce-mi spuneți.

– Bravo! Ce oră este? Calgary privi ceasul. Îa te uită, e aproape șapte. Dacă ai merge să-ți reții o cameră și eu aș veni să te iau la opt fără un sfert ca să mergem să cinăm, ar fi bine?

– Ar fi minunat! răspunse Hester. Vorbiți serios?

– Desigur.

– Și... după aceea? Ce-am să fac? Nu pot să rămân pe vecie la Curtis.

– Orizontul tău pare mereu limitat de o barieră, zise Calgary.

– Râdeți de mine? întrebă bănuitoare.

– Numai un pic, răspunse el surâzând.

Hester ezită un moment, apoi surâse la rândul ei.

– Mă tem că din nou m-am dramatizat pe mine însămi.

– Trebuie să fie un obicei la tine.

– Tocmai de asta credeam că voi reuși ca actriță. În schimb, nu valoram nimic.

– Poți să extragi toate dramele pe care le dorești din viața de fiecare zi, spuse Calgary. Iar acum, draga mea, te

pun într-un taxi și mergi la Curtis. Spală-ți fața și dă cu o perie prin păr! Ai ce-ți trebuie?

– O, da. O geantă cu cele necesare pentru noapte.

– Bine. Îi surâse. Nu fi îngrijorată; Hester! Ne vom gândi la ceva.

Capitolul XIX

– **T**rebuie să-ți vorbesc, Kirsty.

– Spune, Philip.

Kirsten Lindstrom termină de pus în sertar lenjeria pe care o adusese în odaie.

– Aș vrea să stăm puțin de vorbă în jurul acestei afaceri, zise Philip.

– După părerea mea, se vorbește prea mult.

– Cu toate acestea, n-ar fi rău să ajungem la niște concluzii între noi, nu crezi? Cum merg lucrurile în acest moment?

– Rău pe întreaga linie.

– Crezi că Leo și Gwenda se vor căsători?

– De ce n-ar trebui să se căsătorească?

– Din diverse motive, răspunse Philip. Înainte de toate, Leo Argyle, care este un bărbat inteligent, își dă seama că o căsătorie între el și Gwenda ar furniza poliției un mobil excelent pentru asasinarea soției sale. Sau bănuiește că Gwenda este ucigașa și, fiindcă e un om sensibil, nu-i place să-și ia ca a doua soție o femeie care a ucis. Ce spui de asta?

– Nimic, zise Kirsten. Ce ar trebui să spun?

– Ai inima strânsă, nu-i așa, Kirsty?

– Nu înțeleg.

– Pe cine încerci să acoperi?

– Nu încerc să acopăr, cum zici tu, pe nimeni. Cred că ar trebui să se pălăvrăgească mai puțin și că lumea n-ar trebui să întârzie în această casă. Nu e bine. Dumneata, Philip, ar trebui să te întorci acasă cu tot cu soție.

– Zău? Și pentru care motiv anume?

– Pui întrebări și încerci să descoperi, răspunse Kristen. Iar soția dumitale nu este de acord. Este mai prudentă ca dumneata. Ai putea să descoperi ceva ce nu i-ar face plăcere sau nu ți-ar face plăcere dumitale. Ar trebui să pleci acasă, Philip, și să plecați repede.

– Nu vreau să mă duc acasă.

– Așa vorbesc copiii, îl dojeni Kirsten. Nu vreau să fac asta și nu vreau să fac aceea, zic, dar cine cunoaște viața mai bine și vede ceea ce se întâmplă în jur trebuie să-i învețe de bine.

– Aha! Și așa înțelegi să mă înveți? Dându-mi ordine?

– Nu, nu îți dau nici un ordin. E doar un sfat. Un sfat pe care aș vrea să-l dau și altora. Micky ar trebui să se întoarcă la munca sa, cum a făcut Tina. Sunt mulțumită că Hester s-a dus. Ar trebui să stea undeva, unde să nu fie silită să-și amintească mereu aceste lucruri urâte.

– Da, spuse, Philip. Sunt de acord cu dumneata. În ceea ce o privește pe Hester, ai dreptate. Dar nu ar trebui să pleci și dumneata, Kirsten?

– Da, zise femeia oftând, ar trebui.

– Și de ce nu o faci?

– N-ai înțelege. Ar fi prea târziu pentru mine.

Philip o privi gânditor.

– Câte variațiuni pe aceeași temă, nu-i așa? Leo crede că a fost Gwenda. Gwenda se gândește că a fost Leo. Tina știe ceva care o face să bănuiască cine a fost. Micky știe cine a fost, dar nu-i pasă. Mary crede că a fost Hester. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar adevărul este, Kirsty, că toate

sunt, cum am spus, variațiuni pe aceeași temă. Noi doi știm bine cine a fost, nu-i așa, Kirsty?

Femeia îi aruncă o privire înspăimântată.

– Știam eu! exclamă Philip, exultând.

– Ce vrei să spui?

– Eu nu știu cu adevărat cine a fost, dar dumneata – da. Nu e vorba că ai bănui, știi! Am dreptate, nu-i așa?

Kirsten se îndreaptă spre ușă. O deschise, apoi se întoarse.

– Nu e cuviincios să o spun, dar am s-o spun, totuși. Dumneata ești un nătâng, Philip. Ceea ce încerci să faci este periculos. Dumneata cunoști numai un pericol. Ca aviator ți-ai riscat viața în cer. Însă nu-ți dai seama că dacă te apropii de adevăr, riști la fel de mult ca pe vremea războiului?

– Și dumneata, nu, Kirsty? Dacă știi adevărul, nu riști și dumneata?

– Eu pot să mă apăr, răspunse cu duritate Kirsten. Pot să fiu atentă. Dar, dumneata, Philip, ești vulnerabil în scaunul dumitale. Gândește-te! În afară de asta, eu nu-mi expun părerile. Mă mulțumesc să las lucrurile cum sunt, pentru că, sincer, cred că este mai bine pentru toți. Dacă toți și-ar vedea de treburile lor, nu ar mai fi teama de alte necazuri. În ce mă privește, cui mă întreabă îi repet versiunea oficială. A fost Jacko.

– Jacko? Philip încremeni.

– De ce nu? Jacko era șmecher. Știa să aranjeze lucrurile și să se pună la adăpost de urmări. O făcea încă de mic. În definitiv, confecționarea unui alibi e ceva ce se întâmplă zilnic, nu?

– Pe acesta nu putea să-l confecționeze. Dr. Calgary...

– Dr. Calgary! Dr. Calgary! izbucni Kirsten, scoasă din răbdări. Chiar dacă e o celebritate, nu e Dumnezeu! Când cineva a suferit o traumă ca a lui, poate să-și amintească lucrurile altfel de cum au fost. Ar putea să fie vorba de o altă zi, o altă oră, un alt loc!

Philip o privi, aplecându-și puțin capul într-o parte.

– Așadar, aceasta e versiunea dumitale. Și nu te clinești de aici. Lăudabil efort. Dar nu crezi nici tu singură în ea!

– Te-am avertizat, replică Kirsten. Mai mult nu pot să fac.

Ieși pe ușă, apoi băgă din nou capul ca să adauge, cu obișnuitul său ton practic:

– Spune-i lui Mary că am pus rufăria curată în al doilea sertar.

Philip zâmbi din cauza neașteptatei schimbări, apoi zâmbetul i se topi...

Se simțea mai surescitat, pentru că avea impresia că se apropia de țintă. Încercarea făcută cu Kirsten îl satisfăcuse, dar se îndoia că ar putea să mai scoată ceva. Solicitudinea femeii îl irita. Chiar dacă era infirm, nu era vulnerabil, cum susținuse ea. Putea la rândul său să fie prevăzător și, slavă cerului, nu se bucura, oare, de o asiduă supraveghere? Mary îi era aproape neîncetat alături.

Trase lângă el o foaie de hârtie și începu să scrie. Scurte note, nume, semne de întrebare... Un vag indiciu de examinat...

Brusc dădu din cap și scrise: Tina.

Reflectă... Apoi luă o altă foaie de hârtie.

Când Mary intră, aproape nu ridică privirile.

– Ce faci, Philip?

– Scriu o scrisoare.

– Lui Hester?

– Hester? Nu. Nu știu nici măcar unde este. Kirsty a primit o vedere de la Londra, dar fără adresă. Îi întoarse un zâmbet ușor: Ei, Polly, ești geloasă?

Ochii albaștri și reci se ațintiră într-ai lui.

– Poate.

Philip se simți puțin stingherit.

– Unde scrii? întrebă Mary, apropiindu-se.

– La parchet! răspunse vesel Philip, deși începuse să se înfurie. Nu putea, la naiba, nici măcar să scrie o scrisoare, fără să trebuiască să suporte un adevărat interogatoriu?

Apoi îi văzu chipul și se înduioșă.

– E numai o glumă, Polly. Îi scriu Tinei.

– Tinei? De ce?

– Tina este următoarea mea linie de atac. Unde te duci, Polly?

– La baie, îi răspunse, ieșind din cameră.

Philip râse. La baie, ca în seara crimei... Râse din nou, amintindu-și conversația lor apropo de asta.

– Hai, puștiule! spuse superintendentul Huish, pe un ton încurajator. Să auzim tot ce ai de spus.

Cyril Green respiră adânc. Însă înainte ca să poată vorbi, interveni mama lui.

– Cum se întâmplă, domnule, pe moment nu i-am dat importanță. Știți bine cum sunt copiii! Au mereu în minte și pe limbă astronave și lucruri de soiul acesta. Vine acasă și-mi zice: “Știi, mamă, am văzut un sputnik. A venit jos!” Obișnuitele povești. Marțienii i-au umplut capul.

Superintendentul Huish oftă, gândindu-se: “Cu cât ar fi mai ușor, dacă mamele nu s-ar încăpățâna să-și însoțească fiii și să vorbească în locul lor!”

– Hai, Cyril! spuse. Așadar, te-ai dus și i-ai povestit mamei că ai văzut un sputnik rusesc..., ca să zicem așa. Este exact?

– Pe atunci, nu știam multe, răspunse Cyril. Eram doar un copil. Acum, firește, înțeleg mai bine.

– Modelul acela, interveni mama sa, era o nouțate atunci. Pe aici, prin jur, nu se văzuseră încă, așa încât el nu a priceput (era și toată roșie și strălucitoare) că era doar o mașină. Și când a doua zi am aflat că doamna Argyle a fost ucisă, Cyril mi-a zis: “Trebuie să fi fost rușii aceia, coborâți

jos cu sputnikul, cei care au intrat și au omorât-o". "Nu spune prostii", l-am dojenit. Iar după aceea, normal, am aflat că a fost arestat fiul ei, pentru că fusese el.

Huish se întoarse din noi, răbdător, către Cyril.

– A fost spre seară, după cât se pare. Îți aduci aminte ora?

– Luasem ceaiul, răspunse Cyril, respirând cu greu în efortul de a-și aminti, și mama plecase, ca să meargă la Institut, așa că am ieșit un pic cu băieții să mă duc pe strada nouă.

– Și ce făceați acolo? Aș vrea să știu! inteveni mama.

Agentul care îl adusese acolo pe post de martor știa că derbedeii locului îi instigau pe băieți să fure din grădini crizanteme, pe care apoi ei le vindeau la piață. Dar nu era momentul să insiste pe asta. Se stăpâni și zise:

– Copiii sunt copii, doamnă Green. Aleargă mereu prin împrejurimi.

– Da, ne jucam, reluă Cyril, și am văzut automobilul. "Drace! am zis. Ce-i asta?" Acum știu că era chiar unul din noile modele. De un roșu aprins.

– Și ora? insistă răbdător Huish.

– Păi... Trebuie să fi fost spre șapte, fiindcă am auzit orologiul bătând și mi-am zis "Vai de mine, mama s-o fi întors și-o să facă scandal, dacă mai întârzii!" Așa că am alergat acasă. I-am povestit că văzusem satelitul rușesc coborât pe Pământ și ea mi-a zis că era o minciună de la un capăt la altul, dar nu era. Numai că atunci nu știam, înțelegeți?

Huish încuviință și, după ce-i mai puse niște întrebări, o concedie pe doamna Green cu odorul ei. Agentul Good rămase și adoptă expresia lingușitoare a unui recrut care a dat o probă de inteligență și speră că asta va conta în favoarea lui.

– Tocmai îmi venise în minte ceea ce băiatul zvonise prin împrejurimi cu rușii care au ucis-o pe doamna Argyle,

spuse. Atunci, m-am gândit : "Ei, bine, ar putea să însemne ceva".

– Aşa-i, spuse superintendentul. Domnişoara Tina Argyle are un automobil roşu – model nou. Va trebui s-o mai înteroghez.

– Aţi fost acolo, în seara aceea, domnişiară Argyle?

Tina se uită la superintendent. Avea mâinile abandonate în poală. Ochii ei întunecaţi, larg deschişi, nu ziceau nimic.

– A trecut atâta timp, răspunse. Chiar nu reuşesc să-mi aduc aminte.

– Maşina dumneavoastră a fost văzută.

– Adevărat?

– Haideţi, domnişoară Argyle! exclamă Huish. Ne-aţi spus că în seara aceea aţi plecat acasă şi nu aţi mai ieşit. Că aţi pregătit cina şi că apoi aţi ascultat discuri. Acum, aceasta nu mai ţine. Cu puţin înainte de şapte, maşina dumneavoastră a fost văzută pe stradă, la foarte mică distanţă de Sunny Point. Ce făceaţi acolo?

Tina nu răspunse. Huish aşteaptă un moment, apoi continuă:

– Aţi intrat în casă, domnişoară Argyle?

– Nu.

– Dar eraţi acolo?

– Dumneavoastră sunteţi cel care o spune.

– Nu sunt eu. Avem dovada.

Tina suspină.

– Da, e adevărat, admise. În sera aceea am fost acolo cu maşina.

– Şi nu aţi intrat în casă?

– Nu.

– Ce aţi făcut?

– M-am întors la Redmyn. Apoi, cum v-am zis, după ce am pregătit cina, am ascultat discuri.

– De ce v-ați dus până acolo, fără să intrați în casă?

– Pentru că mi-am schimbat gândul, răspunse Tina.

– Ce v-a determinat să vă schimbați gândul, domnișoară Argyle?

– O dată ajunsă acolo, n-am mai avut chef să intru.

– Din cauza a ceea ce ați văzut sau auzit?

Tina nu răspunse.

– Ascultați, domnișoară Argyle, în seara aceea, mama dumneavoastră a fost ucisă. Crima a avut loc între șapte și șapte și jumătate. Dumneavoastră erați acolo, mașina dumneavoastră era acolo, cu puțin înainte de șapte. Nu știm exact de când, poate de ceva timp. Poate ați intrat în casă... Cred că aveți o cheie...

– Da.

– Poate ați mers în salonașul mamei dumneavoastră și ați găsit-o moartă. Sau poate...

Tina înălță capul.

– Sau poate am ucis-o eu? Asta vreți să spuneți, domnule superintendent Huish?

– Este o probabilitate, domnișoară Argyle, dar cred că, mai probabil, a fost altcineva. Dacă așa stau lucrurile, după părerea mea, dumneavoastră știți cine este vinovatul sau aveți bănuieli puternice.

– Nu am intrat în casă.

– Atunci, ați văzut sau ați auzit ceva. Ați văzut pe cineva intrând sau ieșind. Cineva care era acolo, fără știrea nimănui. A fost fratele dumneavoastră, Michael, domnișoară Argyle?

– Dar n-am văzut pe nimeni.

– Însă ați auzit ceva, insinuă Huish. Ce anume?

– Vă repet: pur și simplu, mi-am schimbat gândul.

– Îmi cer iertare, domnișoară Argyle, dar asta n-o cred. De ce ar fi trebuit să plecați din Redmyn către familia

dumneavoastră și să vă întoarceți înapoi fără să vedeți pe nimeni? Ceva v-a determinat să vă schimbați gândul. Ceva ce ați văzut sau auzit. Se apleacă înainte. Eu cred, domnișoară Argyle, că știți cine a ucis-o pe mama dumneavoastră.

Tina clătină din cap.

– Dumneavoastră știți ceva, insistă Huish. Ceva ce sunteți hotărâtă să nu spuneți. Dar, gândiți-vă, domnișoară Argyle, gândiți-vă bine! Vă dați seama la ce vă condamnați familia? Vreți să rămână toți suspectați? Pentru că asta o să se întâmple, dacă nu descoperim adevărul. Oricine ar fi omorât-o pe mama dumneavoastră, nu merită să fie protejat. Pentru că așa e, nu? Dumneavoastră încercați să protejați pe cineva.

Opaca privire misterioasă o întâlnește din nou pe a sa.

– Nu știu nimic, spuse Tina. Nu am văzut și nu am auzit nimic. Pur și simplu mi-am schimbat gândul.

Capitolul XX

Calgary și Huish se priviră. Calgary văzu un om cu un aer ursuz și deprimat. Părea atât de adânc dezamăgit, de parcă toată cariera sa de polițist ar fi fost un lung șir de înfrângeri. A fost apoi surprins, cu un alt prilej, să afle că superintendentul Huish înregistrase succese excepționale în domeniul profesional. La rândul său, Huish văzu un tip slab, cu părul prea devreme încăruntit, cu spatele un pic adus, cu fața sensibilă și un surâs plăcut, aparte.

– Dumneavoastra nu mă cunoașteți, începu Calgary.

– Oh, noi știm totul despre dumneavoastră, spuse Huish. Sunteți "cartea" care a tulburat jocul în cazul Argyle.

Un zâmbet neașteptat înflori pe gura cu o cută amară.

– Atunci nu puteți să mă judecați prea favorabil.

– Surprizele meseriei! Părea un caz limpede ca lumina zilei și nimănui nu i se poate reproșa ceva. Lucruri care se întâmplă. Ne sunt trimise ca să fim puși la încercare, cum spunea mama mea. Noi n-o să admitem ticăloșia, dr. Calgary. Suntem justiție, nu?

– Întotdeauna am crezut așa și nu voi înceta să cred, răspunse Calgary. Nici unui om să nu-i refuzăm justiția, adăuga, încet.

– *Magna Charta*, zise Huish.

– Da. Un fragment pe care mi l-a citat domnișoara Tina Argyle.

Superintendentul își arcui sprâncenele.

– O adevărată surpriză pentru mine. N-aș zice că domnișoara s-a arătat deosebit de săritoare în a da o mână de ajutor la mersul justiției.

– De ce?

– După mine, tăinuiește informații.

– Din ce motiv?

– De, e o afacere de familie, răspunse Huish. Dar care e scopul vizitei dumneavoastră?

– Aș dori niște informații.

– În cazul Argyle?

– Da. O să vă gândiți că-mi bag nasul unde nu trebuie.

– Păi, într-un anume sens, vă privește, nu-i așa?

– A, vă dați seama! Desigur, mă simt responsabil de prejudiciul adus.

– Nu se poate face o omletă fără să spargi ouăle, cum spun francezii, observă Huish. Și ce informații doriți?

– Aș vrea să știu mai multe despre Jack Argyle.

– Despre Jack Argyle? Nu mă așteptam!

– Știu că avea antecedente. Aș putea să aflu amănunte?

– A fost supus, în două rânduri, la supraveghere specială. Cu alt prilej, pentru însușirea necuvenită de fonduri, de-abia a reușit să scape, în ultima clipă, înapoind banii.

– Un tânăr delincvent în maturizare, nu-i așa?

– Întocmai, domnule, confirmă Huish. Nu un asasin, cum dumneavoastră ați dovedit-o, dar cu destule la activ. Nimic deosebit de important, țineți cont. Îi lipsea creierul sau sângele rece pentru a pune la cale escrocherii colosale. Ce mai, un delincvent mediocru, care șterpelește banii de prin sertare sau îi stoarce, cu amăgeli, de la femei.

– Așadar, în asta era abil? Vreau să zic, să smulgă bănuți femeilor?

– Și fiți sigur că o făcea cu ușurință, îi explică superintendentul. Femeile își pierdeau repede capul după el. Le căuta pe cele la jumătatea vârstei sau bătrâioare. Nu-ți vine să crezi cât de credule sunt unele! Reușea să le facă să creadă orbește în amorul său pasionat.

– Și după aceea?

Huish ridică din umeri.

– Păi, mai devreme sau mai târziu, deschideau ochii. Dar aceste victime nu recurg la denunțuri. Nu vor să afle lumea că au fost trase pe sfoară. Da, e o metodă sigură.

– Nu șantaja niciodată?

– Nu știm, dar, dat fiind tipul, n-ar fi exclus. Poate nu șantaje categorice, ci doar avertismente... Legat de scrisori imprudente sau de alte lucruri de care femeilor nu le convine să afle soții. Vă interesa să mai știți ceva?

– Există un membru al familiei pe care nu l-am întâlnit încă, spuse Clagary. Fata cea mare.

– A, doamna Durrant.

– Am fost la ea, dar casa era închisă. Mi-a spus cineva că era plecată cu soțul ei.

– Sunt la Sunny Point.

– Încă?

– El a dorit să rămână. Am aflat că domnul Durrant încearcă să descopere ceva.

– Este invalid, nu?

– Da. Poliometită. Foarte trist. Nu știe cum să-și petreacă timpul, sărmanul. De asta a pus la inima afacerea. Crede că a găsit o pistă.

– Și a găsit-o?

Huish strânse din umeri.

– Poate, răspunse. Are mai multe șanse decât noi, cunoscând familia îndeaproape. În plus, e dotat cu intuiție și nu mai puțin cu inteligență.

– Credeți că va reuși să descopere ceva?

– Este posibil, dar în acest caz nu va spune nimic. Va rămâne totul în familie.

– Dar dumneavoastră, domnule superintendent, știți cine este vinovatul?

– Nu trebuie să-mi cereți lucruri de acest gen, dr. Calgary.

– Asta înseamnă că știți?

– Poți să crezi că știi, răspunse lent Huish, dar dacă nu ai dovezi, nu înseamnă mare lucru.

– Și nu există speranțe să le obțineți?

– O, noi suntem răbdători. Nu încetăm să le căutăm.

– Ce se va întâmpla cu ei toți, dacă nu veți reuși? întrebă Clagary, aplecându-se înainte. V-ați gândit?

Huish îl privi.

– Asta este ceea ce vă îngrijorează, nu?

– Este nevoie să știm, răspunse Clagary. Este indispensabil.

– Nu credeți că știu deja?

Calgary clătină din cap.

– Nu, zise încet. Și aici e tragedia.

– Ah! Din nou dumneavoastră! exclamă Maureen Cleeg.

– Vă cer iertare, dacă vă deranjez, spuse Calgary.

– A, nu ma deranjați deloc. Intrați. Este ziua mea liberă.

Calgary se informase și mersese la ea sigur că o s-o găsească.

– Joe va fi aici dintr-o clipă în alta, continuă Maureen. N-am mai văzut nimic în ziare despre Jackie după știrea cu grațierea și unde vorbeau despre interpelarea în Parlament și apoi ziceau că, evident, n-a fost el. Dar nu se mai pomeneste nimic despre ceea ce face poliția sau despre adevăratul vinovat. Nu reușesc să-l găsească?

– Dumneavoastră n-aveți nici o idee?

– Nu prea... Totuși, nu m-ar surprinde dacă ar fi fost fratele celălalt. E un tip ciudat și închis. Joe îl vede din când în când ducând oameni cu mașina. Știți, lucrează pentru Bence Group. Joe a auzit că e pe punctul de a pleca în Persia sau pe acolo pe undeva și asta nu face impresie bună, cred. Nu vi se pare?

– Nu văd pentru ce, doamnă Clegg.

– Păi, e unul din acele locuri în care poliția nu poate să-l ajungă, nu?

– Vă gândiți că vrea să fugă?

– Se poate, dacă i se pare necesar.

– Bârfele lumii, îmi închipui, spuse Calgary.

– Circulă atâtea zvonuri... Zic chiar că soțul și secretara își făceau ochi dulci. Dar dacă ar fi fost soțul, mai degrabă ar fi otrăvit-o, după părerea mea. Așa fac de obicei, ce ziceți?

– Bine, dumneavoastră vedeți mai multe filme decât mine.

– La cinematograf, zău, nu mă uit. Știți, când lucrezi acolo, filmele sfârșesc prin a te plictisi de moarte. Ah, iată-l pe Joe.

Și Joe Clegg fu surprins să-l vadă pe Calgary și nu păru foarte încântat de prezența sa. Schimbară câteva vorbe, apoi Calgary își expuse scopul vizitei.

– N-ați avea nimic împotriva să-mi dați un nume și adresa?

Scoase din buzunar carnețelul și notă.

Era o femeie voluminoasă și greoaie, spre 50 de ani, care nu putuse să fie niciodată frumoasă, gândi Calgary. Avea însă ochi frumoși, negri și blânzi.

– Doctorul Calgary, cu adevărat? Era nesigură și tulburată. Nu știu, zău...

Se strădui cât putu mai bine să-i risipească reticența, imprimându-și pe chip și în privire cea mai adâncă înțelegere și simpatie.

– A trecut de-acum destul timp, reluă ea, și nu doresc ca să mă faceți să-mi amintesc... trecutul.

– Înțeleg, spuse Calgary, dar puteți fi sigură că nimic nu va ieși la lumină. Vă asigur.

– Totuși, ziceți că vreți să scrieți o carte despre asta...

– Numai pentru ca să ilustrez un anume tip de caracter; interesant din punct de vedere medical și psiholog. Nu va apărea nici un nume. Doar domnul X, doamna Y.... Înțelegeți?

– Așadar, ați fost în Antarctica? întrebă ea pe neașteptate.

Repeziciunea cu care schimbase subiectul îl surprinse pe Calgary.

– Da, răspunse, cu expediția "Hayes Bentley".

Chipul femeii se coloră. Părea reîntinerită. Pentru un moment, Calgary putu să-și facă o idee despre fata care fusese odinioară.

– Citeam mereu despre expediții. Știți, tot ce avea legătură cu polii mă fascina. Le găsesc mult mai importante decât cele pe Everest sau călătoriile pe Lună.

Calgary nu rată ocazia și începu să-i povestească. Straniu însă ca romantismul femeii să se direcționeze spre expedițiile polare. La sfârșit, ea zise cu un suspin:

– E minunat să ascuți vorbind pe cineva care a fost acolo cu adevărat. Continuă: Vreți să știți despre... Jack? Numai să nu vă folosiți de numele meu.

– Firește. Cum v-am spus deja, domnul X, doamna Y...

– Da, da, știu. Am citit cărți de genul acesta. Se zice pato...

– Patologic, îi veni în ajutor Calgary.

– Da, fără îndoială, Jack era un caz patologic. Știți, putea să fie atât de dulce... Era minunat. Orice ți-ar fi zis, nu puteai să nu-l crezi.

– Probabil era sincer, spuse Calgary.

– "Aș putea să-ți fiu mamă", i-o repetam, dar el insista că nu-i de fete. Zicea că erau stângace, că se simțea atras de femeile experte și mature.

– Era foarte îndrăgostit de dumneavoastră?

– Spunea că ar fi. Părea că este... Îi tremurau buzele. În schimb, se gândea numai la bani.

– Poate că nu, zise Calgary, străduindu-se să ascundă, cât mai mult, adevărul. Probabil că atracția era sinceră. Doar că nu putea să nu fie și escroc.

Chipul de vârstă mijlocie, cu o expresie patetică, se luminează un pic.

– Da, acesta este un gând încurajator. Ei, lucrurile au decurs așa. Plănuisem să mergem împreună în Franța sau Italia, imediat ce va fi cu putință. Avea nevoie doar de puțin capital, mi-a spus.

Același mod de a opera, se gândi Calgary, și se întrebă câte patetico-sentimentale îi cădeau în cursă.

– Nu știu de ce, continuă ea, dar aș fi făcut orice pentru el. Orice. Și, cu certitudine, n-am fost singura! conchise cu amărăciune.

Calgary se ridică.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să-mi povestiți toate acestea, zise.

– De-acum e mort... Dar n-am să-l uit niciodată. Cu aerul lui de maimuțică! Părea trist-trist și deodată izbucnea în răs. Of, avea un fel de-a fi... Nu era cu totul rău. Sunt sigură!

Îl privi întrebătoare pe Calgary, dar el nu știu ce să-i răspundă.

Capitolul XXI

Nimic nu-i prezisese lui Philip Durrant că ziua aceea va fi deosebită de toate celelalte și că avea să-i hotărască viitorul, o dată pentru totdeauna.

Se trezise simțindu-se bine și ca sănătate și ca spirit. Un palid soare autumnal îi însenina camera. Kirsten îi adusese un mesaj telefonic, care îi ridicase încă și mai mult moralul.

– Azi o s-o avem aici pe Tina, la ceai, zise. când Mary intră cu tava cu micul dejun.

– Da? A, da, înțeleg: trebuie să fie după-amiaza ei liberă.

Părea preocupată.

– Ce-i cu tine, Polly?

– Nimic.

Îi descoji vârful oului. Imediat, el se simți iritat.

– Pot să-mi folosesc mâinile, Polly.

– Mă gândesc numai să te scutesc de oboseală.

– Câți ani crezi că am? Șase?

Rămase un pic surprinsă. Apoi zise brusc:

– Hester se întoarce azi acasă.

– Da? Tonul său vag se datora faptului că avea mintea concentrată pe planul de acțiune pe care avea să-l adopte cu Tina. Apoi realizează expresia soției sale.

– Sfinte Dumnezeule, Polly, ți-ai băgat în cap că aș nutri o pasiune vinovată pentru fata asta?

Ea întoarse capul.

– Spui mereu că este încântătoare.

– Și este. Pentru cine apreciază aparițiile fizice și anumite calități nepământene. Cu sarcasm, adăugă: Dar eu, cu siguranță, n-am talie de seducător, nu crezi?

– Ai putea dori să ai.

– Nu deveni ridicolă, Polly! Nu ți-am știut aplecarea asta spre gelozie.

– Tu nu știi nimic despre mine.

Era gata să răspundă, dar se abținu. Ca o certă consternare se gândi că, în fond, știa foarte puțin despre soția sa.

– Te vreau pentru mine, continuă Mary, numai pentru mine. Aș vrea ca pe lume să nu mai existe nimeni în afară de noi.

– Am epuiza foarte repede subiectele de discuție, Polly. Vorbise pe un ton lejer, dar se simțea neliniștit.

I se păru, dintr-odată, că lumina dimineții pălește.

Ea spuse:

– Să mergem acasă, Philip. Te rog, hai acasă!

– Vom merge foarte repede, dar nu imediat. Lucrurile încep să se ordoneze. Cum ți-am zis, azi vine Tina. Cu nădejdea că o va face să-și schimbe cursul gândurilor, adăugă: Sper mult de la ea.

– În ce sens?

– Tina știe ceva.

– Vrei să spui... în legătură cu asasinul?

– Da.

– Dar cum e cu putință? În seara aceea, nu era aici.

– Însă o fi adevărat? Circulă zvonul, mi-a zis femeia cu ziua, aceea înaltă, că un băiețandru, un anume Cyril, a trebuit să se prezinte la poliție cu mama sa, pentru ceva ce a văzut în seara crimei.

– Ce?

– Nu se știe precis, dar se poate ghici. Cyril nu era în casă, așa că trebuie să fi văzut ceva afară. L-a văzut pe Micky? A văzut-o pe Tina? După părerea mea, în seara aceea, Tina a venit aici.

– Ar fi spus-o.

– Nu obligatoriu. Se simte de la o milă că Tina știe ceva și nu vrea să zică. Să admitem că a venit. Poate că a intrat în casă și a găsit-o pe mama moartă.

– Și s-ar fi întors înapoi fără să spună nimic? Este absurd!

– Ar putea să fi avut motivele ei... De pildă, ar putea să fi văzut sau auzit ceva în stare să o facă să bănuiască identitatea asasinului.

– Nu a avut niciodată o simpatie deosebită pentru Jacko. Sunt sigură că nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte să-l protejeze.

– Poate că nu pe el îl suspecta, și când Jacko a fost arestat s-a gândit că s-a înșelat. Dat fiind că declarase deja că nu a fost aici, a trebuit să rămână la ceea ce spusese. Însă acum, normal, e altceva. Voi încerca să o fac să-mi spună ceea ce știe.

– Nu-ți va zice nimic, dacă s-a decis să nu vorbească.

– De acord. E tare când este vorba să tacă și să arate o față impasibilă. Dar nu știe să spună bine minciuni... Nu ca tine, de exemplu. Eu îi voi pune întrebări la care va trebui să răspundă cu da sau nu. În primul caz, răspunsul va fi sincer. În al doilea, ținând cont că nu știe să mintă convingător, voi înțelege dacă nu-ul ei va fi sincer. Dacă însă va refuza să răspundă și-și va lua expresia aceea impenetrabilă, atunci,

Polly, va fi echivalent cu un da. Hai, recunoaște că această tactică a mea oferă niște posibilități!

– Uff! Renunță, Philip! Las-o baltă! Totul se va liniști și va fi uitat.

– Nu. E un lucru care trebuie limpezit, alminteri Hester va continua să se arunce de la fereastră și Kirsty să aibă colapsuri nervoase. Leo îngheață și deja a devenit un soi de stalactită. Cât despre biata Gwenda, este pe punctul de a accepta un post în Rhodesia.

– Ce importanță are ce se va întâmplă cu ei?

– Contăm numai noi doi, nu? Asta vrei să zici?

Chipul său era aspru și trist. Mary rămase uluită. Nu-și mai văzuse niciodată soțul așa. Îi susținu privirea cu un aer de sfidare.

– Pentru ce ar trebui să port de grijă altora?

– Nu ai făcut-o niciodată, nu?

– Nu știu ce vrei să spui.

Philip răbufni exasperat și împinse tava într-o parte.

– Du asta de-aici! Nu mai vreau!

– Dar, Philip...

O întrerupse cu un gest nerăbdător. Mary luă tava și ieși din odaie.

Rămas singur, Philip se transportă la birou. Cu stiloul în mână, își fixă privirea dincolo de fereastră. Încerca o stranie opresiune a spiritului. Surescitarea de mai devreme se preschimbase în neliniște.

Dar își reveni repede și acoperi rapid două foi. Apoi se sprijini pe spătar și începu să reflecteze.

Era plauzibil... Foarte posibil... Dar nu îl satisfăcea întru totul. Mobilul – iată ce lipsea, la naiba! Trebuia să-i fi scăpat niște elemente.

Oftă nerăbdător. Abia aștepta să vină Tina. Dacă totul s-ar fi putut clarifica cel puțin între ei... Asta era indispensabil.

O dată ce ar fi știut, s-ar fi eliberat cu toții. Eliberați din atmosfera aceea înăbușitoare de suspiciune și de disperare, toți ar fi putut să-și reia viața... Toți, în afară de unul. El și cu Mary s-ar fi întors acasă și...

Gândurile i se opriră. Surescitarea apăru din nou și Philip se găsi față în față cu problema sa. Nu voia să plece acasă... Își aminti de ordinea meticuloasă, de cretoanele strălucitoare, de metale lucitoare. O colivie sclipind de curățenie și bine gospodărită. Iar înăuntrul coliviei – el, legat de scaunul său de invalid, înconjurat de grija iubitoare a soției sale.

Soția sa... Când se gândea la ea i se părea că vede două persoane. Una era fata cu care se însurase, blondă, cu ochii albaștri, blândă și rezervată. Aceea era copila pe care o iubise, copila-care îl privea cu inocentă perplexitate când o necăjea... Polly a lui. Dar era și o altă Mary... Dură ca oțelul, pasională, dar incapabilă de afecțiune, o Mary pentru care nimeni nu conta în afară de ea însăși. Chiar și el conta numai pentru că îi aparținea.

Îi veni în mine un vers francez: *Venus toute entière à sa proie attachée*... Și pe această Mary, n-o iubea. În spatele ochilor albaștri și reci ai acestei Mary era o străină, pe care n-o cunoștea... Apoi râse de sine însuși. Iată că se enerva și își pierdea capul, ca toți din această casă. Își aduse aminte de cele povestite de soacra sa despre minunata copiliță blondă din New York, cum îi cuprinsese cu mânuțele gâtul doamnei Argyle, exclamând: "Vreau să stau cu tine. Nu mai vreau să te las!"

Aceea fusese o dovadă de afecțiune, nu? Și totuși... Era cu totul contrariu lui Mary... E posibilă o asemenea schimbare de la fetiță la femeie? Pentru Mary era anevoios, aproape imposibil, să se exprime în mod afectuos.

Desigur că în ocazia de atunci... Un fulger îi traversă mintea. Poate că exista o explicație extrem de simplă. Nu afecțiune, ci calcul. Un mijloc pentru a atinge un scop. O

demonstrație de afecțiune, creată deliberat. De ce nu ar fi fost în stare Mary ca să obțină ceea ce dorea?

Ar fi fost în stare, mai mult sau mai puțin, de orice, gândi. Și se supără că o gândise.

Aruncă stiloul cu furie și se deplasă din salonaș în dormitor. Apropiindu-se de măsuța cu oglindă, luă peria și își îndreptă părul care îi cădea pe frunte. Chipul său îi păru al unui străin.

“Cine sunt, se gândi, și unde merg?” Nu-i mai veniseră astfel de gânduri... Se împinse spre fereastră și privi afară. Dedesubt, una din femeile cu ziua vorbea, prin fereastra de la bucătărie, cu cineva care se afla înăuntru. Glasurile lor, care aveau accentul moale al dialectului local, urcau până la el...

Pupilele i se dilatară și rămase ca hipnotizat.

O rumoare venind dinspre salonaș îl dezmetici. Alunecă spre ușa de trecere.

Gwenda Vaughan stătea în picioare, lângă birou. Se întoarse spre el și Philip rămase încremenit de aspectul ei întunecat.

– Salut, Gwenda.

– Bună ziua, Philip. Leo s-a gândit că poate ți-ar face plăcere să vezi *Illustrated London News*.

– O, mulțumesc.

– Drăguță, camera aceasta, zise Gwenda, privind în jur. N-am mai văzut-o niciodată.

– Întocmai ca Apartamentul Regal, nu-i așa? Izolată de tot restul. Ideală pentru invalizi și pentru cuplurile în luna de miere.

De-abia rostise aceste cuvinte și se și căi.

Gwenda se schimbase la față. Într-un fel vag, spuse:

– Trebuie să mă întorc la lucru.

– Ca o secretară perfectă!

– Acum, nu prea. Fac destule greșeli.

– Însă nu facem cu toții? Intenționat, adăugă: Pe când nunta cu Leo?

– Probabil nu ne vom mai căsători niciodată.

– Asta ar fi o adevărată greșeală.

– Leo crede că ar putea să suscite comentarii nefavorabile... din partea poliției.

– La naiba, Gwenda! E nevoie să înfrunți și niște riscuri în viață.

– Eu aș fi dispusă. Riscurile nu m-au înspăimântat niciodată. Sunt gata să-mi pun în joc fericirea. Dar Leo...

– Leo?

– Probabil Leo va muri cum a trăit, răspunse Gwenda, adică – soțul lui Rachel Argyle.

Mânia și duritatea care i se citiră în ochi îl alarmară pe Philip.

– Atât ar vrea să fie încă vie, adăugă Gwenda. Și aici... în această casă... Pentru totdeauna.

Capitolul XXII

Tina își parcă mașina pe iarbă, lângă zidul cimitirului. Scoase cu grijă hârtia din jurul florilor pe care le adusese, trecu de porțiță și o luă de-a lungul aleii centrale. Ar fi preferat ca doamna Argyle să fi fost înmormântată în cimitirul bătrân, care înconjura biserica. Acela părea să aparțină unei lumi vechi, de pace, cu arborii săi de tisă și cu pietrele acoperite de mușchi. În acest cimitir, așa de nou și de bine sistematizat, totul părea exact și produs în serie, ca într-un magazin universal.

Mormântul doamnei Argyle era bine întreținut. Placa de marmură era încadrată de un strat de prundiș și în spate se ridica o cruce de granit.

Tina, aranjându-și garoafele, se aplecă să citească inscripția: "În amintirea lui Rachel Argyle". Dedesubt era un verset: *Copiii ei se vor ridica în cor ca să o binecuvânteze.*

Sunetul unor pași o făcu să se întoarcă. Tresări.

– Micky!

– Ți-am văzut mașina și... Oricum, veneam aici.

– Tu? De ce?

– Nu știu. Poate pentru a spune, simplu, adio.

– Adio... ei?

Micky încuviință.

– Am acceptat postul acela pe care mi l-a oferit compania petroliferă de care ți-am vorbit. Voi pleca peste trei săptămâni, aproximativ.

– Și ai venit să o saluți pe mama, înainte de plecare?

– Da. Poate și ca să-i mulțumesc și ca să-i spun că mă căiesc.

– De ce?

– Nu pentru că am ucis-o, dacă la asta te gândești. Credeai că am omorât-o eu?

– Nu eram sigură.

– Nu poți să fii nici măcar acum. De fapt, la ce-ar folosi să-ți spun că n-am fost eu?

• – Pentru ce te căiești?

– În ciuda a tot ce-a făcut pentru mine, răspunse încet Micky, n-a primit din partea mea nici un dram de recunoștință. Niciodată. Nu i-am adresat niciodată un cuvânt cald sau o privire tandră. Acum aș vrea să o fi făcut. Asta-i tot!

– Când ai încetat s-o mai urăști? După ce a murit?

– Da... Probabil.

– Nu pe ea o urai, nu-i așa?

– Nu... aveai dreptate. O uram pe mama mea adevărată. Pentru că o iubeam și ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de mine.

– Și-acum nu mai suferi pentru asta?

– Nu. Îmi imaginez că nu putea să facă altfel. La urma urmelor, ești cum te naști. Era o creatură exuberantă și ușuratică. Prea amatoare de bărbați și băutură; dar, când voia, era o mamă cumsecade. Și e în regulă, dacă mi-a trecut. Atâția ani am fost înveninat de ideea aceasta... Acum gândesc altfel. Întinse o mână. Vrei să-mi dai o garoafă, Tina? O luă și se aplecă să o depună sub inscripție. Iată, mamă, zise, eu am fost un fiu foarte rău, iar tu nu ai fost o mamă foarte înțeleaptă. Dar intențiile tale erau bune. O privi pe Tina. Crezi că e bine?

– Cred că da, răspunse Tina, înclinându-se să depună buchetul ei de flori.

– Vii adesea ca să aduci flori?

– O singură dată pe an.

– Micuță Tina!

Se întoarseră împreună și o luară pe alee.

– Nu am ucis-o eu, Tina, spuse Micky. Ți-o jur! Aș vrea să mă crezi.

– În seara aceea eram acolo.

Se opri brusc.

– Erai acolo? Vrei să spui la Sunny Point?

– Da. Mă gândeam să-mi schimb slujba și voiam să aud părerea tatei și a mamei.

– Continuă! zise Micky. Văzând că tace, o scutură de braț. Hai, Tina, trebuie să-mi spui totul.

– Până acum n-am vorbit cu nimeni de asta.

– Spune!

– Am venit cu mașina, dar n-am dus-o până la poartă. Știi că la jumătatea străzii e o porțiune unde e mai ușor de întors?

Micky încuviință.

– Am coborât și am mers spre casă pe jos. Eram cam nesigură de mine. Tu știi cât de dificil era, în anumite privințe, de vorbit cu mama. Avea ideile ei și eu voiam să-i explic situația cât mai clar cu putință. Așa, gândind și iar

gândindu-mă, m-am apropiat de casă, apoi m-am întors la mașină, iar după aceea am revenit pe urmele pașilor mei.

– La ce oră?

– Nu știu. Nu-mi amintesc. Nu fac caz mai niciodată de oră.

– Într-adevăr, ai întotdeauna aerul că nu ești presată, observată, observă Micky cu un ton afectuos.

– Mergeam pe sub copaci fără să fac zgomot...

– Pisicuță, pis-pis-pis...

– ... când am auzit.

– Ce?

– Două persoane care șușoteau.

– Ei, bine? Micky era tensionat. Ce ziceau?

– O voce spuse: "Între șapte și șapte și jumătate. Acela-i momentul! Ține minte și să nu faci încurcături. Între șapte și șapte și jumătate". Cealaltă voce susură: "Poți să ai încredere în mine". Apoi, prima voce continuă: "Și pe urmă, scumpete, totul va fi minunat!"

Se instalează o clipă de tăcere. După aceea, Micky întreabă:

– Bine, și de ce ai ținut secret?

– Pentru că nu știam cine a vorbit, răspunse Tina.

– Drace! Și vocile erau masculine sau feminine?

– Nu știu. Când doi șoptesc, vocea nu se recunoaște. E doar un susur. Normal, m-am gândit că au fost un bărbat și o femeie.

– Din cauza a ceea ce spuneau?

– Da. Dar nu știam cine erau.

– Nu ți-a venit ideea că ar fi putut fi tata și Gwenda?

– Foarte posibil, nu? zise Tina. Putea să însemne că Gwenda trebuia să iasă și să se întoarcă înapoi în jumătatea aceea de oră sau putea să fie ea cea care îi zicea tatei să coboare între șapte și șapte și jumătate.

– Și în cazul în care ar fi vorba de ei, n-ai fi vrut să-i dai pe mâna poliției. Așa-i?

– Dacă aş fi fost sigură! Dar nu sunt. Putea să fie Hester cu... cineva. Sau şi Mary, dar nu cu Philip. Nu, fireşte, nu Philip.

– Spunând Hester cu "cineva", la cine te gândeşti?

– Nu ştiu.

– Nu ai văzut bărbatul?

– Nu.

– Tina, minţi! Era sau nu un bărbat?

– M-am întors înspre maşină, explică Tina, şi pe urmă cineva a trecut din cealaltă parte a străzii, mergând foarte în grabă. Nu era decât o umbră în întuneric. Şi apoi... am crezut că aud o maşină care pornea la capătul străzii.

– Şi ți-ai băgat în minte că am fost eu...

– Nu ştiam cine a fost, dar puteai să fii tu. Avea cam alura ta.

Ajunseră lângă maşina Tinei.

– Hai, Tina, vin cu tine la Sunny Point.

– Ce vrei să faci?

– De ce crezi că vreau să fac ceva? Tu nu mergi acolo, oricum?

– Ba da. Am primit o scrisoare de la Philip..., răspunse ea, pornind motorul. Micky stătea lângă ea, încordat.

– Ce-avea să-ţi spună?

– Ştia că azi lucrez doar o jumătate de zi şi mă ruga să vin să mă întrebe ceva confidenţial. Va trebui să răspund numai da sau nu.

– Aşadar, pune ceva la cale. Interesant...

Sunny Point era la mică distanţă. Abia ajunşi, Micky spuse:

– În timp ce te duci sus, fac un tur prin grădină.

– Nu cumva ca să... Nu vrei să...

Micky râse silit.

– Să mă sinucid ca marii îndrăgostiţi? Hai, Tina, mă cunoşti prea bine!

– Câteodată mă gândesc că nu cunosc pe nimeni, zise Tina.

Fata îi întoarse spatele și, cu pas lent, intră în casă.

Micky o privi îndepărtându-se, ținând gâtul întins înaintea, cu sprâncenele încruntate și cu mâinile în buzunar. Apoi ocoli colțul casei, uitându-se în sus, meditativ. Toate amintirile sale din copilărie îi veneau în întâmpinare. Iată bătrâna magnolie pe care se cățăraseră de atâtea ori, ca să treacă prin fereastra aceea, și peticul de teren care reprezenta grădina sa. Nu că ar fi îngrijit-o vreodată. Preferase întotdeauna să-și facă bucăți-bucățele jucăriile mecanice. “Drăcușor distrugător!” se gândi, vag amuzat.

Ei, în fond, oamenii nu se schimbă!

Tina o întâlnește pe Mary în vestibul.

– Tina! exclamă surprinsă. Vii de la Redmyn?

– Da. Nu știai de sosirea mea?

– Uitasem. Cred că, de fapt, Philip îmi spusese. Merg la bucătărie să văd dacă a ajuns ovaltina. Philip o ia cu plăcere la sfârșitul zilei. Acum Kirsten îi duce o cafea. O preferă ceaiului.

– De ce îl tratezi ca pe un invalid, Mary? spuse Tina. În realitate, nu e.

Prin ochii lui Mary trecu o străfulgerare de gheață.

– Când vei fi măritată, replică, vei învăța cum doresc să fie tratați soții.

– Iartă-mă.

– Dacă măcar am putea să plecăm din această casă, râse Mary. Philip nu ar trebui să se încapățâneze să stea aici. Și astăzi se întoarce Hester...

– Zău? Hester? De ce?

– Cine știe? A telefonat ieri seară, ca să ne avertizeze, dar nu știm cu ce tren ajunge. Îmi închipui, cu expresul, ca de obicei. Cineva va trebui să o aștepte la Drymouth.

Mary dispăru spre bucătărie. După un moment de ezitare, Tina urcă scările. Prima uşă din dreapta, pe palier, se deschise şi pe ea ieşi Hester. Fu mirată să o vadă pe Tina.

– Hester! exclamă Tina, surprinsă la rândul-i. Am auzit de venirea ta, dar nu ştiam că ai şi ajuns.

– M-a adus cu maşina dr. Calgary, explică Hester. Am urcat direct în camera mea şi probabil nimeni nu ştie că sunt aici.

– Iar dr. Calgary?

– M-a lăsat jos şi a plecat la Drymouth. Trebuia să vadă pe cineva.

– Mary nu ştia că eşti venită.

– Mary nu ştie niciodată nimic. Ea şi Philip se izolează de tot ce se întâmplă. Îmi imaginez că tata şi Gwenda sunt în bibliotecă. Se pare că totul continuă ca de obicei.

– De ce n-ar trebui să fie aşa?

– Nu ştiu nici eu, răspunse vag Hester. Îmi venise ideea că totul ar fi fost altfel.

O luă înainte şi coborî pe scări.

Tina depăşi biblioteca şi merse de-a lungul coridorului care ducea la apartamentul ocupat de soţii Durrant. Kirsten Lindstrom, care sta în faţa uşii ținând în mână o tavă, se întoarse brusc.

– O, Tina, m-ai speriat! zise. Îi duceam lui Philip cafeaua cu biscuiții.

Bătu la uşă şi intră, urmată de Tina.

Silueta femeii, mai înaltă, şi coatele ridicate îi acopereau vederea, dar Tina îi auzi respirația sugrumată. Kirsten desfăcu brațele şi tava căzu jos, în vreme ce ceaşca şi farfuriile se spărgeau de apărătoria şemineului.

– Vai, nu! strigă. Vai, nu!

– Philip! îl chemă Tina, păşind în faţa lui Kirsten şi apropiindu-se de birou. Trebuie să fi fost ocupat să scrie, se gândi. Alături de mâna sa dreaptă se afla un pix, dar capul îi

era straniu căzut în față. Iar la baza craniului văzu un soi de romb roșu-viu, care păta albul gulerului.

– A fost ucis, zise Kirsten. Înjunghiat. Acolo, sub creier. O mică împunsătură mortală. Ridicând glasul, adăugă: Am făcut tot ce puteam. Dar era ca un copil care se amuză să se joace cu instrumente periculoase... Și nu înțelegea ce îl aștepta.

Părea un vis urât, se gândi Tina. Stătea acolo, nemișcată, aproape de cotul lui Philip, și îl privea, în timp ce Kirsten îi ridică mâna inertă și îi căuta în zadar pulsul. Oare ce avusese în cap să o întrebe? Orice-ar fi fost, de-acum n-o s-o mai întrebe. Fără să se gândească într-adevăr conștient, mintea sa absorbea și înregistra diferite amănunte. Fără îndoială, Philip scrisese. Pixul era acolo, dar nu vedea nici o foaie de hârtie. Cine îl ucisese o luase. Cu o voce liniștită, spuse mecanic:

– Trebuie să-i anunțăm și pe ceilalți.

– Da, da. Trebuie să coborâm la ei. Trebuie să-i spunem tatălui tău.

Kirsten o încinse cu brațul și se îndreptară spre ușă. Privirea Tine căzu pe tavă și pe cioburile răspândite pe jos.

– Nu-i nimic, spuse Kirsten. O să se curățe mai târziu.

Tina se poticni și brațul lui Kirsten o susținu.

– Fii atentă, să nu cazi!

În vreme ce străbăteau coridorul, ușa bibliotecii se deschise. Leo și Gwenda ieșiră. Cu vocea sa catifelată și limpede, Tina spuse:

– Philip a fost ucis. Înjunghiat.

Era ca un vis, se gândi Tina. Exclamațiile de oroare ale tatălui său și ale Gwendei, care o depășeau în fugă, pentru ca să meargă la Philip... La Philip, care era mort. Kirsten, care o lăsa acolo și cobora precipitat treptele zicând: "Trebuie să o previn pe Mary... în legătură cu... sărmana Mary... va fi o lovitură teribilă..."

Tina o urmă lent. Se simțea din ce în ce mai mult pradă unui somn hipnotic, în timp ce o ciudată angoasă îi încleșta inima. Unde mergea? Nu știa. Totul era ireal. Ajunse la ușa de la intrare, care era deschisă și pași peste prag. Și-atunci îl zări pe Micky, apărând pe neașteptate de după colțul casei. Automat, ca și cum din primul moment pașii săi ar fi dus-o în direcția aceea, îi merse în întâmpinare.

– Micky! gemu. Oh, Micky!

El își deschise brațele și ea i se aruncă la piept.

– E în regulă! spuse Micky. Te-am prins.

Tina se crispă ușor între brațele lui și se prăbuși în sine însăși, în vreme ce Hester alerga din casă.

– A leșinat, zise Micky, năucit.

– Șocul, explică Hester.

– Șocul? Ce vrei să spui?

– Philip a fost ucis. Nu știai?

– Cee? Cum? Când?

– Chiar acum.

Micky o fixă uluit. Apoi o ridică pe Tina în brațe și, însoțit de Hester, o duse în salonașul doamnei Argyle și o întinse pe o canapea.

– Telefonează-i doctorului Craig, zise.

– Iată mașina lui, spuse Hester, privind afară, pe fereastră. Tata îi telefonase pentru Philip. Eu... Eu nu vreau să-l întâlnesc.

Ieși în fugă din odaie și o luă pe scară.

Donald Craig coborî din automobil și pătrunse prin ușa deschisă a casei. O întâlni pe Kirsten, care tocmai ieșea din bucătărie.

– Bună ziua, domnișoară Lindstrom. Ce se întâmplă? Domnul Argyle mi-a zis că Philip a fost ucis. Ucis?

– E foarte adevărat, răspunse Kirsten.

– A fost anunțată poliția?

– Nu știu.

- Nici o speranță să fie doar rănit? întrebă Don, înapoindu-se la mașină ca să-și ia trusa de prim-ajutor.

- Nu, e mort. Vocea lui Kirsten era obosită și ternă. Sunt sigură. A fost înjunghiat... Aici. Și-și duse mâna la ceafă.

Micky ieși din vestibul.

- Salut, Don! spuse. Ar trebui să arunci o privire la Tina, care a leșinat.

- Tina? A, da... Cea din Redmyn, nu? Unde este?

- Aici, înăuntru.

- Mă uit o clipă la ea, apoi merg sus.

În timp ce intra în salonș, întoarse capul și-i zise lui Kirsten:

- E nevoie de ceva cald. Pregătiți-i ceai sau cafea fierbinte, până când își revine. Dar dumnevoastră cunoașteți procedeul.

- Kirsty! Mary Durrant înainta încet dinspre bucătărie... Kirsten îi ieși în întâmpinare... Micky o fixă copleșit.

- Nu este adevărat. Vocea lui Mary era puternică și răgușită. Nu e adevărat! Este o minciună. Era bine când am plecat, adineauri. Îi era foarte bine și scria. I-am spus să nu scrie. De ce nu m-a ascultat? De ce nu a vrut să părăsim această casă, când l-am rugat?

Cu gesturi afectuoase, Kirsten încercă să o liniștească.

Donald ieși cu pași mari din salonaș.

- Cine a spus că a leșinat? întrebă.

Micky îl privi mirat.

- Bineînțeles că a leșinat, zise.

- Unde era în clipa aceea?

- Era cu mine... A ieșit din casă și a venit înaintea mea. Apoi... S-a frânt dintr-odată.

- S-o crezi tu! spuse Donald Craig întunecat. Se îndreptă grăbit spre telefon. Trebuie să chem imediat o ambulanță.

- O ambulanță?

Kirten și Micky îl fixară uluiți.

– Da. Donald forma furios numărul. Leșinată! A fost înjunghiată! Înțelegeți! Înjunghiată în spate! Trebuie s-o ducem la spital.

Capitolul XXIII

În camera sa de hotel, Arthur Calgary își parcurgea însemnările și, din când în când, încuviința.

Acum, da... Era pe calea dreaptă. Înfăptuise greșeala de a-și concentra atenția asupra doamnei Argyle. În nouă cazuri din zece, acesta era calea de urmat. Numai că acesta era cazul unic din zece.

Simțise permanent prezența unui factor necunoscut. O dată acest factor izolat și identificat cazul ar fi fost rezolvat. Dar în cercetarea sa fusese urmărit ca de o obsesie de personalitatea celei moarte, în vreme ce aceasta – acum o știa – nu era foarte important. Oricum ar fi fost victima – într-un anume sens –, lucrurile s-ar fi petrecut la fel.

Își schimbase propriul unghi de vedere, deplasându-l la momentul în care începuse totul. Și la... Jack. Nu la Jack ca la un tânăr condamnat pe nedrept pentru o crimă pe care nu o săvârșise, ci ca la o ființă umană în sine. Poate că Jack, pentru a o zice cu vorbele vechii doctrine calviniste, era “un vehicul destinat distrugerii”.... Îi fuseseră oferite toate ocaziile bune, dar, după părerea doctorului MacMaster, era unul dintre acei indivizi născuți pentru a o termina rău. Nici un mediu n-ar fi putut să-l ajute sau să-l salveze. Era adevărat? Leo Argyle vorbise de el cu indulgență, cu milă. “O eroare a naturii”, zisese, considerându-l un invalid, nu un criminal. Hester spusese că Jack fusese întotdeauna îngrozitor, Kirsten Lindstrom îl definise drept un ticălos. Tina îi zisese răspicat că nu-i inspirase niciodată simpatie

sau încredere. Iar Mauren Clegg, văduva, îi furnizase amănunte, povestindu-i unele afaceri dubioase ale tânărului și metodele sale de a storce bani. Banii...

În mintea obosită a lui Arthur Calgary, cuvântul părea să danseze cu litere gigantice. Banii! Banii! Banii! Ca un motiv central al unei opere muzicale, se gândi. Banii lui Rachel Argyle! Banii în depozitul financiar! Banii ca rentă! Patrimoniul lăsat soțului! Banii primiți de la bancă! Banii din sertarul biroului! Hester care ieșea din casă fără bani în buzunar și primea două lire sterline de la Kirsten Lindstrom. Banii găsiți asupra lui Jack și pe care jurase că-i primise de la mama lui.

Toate împreună formau un tablou compus din amănunte nerelevante, care priveau banii. Și nu mai exista îndoială că, în tablou, factorul necunoscut câștiga relief.

Calgary se uită la ceas. Îi promisese lui Hester să-i telefoneze la ora convenită. Trase lângă el aparatul și formă numărul. Vocea ei ajunsese limpede și cu ceva copilăresc care îi făcu multă plăcere.

– Cum e, Hester?

– O, eu sunt bine.

Îi trebuiră câteva secunde pentru a pricepe intenția cuvântului accentuat. Atunci întrebă brusc.

– Ce s-a întâmplat?

– Philip a fost ucis.

– Philip! Philip Durrant? întrebă, nevenindu-i să creadă.

– Da. Și Tina... E rănită... Nu a murit încă. Este la spital.

– Spune-mi totul, fără să treci peste nici un amănunt!

Haester se supuse. Calgary îi puse întrebări peste întrebări, apoi zise ferm:

– Curaj, Hester! Vin! Voi fi acolo într-o oră. Întâi trebuie să-l văd pe superintendentul Huish.

– Ce anume vreți să știți, dr. Calgary? întrebă Huish, dar înainte ca celălalt să-i răspundă, telefonul de pe birou sună și superintendentul ridică receptorul.

– Da, sunt eu. Un moment. Luă o foaie de hârtie și un stilou. Așa! Spune! Începu să scrie. Cum? Care sunt ultimele cuvinte? Da, dar nu înțeleg sensul... Nimic altceva? Bine. Mulțumesc. Puse receptorul. Era spitalul, zise.

– Tina? întrebă Calgary.

– Da, și-a revenit pentru câteva minute.

– Și ce a spus?

– Nu văd de ce v-aș informa, dr. Calgary.

– Vă întreb, pentru că mă gândesc că aș putea să vă fiu de folos.

Huish îl privi meditativ.

– Ați pus-o tare la inimă, nu?

– Da. Întâi mă simțeam responsabil pentru redeschiderea cazului. Acum, și pentru aceste două tragedii. Fata va supraviețui?

– Așa sperăm. Lama a ratat inima, dar încă nu este în afară de pericol. Huish clătină din cap. Necazul e întotdeauna aceasta. Lumea nu vrea să creadă că un asasin se simte în pericol. Știau că se află printre ei. Ar fi trebuit să vorbească. Dacă ai un criminal în preajmă, singurul lucru sigur e să zici imediat poliției tot ce știi. În schimb, au tăcut. Philip Durrant era un om curajos. Și inteligent. Dar a luat-o ca pe un joc. Încerca terenul și pune capcane. Descoperise ceva sau așa credea. Și altcineva a crezut că el descoperise ceva. Urmarea? Primesc un telefon ca să aud că e mort, înjunghiat în ceafă. Iată ce se întâmplă când te amesteci în crime, fără să ții cont de riscul care există. Tăcu și își dres glasul.

– Și fata?

– Fata știa ceva și nu voia să spună. După mine, era îndrăgostită de vinovat.

– Vorbiți de... Micky?

Huish încuviință.

– Și așa zice că și el o iubea. Dar nu ajunge să iubești, dacă ești înnebunit de teamă. Ceea ce știa ea era probabil mai primejdios decât își dădea seama. Iată de ce, când l-a descoperit pe Philip Durrant mort și a fugit afară în întâmpinarea lui Micky, el a găsit ocazia să o înjunghie.

– Aceasta este, totuși, doar o supoziție, nu-i așa, domnule superintendent?

– Nu doar atât, dr. Calgary. Avea cuțitul în buzunar.

– Cuțitul cu pricina?

– Da. Era murdar de sânge. Îl analizăm, dar, indubitabil, se va găsi pe el sânge de-al fetei și de-al lui Philip Durrant.

– Dar... nu ar fi fost cu putință.

– De unde știți?

– De la Hester. Când i-am telefonat, mi-a explicat totul.

– Așa... Ei, bine, faptele sunt extrem de simple. Mary Durrant a coborât la bucătărie, lăsându-și soțul în viață, la patru fără zece. La ora aceea, Leo Argyle și Gwenda Vaughan erau în bibliotecă, Hester Argyle în dormitorul ei de la primul etaj, Kirsten Lindstrom în bucătărie. Imediat după patru, Micky și Tina au sosit cu mașina. Micky s-a dus în grădină și Tina sus, urmând-o îndeaproape pe Kirsten, care abia urcase, ducând cafeaua și biscuiții pentru Philip. Tina s-a oprit să stea de vorbă cu Hester, pe urmă a ajuns-o pe Lindstrom și împreună l-au găsit pe Philip mort.

– Iar Micky a rămas în tot acest răstimp în grădină. Acesta e un alibi perfect, nu?

– Dumneavoastră nu știți că lângă casă este un arbore mare de magnolie, pe care Micky se cățara întotdeauna când era copil, ca să iasă și să intre pe ferestre. Ar putea să se fi

folosit de arborele acela ca să sară în odaia lui Durrant, să-l înjunghie și să coboare din nou. Oh, trebuia să-l trimită pe lumea cealaltă într-o secundă, dar e surprinzător ceea ce poate să facă, uneori, îndrăzneala. Pe deasupra, era disperat. Trebuia să împiedice cu orice preț ca Tina și Durrant să stea de vorbă. Ca să se salveze, trebuia să-i ucidă pe amândoi.

Calgary reflectă un moment.

– Tina și-a recăpătat cunoștința. Nu a spus cine a înjunghiat-o?

– Nu a vorbit coerent, răspunse Huish cu încetineală. De fapt, mă îndoiesc că a fost o veritabilă recăștigare a cunoștinței. Arboră un zâmbet obosit. Ei, bine, dr. Calgary, vă voi spune exact cuvintele pe care le-a pronunțat. Înainte de toate, un nume, Micky...

– Deci, l-a acuzat.

– Așa se pare, aprobă Huish. Restul nu are sens. Citi de pe foaia pe care o avea în față: Micky. O pauză. Ceașca era goală... O altă pauză, și-apoi: Porumbița pe catarg. Înțelegeți ceva?

– Nu, răspunse Calgary. Clătină din cap și repetă cu stupoare: Porumbița pe catarg... Asta pare absolut fantastic.

– Nouă nu ne spune nimic, zise Huish, dar pentru ea însemna ceva ce avea în minte. Ceva ce ar putea să nu aibă nimic de-a face cu crima. Dumnezeu știe pe unde-i zboară mintea!

Calgary rămase tăcut câteva clipe. Reflecta. În cele din urmă, întrebă:

– L-ați arestat pe Micky?

– L-am reținut. Va fi pus sub acuzare în douăzeci și patru de ore. Huish îl cercetă pe Calgary curios. Am impresia că, pentru dumneavoastră, soluția problemei nu era Micky.

– Într-adevăr, pentru mine nu era el. Nici acum... nu știu. Se ridică în picioare. Mai cred, deocamdată, că eu am dreptate, continuă, dar înțeleg perfect că nu dețin destule

elemente ca să vă conving. Trebuie să mă întorc să vorbesc cu ei.

– Însă, zise Huish, fiți prudent, dr. Calgary. Apropo, care este ideea dumneavoastră?

– O s-o judecați nebunească, dacă am să vă spun că pentru mine este vorba de o crimă pasională?

Huish își încruntă sprâncenele.

– Pasiunile sunt de atâtea feluri, dr. Calgary, observă. Ură, avariție, lăcomie, frică...

– Prin crimă pasională, înțeleg exact ceea ce este, de obicei, numit ca atare.

– Dacă faceți aluzie la Gwenda Vaughan și Leo Argyle, am să vă zic că a fost și ideea noastră, încă din primul moment, dar nu pare să se lege.

– E ceva mai complicat, zise Arthur Calgary.

Capitolul XXIV

Calgary ajunse la Sunny Point la căderea serii, ca și prima dată când fusese aici. Viper's Point, se gândi, în timp ce apăsa butonul soneriei.

Încă o dată, evenimentele părură să se repete. Hester veni să-i deschidă. Pe chipul ei era aceeași neîncredere, același aer disperat, tragic. În spatele ei, în vestibul, văzu ca și atunci figura vigilentă și bănuitoare a lui Kirsten Lindstrom.

Apoi se petrecu schimbarea. Neîncrederea și deznădejdea dispărură de pe fața lui Hester, înlocuite de un minunat surâs, plin de căldură.

– Tu! exclamă. Ah, sunt atât de bucuroasă că ai venit!

El îi luă mâinile.

– Trebuie să-l văd pe tatăl tău, Hester. Este în bibliotecă?

– Da, cu Gwenda.

Kirsten înaintă spre ei.

– De ce ați venit aici? izbucni pe un ton acuzator. Priviți câte necazuri ne-ați adus! Viața lui Hester – distrusă, distrusă – viața domnului Argyle... Și doi morți! Doi! Philip Durrant și micuța Tina. Opera dumneavoastră! Numai a dumneavoastră!

– Tina încă nu e moartă, zise Calgary, și am ceva de făcut, care nu poate fi lăsat la jumătate.

– Ce anume? întrebă Kirsten, barându-i pasul pe scară.

– Trebuie să duc la capăt ceea ce am început, răspunse Calgary.

Cu multă blândețe îi puse o mână pe spate și o îndepărtă. Începând să urce scara, urmat de Hester, întoarse capul ca să-i spună lui Kirsten.

– Veniți și dumneavoastră, domnișoară Lindstrom. Mi-ar plăcea să fie toți.

În bibliotecă, Leo Argyle stătea într-un fotoliu, lângă birou. Gwenda Vaughan era ingenuncheată în fața șemineului, fixând tăciunii aprinși. Amândoi înălțară ochii, surprinși:

– Îmi cer scuze pentru că am năvălit așa, spuse Calgary, dar am venit ca să închei ceea ce am început. Privi în jur. Doamna Durrant se află încă aici? Mi-ar face plăcere să fie de față și ea.

– Cred că se odihnește, zise Leo. A rămas foarte tulburată de... evenimente.

– Totuși, aș dori să vină. Se uită la Kirsten. Poate ați vrea să mergeți să o aduceți?

– Și dacă nu vrea să vină? întrebă Kirsten ursuză.

– Spuneți-i că va putea să afle amănunte despre moartea soțului ei.

– Hai, du-te, Kirsty! interveni Hester. Nu mai fi atât de suspicioasă și de preocupată să ne ocrotești pe toți!

– Cum dorești, consimți femeia și ieși din încăpere.

– Luați loc, zise Leo, indicând un fotoliu de partea cealaltă a șemineului, în care Calgary se așează. Trebuie să mă iertați dacă v-o spun, dar aș vrea să nu fi venit niciodată.

– Asta este nedrept, interveni Hester. Teribil de nedrept!

– Înțeleg ceea ce simțiți, zise Calgary, și cred că în locul dumneavoastră aș simți la fel. Poate că, pentru scurt timp, v-am împărtășit părerea, dar, după ce m-am gândit bine, nu văd ce altceva aș fi putut să fac.

Kirsten reîntră și spuse:

– Mary vine.

Așteptă în tăcere și aproape imediat Mary Durrant apărură. Calgary o privi cu interes, pentru că o vedea pentru prima dată. Era calmă și închisă, îmbrăcată cu grijă și fără nici un fir de păr nelalocul lui. Dar chipul ei era o mască fără expresie și exista ceva în ea care te ducea cu gândul la o somnambulă.

Leo făcu prezentările. Mary înclină ușor capul.

Calgary zise:

– Vă mulțumesc că ați venit, doamnă Durrant. E bine să fiți și dumneavoastră aici.

– Cum credeți, spuse Mary. Dar nimic din ceea ce dumneavoastră sau altcineva ar zice, nu mi-l va aduce înapoi pe Philip.

Se depărtă de grup și luă loc lângă fereastră. Calgary îi cuprinse pe toți cu privirea.

– Înainte de toate, aș vrea să spun asta. Când am venit prima oară și v-am explicat că eram în măsură să reabilitez numele lui Jacko, primirea pe care i-ați făcut-o dezvăluirii mele m-a lăsat perplex. Acum înțeleg. Dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost ceea ce mi-a zis această copilă – o indică pe Hester –, în timp ce plecam. Mi-a spus că nu justiția avea importanță, ci ceea ce se întâmpla cu cel care era nevinovat. Rezultatul revelațiilor mele a fost că v-am făcut

pe toți să suferiți. Dar cine este nevinovat nu trebuie să sufere, și ca să pun capăt acestei suferințe sunt aici. Făcu o pauză, dar nimeni nu zise nimic. Cu vocea sa calmă, Calgary continuă: Cu acea primă vizită a mea nu v-am adus, contrar a ceea ce gândisem, ceea ce se obișnuiește a numi o veste îmbucurătoare. Acceptaserăți cu toții vinovăția lui Jacko și erați, dacă pot să zic așa, satisfăcuți de ea. Era cea mai bună soluție posibilă în asasinatul doamnei Argyle.

– Nu e un mod de a vorbi cam aspru? întrebă Leo.

– Nu, replică dr. Calgary, este adevărul. Ca vinovatul să fie Jacko era pentru dumneavoastră toți satisfăcător, nu numai pentru că înfăptuirea crimei de către un străin era exclusă, ci pentru că, în cazul lui Jacko, puteați să găsiți scuzele necesare. Era un nenorocit, un dezechilibrat, un iresponsabil de propriile acțiuni, un caz de delicvență minoră. Toate expresiile care se pot utiliza azi cu dezinvoltură pentru a justifica infracțiunile. Dumneavoastră, domnule Argyle, nu l-ați învinovățit. Ați spus că nici chiar soția dumneavoastră, victima, nu l-ar fi condamnat. Numai o persoană l-a blamat. Se întoarse spre Kirsten Lindstrom. Dumneavoastră. Ați spus clar și răspicat că era un ticălos.

– Se poate, admise Kirsten Lindstrom. Da... Poate am spus-o. Era adevărat.

– Foarte adevărat. Era un ticălos. Dacă n-ar fi fost, toate acestea nu s-ar fi petrecut. Mai mult, știa perfect că mărturia mea îl dezvinovățea de comiterea delictului.

– O mărturie nu e întotdeauna credibilă. Dumneavoastră ați avut comoție cerebrală. Știu prea bine ce efect are asupra celui care a suferit-o. Amintirile rămân confuze.

– Așadar, aceasta este încă părerea dumneavoastră? întrebă Calgary. Vă gândiți că Jacko a comis efectiv crima și că, într-un fel sau altul, a reușit să-și procure un fals alibi?

– Detaliile nu le cunosc, dar de așa ceva e vorba. Da, eu spun că a fost el. Toată suferința de aici, și crimele... Da, aceste crime teribile... Toate sunt opera sa. Opera lui Jacko!

Hester exclamă:

– Dar, Kirsten, tu ai avut o adevărată venerație pentru el!

– Poate că da. Dar susțin că era rău.

– În privința aceasta, cred că aveți dreptate, spuse Calgary, dar în cealaltă, greșiți. Comoție cerebrală sau nu, memoria mea este perfect clară. În seara în care a murit doamna Argyle, eu l-am luat pe Jacko în mașină la ora indicată. Este imposibil, absolut imposibil, ca să-și fi ucis mama adoptivă în seara aceea. Alibiul său este inatacabil. Leo dădu semne de neliniște. Calgary continuă. Sunt și alte lucruri de luat în considerare, între care declarația superintendentului Huish – și anume că Jacko era foarte dezinvolt și sigur de sine când și-a prezentat alibiul. Îl avea gata pregătit, cu ore și distanțe pe degete, "ca și cum ar fi știut dinainte că o să aibă nevoie de acestea". Fapt care te duce cu gândul la ceea ce mi-a spus doctorul MacMaster despre el: faptul că Jacko avea sămânța crimei în el nu îl surprinsese atât, cât faptul că o săvârșise până la urmă. De la el s-ar fi așteptat, mai degrabă, să instige pe altcineva să o comită. De aceea am ajuns să mă întreb: Jacko știa că în seara aceea avea să se înfăptuiască o crimă? Știa că o să aibă nevoie de un alibi și plecase intenționat ca să și-l procure? Într-un asemenea caz, altcineva a ucis-o pe doamna Argyle, dar instigatorul asasinatului a fost el.

Se întoarse spre Kirsten Lindstrom.

– Asta e ceea ce simțiți înăuntrul dumneavoastră, nu-i așa?

– Eu? replică Kirsten Lindstrom. Eu? Ce spuneți?

– Spun că era o singură persoană în această casă, care putea să joace rolul de complice al lui Jacko Argyle. Iar persoana aceea sunteți dumneavoastră, domnișoară Lindstrom.

Jacko avea antecedente în faptul de a ști să inspire pasiune femeilor de vârstă mijlocie. Făcea uz în mod deliberat de această putere și avea darul de a convinge. Calgary se aplecă înainte și continuă cu blândețe: V-a făcut să credeți că vă iubea, că voia să vă căsătoriți, că, o dată toate sfârșite și el având un control mai mare asupra capitalului mamei sale, v-ați fi unit prin căsătorie, plecând să trăiți în altă parte? Nu este așa?

Kirsten îl fixă și nu deschise gura. Părea paralizată.

– A făcut toate astea, plin de cruzime, fără inimă, intenționat, continua Arthur Calgary. În seara aceea a venit aici disperat în căutare de bani, urmărit de coșmarul arestării dintr-un moment într-altul și de a sfârși în închisoare. Când doamna Argyle l-a refuzat, vi s-a adresat dumneavoastră.

– Și credeți că aș fi luat banii doamnei Argyle, în loc să-i dau dintr-ai mei?

– Dacă ați fi avut... Dar nu cred. Pensia stabilită de doamna Argyle vă asigura un bun venit, dar Jacko trebuie să vă fi stors deja totul. De aceea era deznădăjduit în seara aceea. Și când doamna Argyle a urcat în bibliotecă la soțul ei și dumneavoastră ați ieșit din casă pentru a-l întâlni unde vă aștepta, v-a spus ceea ce trebuia să faceți. Să-i aduceți imediat banii și apoi, înainte ca să se fi descoperit furtul, să o ucideți pe doamna Argyle, fiindcă ea n-ar fi renunțat să recurgă la un denunț. V-a zis că ar fi fost ușor. O lovitură la ceafă... Ea n-ar fi suferit... Și să trageți sertarele, ca să se creadă în agresiunea unui jefuitor. El și-ar fi procurat un alibi, iar dumneavoastră trebuia să-i urmăriți instrucțiunile cu maximă punctualitate, între șapte și șapte și jumătate.

– Nu este adevărat, protestă Kirsten. Sunteți nebun, dacă spuneți așa ceva. Tremura, iar vocea sa era mai mult decât indignată, era mecanică și obosită. Și chiar dacă ceea ce ziceți ar fi adevărat, credeți că aș fi lăsat să fie acuzat de crimă?

– O, da, răspunse Calgary. La urma urmelor, vă spusese că va fi în posesia unui alibi. Probabil că se aștepta să fie arestat și apoi să-și dovedească nevinovăția. Făcea parte din plan.

– Dar când nu și-a putut demonstra nevinovăția, nu l-aș fi salvat?

– Poate... Dacă nu s-ar fi petrecut un fapt: în dimineața următoare crimei, s-a înfățișat aici soția lui Jacko. Dumneavoastră habar n-aveți că era însurat. În acel moment, lumea dumneavoastră s-a făcut praf și pulbere. L-ați văzut pe Jacko așa cum era: fără inimă, calculat, fără un dram de afecțiune pentru dumneavoastră. Și ați realizat ceea ce ați făcut.

Dintr-odată, Kirsten Lindstrom începu să vorbească, precipitat și incoerent:

– Îl iubeam, îl iubeam din toată inima... Eram o fată bătrână, proastă și credulă, care își pierduse capul. Mă făcuse să cred... Spunea că fetișcanele nu l-au interesat niciodată. Îl iubeam. Vă jur că îl iubeam! Apoi a apărut fâșăita aceea, fata aceea comună... Am văzut că totul era numai minciună, numai minciună, numai răutate... Răutatea sa, nu a mea.

– În seara în care am venit aici, spuse Calgary, v-ați speriat, nu-i așa? Vi s-a făcut frică de ceea ce ar putea să se întâmple. Vă temeți pentru ceilalți, în special pentru Hester și Leo, la care țineți mult, dar mai ales vă temeți pentru dumneavoastră. Și iată unde v-a dus teama... Aveți alți doi morți pe conștiință.

– Vreți să spuneți că eu i-am ucis pe Philip și Tina?

– Bineînțeles că dumneavoastră. Tina a redevenit conștientă.

Kirsten lăsa să-i cadă umeii, copleșită.

– Așadar, a spus că eu am înjunghiat-o. M-am gândit că nu și-a dat seama. Eram nebună, firește. Nebună de groază. Simțeam că se apropia clipa... Din ce în ce mai mult.

– Când Tina a fost, un moment, iar conștientă, a zis: “Ceașca era goală”. Așa am reușit să înțeleg. Dumneavoastră deja îl înjunghiașeți pe Philip Durrant și când ați auzit-o pe Tina venind, erați pe punctul de a ieși din cameră. Atunci, v-ați întors și v-ați prefăcut că tocmai ați ajuns acolo cu țava. Mai târziu, deși teribil de răvășită și năucită de moartea lui Philip, Tina a reținut automat că ceașca spartă pe podea fusese goală și că în jur nu era nici urmă de cafea.

– Dar Kirsten nu putea să o fi înjunghiat! exclamă Hester. Tina a coborât și i-a ieșit înaintea lui Micky singură.

– Fată dragă, explică dr. Calgary, dacă ai ști de câte ori s-a întâmplat ca o persoană să străbată și o stradă întreagă fără măcar să știe că a fost lovită cu un cuțit! În starea de șoc în care se afla Tina, era dificil să simtă ceva. Cel mult o înțepătură, o vagă stare de rău. I se adresă din nou lui Kirsten: Iar mai târziu, ați strecurat cuțitul în buzunarul lui Micky. Acesta a fost gestul cel mai abominabil din toate.

Kirsten întinse implorator mâinile:

– Nu puteam să fac altfel... Nu puteam... Ceasul mi se apropia din ce în ce mai tare... Toți începeau să descopere adevărul. Philip... Și Tina... Tina trebuie să fi auzit ceea ce îmi spusese Jacko, în ziua aceea, afară din bucătărie. Voiam să mă salvez. Voiam... Dar nu se putea fugi! Lăsa să-i cadă brațele. Nu voiam s-o omor pe Tina. Cât despre Philip...

Mary Durrant se ridică în picioare. Traversă încăperea încet, dar hotărâtă.

– Tu l-ai ucis pe Philip... Tu!

Cu saltul neașteptat al unui tigru, sări la Kirsten, dar Gwenda se aruncă prompt la pământ și-i prinse picioarele, în vreme ce Calgary intervenea și el.

– Tu! Tu! urlă Mary Durrant.

Kirsten o privi în față și zise:

– Era treaba lui? Ce nevoie avea să umble pe aici ca să spioneze și să iscodească? Pe el nu-l păștea nici un pericol.

Nu a fost niciodată, pentru el, o chestiune de viață sau de moarte. Era doar... un divertisment.

Se întoarse și o luă încet spre ușă. Ieși, fără să privească pe nimeni.

– Opriți-o! Trebuie s-o oprim! strigă Hester.

– Las-o să plece, Hester, spuse Leo Argyle.

– Dar... o să se omoare.

– Mă îndoiesc, zise Calgary.

– A fost prietena noastră devotată atâta vreme, murmură Leo. Fidelă, devotată... Și-acum, asta!

– E posibil să meargă să... se omoare? întrebă Gwenda.

Calgary răspunse:

– E mai probabil să meargă la cea mai apropiată stație și să ia un tren spre Londra. Dar, firește, nu va reuși să scape. Va fi găsită.

– Draga noastră Kirsten, șopti Leo, cu voce tremurătoare. Atât de credincioasă, atât de bună cu noi...

Gwenda îl prinse de braț și îl scutură:

– Cum poți, Leo, cum poți?! Gândește-te la ceea ce ne-a făcut nouă, tuturor... Și la cât am suferit din cauza ei!

– Știu, dar a suferit și ea, înțelege! Cred că suferința ei era ceea ce am simțit în această casă.

– Am fi putut să tot suferim întreaga viață, dacă ar fi fost după ea! observă Gwenda. Dacă n-ar fi fost dr. Calgary...

Se întoarse să-l privească recunoscătoare.

– Da, zise Calgary, în cele din urmă am putut să fac ceva... Chiar dacă un pic mai târziu.

– Prea târziu, spuse amar Mary. Prea târziu. Oh, de ce nu am înțeles... De ce nu-am încercat să ghicim? Se îndreptă spre Hester, cu un ton acuzator. Credeam că ai fost tu. Mereu am crezut-o.

– Ei, nu! replică Hester, uitându-se la Calgary.

– Aș vrea să fiu moartă, murmură Mary Durrant.

– Fetița mea dragă, zise Léo, așa de mult aș vrea să te pot ajuta!

– Nimeni nu poate să mă ajute. E numai vina lui Philip, care a vrut să rămână aici, să se amestece în afacerea asta... Să fie ucis! Întoarse privirea spre cei de față: Nici unul dintre voi nu poate să înțeleagă.

Se duse la ușă și ieși.

Calgary și Hester o urmară. În prag, Calgary se uită înapoi și văzu brațul lui Leo, care o cuprindea pe la spate pe Gwenda.

– Știi, m-a avertizat..., îi zise Hester. În ochii ei, larg deschiși, se citea obsesia. Mi-a spus să nu mă încred în ea, să mă păzesc de ea ca și de toți ceilalți...

– Uită, draga mea, o îndemnă stăruitor Calgary. Asta trebuie să faci acum. Să uiți. De-acum sunteți toți liberi. Umbra vinovăției n-o să-i mai persecute pe nevinovați.

– Și Tina? Se va vindeca?

– Cred că da. E îndrăgostită de Micky, nu?

– Poate, spuse Hester, surprinsă. Nu m-am gândit niciodată la asta... fiind frate și soră. Dar în realitate nu sunt.

– Apropo, Hester, ce voia să spună Tina cu "Porumbița pe catarg"?

– Porumbița pe catagr? Hester încruntă sprâncenele. O clipă! E ceva cunoscut... *Porumbița pe catarg, / În timp ce iute ieșeau în larg, / Își plânge regretul.* Asta-i.

– Se poate, zise Calgary.

– Era un cântecel, explică Hester. Un cântecel de nani-nani, pe care mi-l îngână Kirsten. Mi-l amintesc doar pe ici-colo. *O, copilă adorată, / Nu sunt aici și nici altunde, / Nu trăiesc în mare sau pe uscat, / Ci doar în inima ta.*

– Înțeleg... Da, acum înțeleg.

– Când Tina va fi vindecată, ar putea să se căsătorească și să meargă împreună în Kuweit. Dintotdeauna, Tina și-a dorit să trăiască într-o țară cu o climă mai caldă. În Golful Persic e foarte cald, nu?

– Chiar prea, aș zice, răspunse Calgary.

– Dar nu pentru Tina, îl asigură Hester.

– Și tu ai să fii fericită, draga mea, spuse Calgary, luându-i mâinile și forțându-se să zâmbească. Te vei căsători cu tânărul tău medic, viața îți va fi aranjată și toate coșmarurile și disperările care te-au chinuit or să dispară.

– Să mă căsătoresc cu Don? zise Hester, copleșită de uimire. Dar nici prin gând nu-mi trece să-l iau de bărbat.

– Însă îl iubești!

– Nu. Nu-i așa. Mi s-a părut... Dar el n-a crezut în mine. Nu a înțeles că eram nevinovată. Privirea sa i-o căută pe a lui Calgary. Tu ai înțeles! Și dacă ai vrea, ne-am căsători imediat.

– Dar, Hester, eu am cu mulți ani mai mult decât tine. Cum aș putea...

– Așa-i și gata! Dacă mă iubești...

– Oh, te mai îndoiești?

Sfârșit